

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Primer període

Sèrie P - Número 3
21 de desembre de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 2, segona i darrera reunió

SUMARI

[Dossier](#)

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/10) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/10) (continuació)

La reprenem amb les intervencions de la resta dels grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, presidenta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Molt bon dia, senyores i senyors diputats, molt honorable senyora presidenta del Parlament, molt honorables membres del Govern en funcions, molt honorable president en funcions de la Generalitat, molt honorable president Montilla, il·lustres senyores i senyors diputats.

Senyor candidat, senyor Mas, exactament fa dos anys del seu primer debat d'investidura d'ençà aquests dies. De forma injustificada, al meu entendre, avui ens tornem a retrobar per realitzar un debat d'investidura que no hauria calgut fer-lo. Vostè torna a demanar la confiança d'aquest Parlament. Senyor Mas, vostè governava Catalunya amb seixanta-dos diputats i amb la tranquil·litat de poder pactar fins i tot amb quatre grups parlamentaris diferents per a governar, i també comptava amb la lleialtat d'un govern d'Espanya que l'havia auxiliat amb més d'11.000 milions d'euros. Nosaltres, senyor candidat, el vam ajudar: el vam ajudar quan la seva prioritat era treure Catalunya de la crisi. El Partit Popular va exercir la seva responsabilitat, i ho va fer per compromís amb el país, per compromís amb Catalunya, per compromís amb els catalans i perquè creïem –com seguim creient ara– que la prioritat de Catalunya és treure el país de la crisi. Nosaltres també, senyor president –senyor Mas–, li vàrem oferir negociar un sistema de finançament. Un sistema de finançament que respectés els principis d'ordinalitat i de solidaritat limitada, però vostè es va equivocar i va preferir convocar les eleccions i ha preferit, ara, un pacte diferent del que fóra i del que va fer a l'anterior legislatura.

Senyor Mas, el meu grup i jo mateixa creiem que vostè va confondre desitjos amb realitats i que va creure que els catalans s'havien tornat majoritàriament independentistes i que podria treure profit de la manifestació

de l'Onze de Setembre i aconseguir una majoria excepcional. Tots vostès ho saben, es van convocar eleccions anticipades que ningú havia demanat i va plan-tejar els comicis con un plebiscit personal cap al seu lideratge per iniciar un nou full de ruta de separació de Catalunya d'Espanya. Va demanar als catalans una majoria excepcional amb forma de majoria absoluta, i la resposta, senyor Mas, ha estat molt clara. El seu fracàs ha estat com vostè va demanar: excepcional. Però no una majoria excepcional al suport de Convergència i Unió, sinó un fracàs excepcional que vostè ha assolit. Els seus seixanta-dos diputats de Convergència i Unió s'han convertit en cinquanta i ha perdut més de noranta mil vots, i ha augmentat la participació en gairebé onze punts.

Vostè em va dir, senyor Mas, en el darrer debat de la darrera legislatura, de la novena legislatura, si jo estaria disposada solemnement a acceptar les conseqüències i els resultats de les eleccions que vostè estava convocant. Vostè esperava que seria el líder de la gran majoria que tindria Convergència i Unió, i estava emplaçant el Partit Popular que acceptés que hi hauria una majoria independentista, que s'ha reduït, en aquesta cambra, i que pensava que el nostre grup reduiria posicions. Doncs, miri, jo li vaig contestar que sí que estaria disposada a acceptar els resultats i les seves conseqüències. Jo he tret, i el meu grup, més de cent mil vots nous i un escó més; vostè n'ha perdut noranta mil i ha perdut dotze escons. Aquest és el seu lideratge i aquests són altres lideratges.

Senyor Mas, la seva decisió ha estat enrocar-se i formar una aliança abans de les eleccions, quan tenien setanta-dos diputats, amb el pacte amb Esquerra Republicana, llavors, en virtut de la geometria variable, i ara en tenen setanta-un. Avui, senyor Mas, vostè es presenta aquí per demanar la confiança, si escau, d'aquest Parlament. Però jo li vull dir, senyor president en funcions, que avui encara té l'oportunitat de no tancar portes; encara té l'oportunitat de rectificar, encara té l'oportunitat de no lliurar la clau del Govern a Esquerra Republicana, perquè vostè tenia altres opcions.

Avui molts catalans tenen molts problemes per arribar a final de mes, i jo els vull dir que la independència no els ajudarà a pagar la hipoteca, ni la independència els ajudarà a rebre la seva pensió, ni la independència els ajudarà a trobar feina, ni donarà un ensenyament millor al seus fills. Lluny del seny i de l'autocrítica que vostè hauria d'haver realitzat amb el resultat de les urnes, vostè s'ha passat gairebé una dècada criticant el tripartit i ara acaba fent-ne un amb el soci d'Esquerra Republicana. Els propers mesos tindrem, aquest país, unes polítiques fiscals, unes polítiques socials i econòmiques d'esquerres, com va ser el programa que vostè va presentar ahir, i creiem que aquest no era el seu programa, sinó el programa d'Esquerra Republicana.

Avui vostè, senyor Mas, serà investit amb un programa de govern que no ha presentat com el programa de govern de Convergència i Unió. Vostè ens va presentar ahir un pacte entre Esquerra Republicana i vostè. I ve aquí sense un programa propi per a Catalunya, perquè ja té un programa, que és el seu pacte amb Esquer-

ra, i demana a aquest Parlament que ratifiqui aquest pacte. El Partit Popular no ratificarà aquest pacte amb Esquerra Republicana, perquè no estem ratificant el seu programa de govern, estem ratificant el seu pacte amb Esquerra Republicana. Nosaltres votarem que no a aquest pacte. Ho votarem perquè creiem que és irresponsable; creiem que va en contra de la pluralitat del país, en contra de Catalunya; creiem que és rupturista, perquè va contra Espanya, i creiem que va en contra del futur dels temps, perquè no és el que demana Europa.

Per què ha firmat vostè aquest pacte, senyor Mas? És incompreensible per a alguns. Jo vull que Catalunya i tots els catalans sàpiguen avui que vostè tenia altres opcions, altres opcions amb altres formacions polítiques; que això que deia el senyor Duran Lleida que aquest ha estat un pacte de necessitat no és cert. Aquest pacte amb Esquerra Republicana ha estat un pacte de voluntat, la seva voluntat per portar Catalunya a la independència. Crec que el pacte que vostè ha signat amb Esquerra Republicana és un pacte d'interessos i és un pacte contrari al futur i als interessos dels catalans i de les catalanes. Vostè sap, i sap molt bé, que hi ha molta gent fora d'aquest Parlament, a Catalunya i fora de Catalunya, que creuen que aquest pacte és una fugida cap endavant de vostè, del seu partit i del mateix Govern.

Crec, senyores i senyors diputats, que aquest pacte que porta una consulta independentista, és un pacte que significa un engany més, perquè d'aquesta legislatura sortirà una legislatura de la frustració, una frustració que vostè ha alimentat amb expectatives per una consulta que sap que no es podrà dur a terme; una frustració que vostè està alimentant en aquells que legítimament creuen en una proposta independentista, que no és la nostra. Creiem que aquest pacte és un acord que significa continuar pel camí de les incerteses en l'àmbit de l'economia. És un acord que prioritza la independència a la sortida de la crisi i és un acord que prioritza l'estat propi a l'estat del benestar. És un acord que porta una política fiscal que suposa més impostos a Catalunya i menys competitivitat a l'economia catalana.

Senyor Mas, senyores i senyors diputats, aquest acord és un acord que sortirà car als catalans. És un acord en què ja la classe mitjana serà la primera colpejada per aquest acord que vostè ha signat amb Esquerra Republicana. Crec que carrega d'impostos especialment la classe mitjana. Gràcies al Partit Popular es demostrarà, després de ser vostè investit, que els catalans van tenir la supressió de l'impost de successions amb la bonificació del 99 per cent del tipus impositiu. Vam ser nosaltres i la nostra responsabilitat els que vam aconseguir suprimir l'impost de successions. Que, per cert, molts votants l'any 2010 van confiar en el seu partit i en vostè perquè creien que vostè suprimiria aquest impost. Li ha costat pocs dies que el senyor Oriol Junqueras l'obligués a tornar a recuperar l'impost de successions i, per tant, l'ha obligat a deixar els seus propis postulats, que només els havia tingut gràcies al Partit Popular. Els catalans i les catalanes hauran de saber que tornaran a tenir un greuge com-

paratiu per la seva deslleialtat i per la seva manca de coherència.

Aquest acord demostra que vostès, a més, han abandonat la vocació del *business friendly* i que aposten per una política anti-*business*; és una política que no ajudarà el sector empresarial ni el marc competitiu i de productivitat que la petita i mitjana empresa necessita a Catalunya.

D'altra banda, també hem de certificar el fracàs del senyor Duran Lleida i dels seus tretze diputats en aquesta cambra, als quals jo també vull apellar. No val fer valer la moderació quan després s'arriba a un acord que no és l'acord de la moderació, sinó que és l'acord de la independència. Unió Democràtica de Catalunya també ha signat una aliança amb Esquerra Republicana per la separació de la resta d'Espanya i per l'expulsió de Catalunya de la Unió Europea. Unió Democràtica també està avalant les polítiques d'esquerres que vam portar-nos a l'actual crisi econòmica, una esquerra que és l'autor intel·lectual de les polítiques del tripartit. Vostè està arribant a acords amb aquells que ha estat criticant durant tot aquest temps, aquells que van generar el major deute de la nostra història, aquells que van arruïnar Catalunya. Vostè ens porta a la irresponsabilitat d'aquells set anys perduts per a l'economia catalana.

Els catalans, senyores i senyors, volem líders polítics assenyats, responsables, que facin la seva feina. I crec, senyor Mas, que vostè ha demostrat en aquests dos anys que ha estat capaç d'incomplir els acords amb el Partit Socialista, com va ser l'acord d'investidura, d'incomplir els acords amb el Partit Popular –els dos acords pressupostaris–, d'incomplir també l'acord de la corporació catalana. Vostè, senyor Mas, no és de fiar. I cregui'm que ho lamento, perquè crec que els catalans es mereixen un millor lideratge, un president que governi i un president que compleixi els acords.

Avui el Parlament donarà un missatge pèssim a Europa. Ahir alguns parlaven d'europèisme, parlaven del missatge i de la voluntat catalana de l'europèisme. Mentre tothom s'esforça a sumar, vostès i els seus aliats volen trencar amb Espanya. El seu pacte és un cop a la voluntat i a la necessitat d'una major integració europea. Vostè diu que vol anar a parlar a Europa, però la imatge que necessita Catalunya no és la imatge d'un pacte que ha generat incertesa, inestabilitat política, inestabilitat econòmica i que preocupa per la captació d'inversions; un pacte amb una formació política amb un horitzó de trencament i de confrontació amb el Govern d'Espanya. Recorda, senyor Mas, quan a Brussel·les li varen dir que, per formar part de la Unió Europea, vostè hauria de sortir de la Unió Europea, si sortia d'Espanya, i tornar a iniciar tot el tràmit per a ser candidat? No recorda les paraules de Durão Barroso? Pretén seguir enganyant el poble de Catalunya amb un dret a decidir, amb una Catalunya dins de la Unió Europea, quan sap que no és possible, perquè vostè trauria els 7 milions i mig de catalans d'Espanya i també d'Europa i no hi podríem tornar a entrar.

Miri, jo respecto els qui siguin nacionalistes. Respecto que Esquerra Republicana vulgui portar Catalunya

a la independència. Tenim models absolutament contraposats, econòmics, socials i, evidentment, a les antípodes en l'àmbit de la defensa de Catalunya. Però sí és una cosa veritat: Esquerra Republicana, gràcies a vostè, està aconseguint el que no va aconseguir amb el tripartit, i Esquerra Republicana està actuant d'una manera que aconseguirà que el seu mateix partit, els seus mateixos diputats i el seu mateix electorat tinguin una veritable OPA quan vostè no sigui capaç de dur a terme la consulta. Crec que és una estratègia intel·ligent, i és una estratègia en la qual vostè té un gran risc.

Senyores i senyors, crec que aquesta convocatòria, aquesta sessió del Parlament el que demana és, si s'escau, la confiança del president per ser investit, però crec que estem en moments molt greus de la nostra història. En moments greus en què vostè està plantejant el major desafiament que s'ha fet mai a Espanya. Vostè, senyor Mas, va assumir la seva acta de diputat jurant o prometent que compliria la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Dilluns, quan sigui president, també tornarà a dir que jura o promet la Constitució, una constitució que a l'article 2 estableix la sobirania nacional i la indissoluble unitat d'Espanya i que vostè només vol trencar tot just n'hagi vostè pres possessió. Aquesta és la seva lleialtat amb les lleis? Aquesta és la seva obligació de servidor públic? Incomplir les lleis que l'han fet a vostè president? Per a això sí que li serveix la Constitució.

Señoras y señores, España es también de los catalanes. Cataluña no es lo que usted plantea. Muchos catalanes, señor Mas, nos sentimos ofendidos cuando usted desprecia lo que Cataluña es. Cataluña y los catalanes hemos sido parte activa de la construcción de la actual España. Un miembro ilustre de su partido, el señor Miquel Roca, fue padre de la Constitución española, que recibió el apoyo mayoritario de los catalanes.

Usted acusa al Gobierno de España de deslealtad cuando –permítame que le diga, con respeto, pero con firmeza– usted es el primero que está actuando de manera desleal. Usted ha llegado aquí gracias a la lealtad de nuestro estado de derecho, y la democracia se construye desde la democracia. No hay derecho a decidir si no se basa en las leyes de nuestra democracia. Usted ha llegado aquí gracias a la lealtad de un gobierno español que ha ayudado a su Gobierno con más de 11.000 millones. Usted dice que el Gobierno del Estado no le ayuda, pero la agencia Moody's hace pocos días quería rebajar el grado de la deuda de la Generalitat por el altísimo riesgo que tenía. No lo hizo por la altísima probabilidad y el aval del Gobierno de España, que están detrás del Gobierno de Cataluña.

¿Es desleal, señor Mas, decirles usted a los ayuntamientos catalanes que no les puede pagar? ¿Es desleal usted cuando les dice al tercer sector, a los proveedores de la sanidad, de la educación, que no les puede pagar? Ese es su discurso. Cuando el señor Mariano Rajoy no le puede pagar porque tiene la mayor deuda de la historia, casi el 100 por cien de su PIB en deuda externa, usted acusa de deslealtad al Gobierno de España, que lo único que hace es ayudarle y sabe que no tiene dinero para cumplir sus obligaciones, pero cuan-

do usted no tiene ese dinero a usted no se le puede tchar de desleal.

Jo no parlaré del fet que vostè és deslleial amb els ajuntaments; que és deslleial amb els emprenedors que han cobrat gràcies al Pla de proveïdors del Govern d'Espanya; que és deslleial amb tots aquells que no estan cobrant ni estan tenint les seves factures pagades pel Govern de Catalunya.

Crec, senyor Mas, que vostè ha de redreçar la situació. I ha de fer-ho perquè fa pocs dies la Unió Europea rebia el Premi Nobel de la Pau pel seu procés d'integració. Vostè creu que en aquests moments en què parlem d'integració i de món global vostè pot apostar per un dret a decidir que porti Catalunya a la independència i que porti Catalunya a la separació de la resta d'Espanya? Aquest no és el camí, senyor Mas, i vostè està en una deriva, en una fugida endavant en què no està actuant amb la racionalitat i la sensatesa, el sentit comú, el seny que necessitava. Des del Partit Popular treballarem perquè aquest procés no vagi endavant, perquè vostè no s'emporti la convivència i la cohesió social entre tots els catalans, per garantir la unitat d'Espanya i per garantir també la integració i la permanència dels catalans a la Unió Europea.

El futur del Govern de Catalunya té un gran repte, i mentre alguns es barallen per quin és el cap de l'oposició –si és el cap que dona suport al Govern i fa el mateix discurs amb vostè o si és el que diu que s'absté i actua de còmplice amb el major desafiament de la història posant-se de cantó i mirant cap a un altre lloc quan el que hauria de fer és actuar amb fermesa complint la llei, que espero que ho faci, el Partit Socialista Obrer Espanyol–, el Partit Popular sí que exercirà la veritable oposició. I ho farà per a garantir la unitat i la pluralitat del país; ho farà per a garantir les prioritats de Catalunya.

Nosaltres, al nostre partit, tenim sis objectius de legislatura. En primer lloc, el més important per a garantir l'estat del benestar i per a garantir les polítiques socials necessàries per la cohesió social i per la justícia social: el compliment de l'objectiu de dèficit. Vostè té dos camins, senyor Mas, per complir el dèficit. Un, el camí d'Esquerra: retallar l'estat propi i apujar impostos per construir i gastar-se més despesa en un estat propi. O el camí del Partit Popular: retallar subvencions ideològiques, aprimar les estructures administratives, suprimir organismes inútils al mateix temps que fer una política fiscal i econòmica intel·ligent per atreure inversions i per fomentar la creació de llocs de treball.

En segon lloc, la contenció de la despesa en el marc de la consolidació fiscal en el marc europeu. Són imprescindibles les polítiques d'austeritat. Reconeixem que el deute que va deixar el tripartit és en gran part responsable de la necessitat de la contenció d'avui. Per això nosaltres li proposem reduir 1.300 milions en subvencions en el sector públic i en transferències a empreses privades. La Cambra de Comerç catalana li diu que podria estalviar fins a 2.700 milions aprimant el 20 per cent de les entitats públiques catalanes. Només això ja fan 4.000 milions que vostè diu

que és necessari ajustar. Amb el seu pla i amb el seu acord amb Esquerra Republicana, vostè només ha assolit un increment previsible –ja veurem si es recapta– de 1.000 milions d'ingressos en tipus impositius que graven el sector econòmic i que, a més, recuperen impostos com l'impost de successions. Nosaltres no li plantejem incrementar la pressió fiscal sinó reduir subvencions; retallar i aprimar el sector públic i retallar també i ajustar les transferències a empreses privades. I li ho reitero: no solament ho diem nosaltres, sinó que ho diu part de la societat civil catalana, com pot fer aquests ajustos en el marc de la despesa i no incrementant la pressió fiscal.

En tercer lloc, el Partit Popular aposta per un model de finançament. Un model de finançament singular per a Catalunya, més just, modern, que sigui solidari, que estableixi límits i que faci que els catalans no paguem més impostos que la resta de comunitats autònomes on aportem recursos, però també que garanteixi l'ordinalitat i alhora que garanteixi uns límits de la solidaritat que ha d'aportar Catalunya, que no ha de ser il·limitada, sinó que ens hem d'asseure seriosament a parlar d'un nou model de finançament.

Nosaltres, senyor president, presentarem una iniciativa en aquesta cambra per portar-la al Congrés dels Diputats, perquè vostè no va voler negociar un model de finançament amb el senyor Rajoy. No ho va fer. Vostè va anar a Madrid a buscar una excusa. Una excusa per al pacte fiscal, que sabia que el senyor Rajoy li anava a dir que no, perquè no garantia la sostenibilitat financera d'Espanya. Però hi han altres mecanismes de finançament, altres mecanismes de finançament que no tenen per què ser el tradicional. I el senyor Rajoy li va dir que estava disposat a escoltar i a dialogar. Vostè ho va utilitzar d'excusa per a una estratègia que li ha sortit malament; ho va utilitzar de justificació per avançar eleccions creient que seria el messià de Catalunya, i ha estat el perdedor de les eleccions del 25 de novembre. Jo, senyor president, li anuncio que els reclamarem, al president del Govern de la Generalitat i al president del Govern d'Espanya, un millor finançament; que crec que aquest és el camí i aquí hi ha la transversalitat del poble de Catalunya.

En quart lloc li demanem un gran pacte de tots els partits per l'ocupació. Nosaltres ja hem registrat aquesta iniciativa; nosaltres prioritzem que, per sobre d'una declaració de sobirania que vostè vol fer en el primer Ple amb el seu pacte amb Esquerra Republicana, el que fem és traslladar al poble de Catalunya que ens preocupem dels aturats; que ens preocupem dels joves que no tenen feina; que ens preocupem de les dones que estan aturades; que ens preocupem de la petita i mitjana empresa i dels autònoms que estan tancant i que fem un gran pacte extraordinari amb un gran ple extraordinari per l'ocupació, en el qual modifiquem laboralment, socialment i financerament moltes de les normes que vostè en dos anys no ha fet. Li proposem una reforma substancial del Servei d'Ocupació. Volem que el Servei d'Ocupació sigui una eina útil en la recerca de l'ocupació i de la contractació per part de les empreses. Apostem per la participació publicoprivada

en la gestió del Servei d'Ocupació, que garanteixi una major eficiència i eficàcia.

Proposem, en cinquè lloc, unes reformes econòmiques que vostè no ha dut a terme en aquests dos anys: impulsar una nova política industrial que garanteixi als sectors com l'agroalimentari, com el de disseny o com el d'indústries culturals o al sector d'equipament que puguin tenir un major pas cap a la internacionalització dels seus productes. Li demanem que redueixi l'Administració pública i també que redueixi en un 25 per cent el sector públic, suprimint els consells comarcals a Catalunya. L'objectiu del Partit Popular Català és aconseguir diversificar l'economia catalana afavorint la presència de nous sectors com la tecnologia de la informació, la comunicació, els serveis professionals o les *smart cities* i altres.

Nosaltres volem que arribi el crèdit a la petita i mitjana empresa. Ahir el senyor Junqueras ens donava una classe sobre l'oferta monetària en el marc de la Unió Europea, en el cas que fóssim estat, sobre la situació dels bancs i de la Reserva Federal o del banc japonès o del Banc Central Europeu, que encara no té capacitat per a supervisió i que aquest Govern implantarà. Nosaltres li demanem també que treballi per flexibilitzar els marcs de provisions del pacte de Basilea III que facin que pugui arribar l'accés al crèdit a la petita i mitjana empresa, als autònoms que són els que necessiten aquest crèdit per accedir a mantenir les seves empreses, a garantir el circulat, a garantir inversió productiva i també a garantir l'incentiu de la demanda interna, que ha caigut estrepitosament a Catalunya.

Nosaltres apostem també per la presència exterior de les empreses catalanes, i per convertir-nos en un país espanyol al sud d'Europa en la recepció de la inversió estrangera. Apostem per reduir les aportacions a sindicats, patronals i partits polítics per donar-los a les empreses, per garantir amb bonificacions la contractació de nous treballadors. Apostem per dotar l'Institut Català de Finances de nous instruments de suport a l'empresa catalana. El que necessita també Catalunya és un pla de suport d'internacionalització de les pimes, que inclogui, entre altres, l'impuls de la cooperació entre empreses, sistemes d'informació de mercats, empreses potencials i àrees d'aterratge a l'exterior. Necessitem una llei d'emprenedoria. I també necessitem, en sisè lloc, unes polítiques de regeneració democràtica. La primera, senyor president, que vostè compleixi les lleis. Vostè va dir aquí que seria un servidor públic i que actuaria amb humilitat. A més de la humilitat li demano l'obediència a les lleis, a l'Estatut d'autonomia i també a les lleis del Govern d'Espanya.

Senyor president, senyor candidat, senyor Mas, nosaltres proposarem una reducció del 30 per cent de les conselleries del seu Govern. Vostè va dir que es presentava amb el govern dels millors. Va ser un dels governs més mediocres que hem tingut, que va incrementar en més de 10.000 milions el deute de Catalunya en dos anys, i va incrementar en més de 135.000 els aturats a Catalunya. Vostè, que li deia al senyor Montilla que era un Govern que no estava fent les coses correctament, que vostè vindria a solucionar tots els problemes del tripartit, ha resultat que

vostè, a més d'agreujar el deute, a més d'agreujar la situació dels aturats a Catalunya, ha aportat la major inestabilitat política i institucional que estem vivint els catalans.

Senyores i senyors, nosaltres creiem que Catalunya té també greus problemes en l'àmbit de les polítiques socials, i que hem d'impulsar polítiques socials. Això sí, senyor president, vam veure que vostè ahir impulsava més de vint lleis amb l'acord amb Esquerra Republicana, algunes de les que va negar en l'anterior legislatura perquè deia que suposava increment de despesa pública. Ara ja no deu suposar increment de despesa pública. Ara deu ser extraordinari impulsar aquests plans de suport a la família, aquests plans d'atenció a la pobresa, aquests plans d'atenció a la família, perquè ara, si es pot fer, deu ser que el senyor Mas té ara més diners dels que tenia abans. O no sé com s'ho farà, perquè quan ha d'ajustar 4.000 milions, doncs, home, és molt estrany que vostè pugui subscriure un pacte d'increment de despesa pública com el que ha subscrit sotmetent-se als postulats i els posicionaments d'Esquerra Republicana.

Senyor Mas, nosaltres volem un model educatiu que garanteixi un ensenyament trilingüe i integrador. Volem un model educatiu a Catalunya i una escola catalana en català i en castellà. Yo quiero un modelo educativo en Cataluña que luche contra el fracaso escolar pero que también garantice los derechos y la normalidad que se vive en las calles de Cataluña. Un modelo educativo en catalán y en castellano, con una sola línea, en una sola aula, sin segregar ni dividir a los alumnos catalanes. Quiero un modelo educativo en catalán, en castellano y en inglés. Un model educatiu com el que ha tingut vostè per als seus fills, o com el que tenen altres persones i altres joves a Catalunya anant a escoles privades.

Senyor president, nosaltres demanem esforços als catalans, i creiem que aquests esforços han de ser justos per sortir de la crisi, però els sacrificis estan sent molt durs, i crec, senyor president, que vostè, en signar l'acord amb Esquerra Republicana, va posar data de caducitat a aquesta legislatura. Vostè farà que aquesta legislatura finalitzi en el moment en què s'hagi proposat la data de la consulta. Si vostè va venir aquí a dirnos que hi havia una majoria i necessitava una majoria excepcional després de la manifestació de l'Onze de Setembre, què farà si no es pot dur a terme la consulta, tal com vostè ha promès i amb les expectatives que ha generat? Vostè pot garantir a aquest Parlament i als catalans i catalanes que seguirà la legislatura? Si es fa aquesta consulta –que no es farà, perquè és il·legal, com li ha dit la vicepresidenta del Govern d'Espanya, que és un referèndum il·legal, perquè no està contemplat a la Constitució espanyola–, si es fes i sortís que no, què faria? O si es fes i sortís que sí, també vostè mantindria aquesta legislatura?

Aquesta legislatura, que vostè ahir va reconèixer per dues vegades que seria de quatre anys..., ho ha hagut de reconèixer perquè els seus propis errors l'han fet pensar en el greu error d'avançar les eleccions anticipades al 25 de novembre. Vostè sap que aquesta legislatura i vostè mateix tenen data de caducitat. I te-

nen data de caducitat, seriosament, perquè vostè no ha establert les prioritats del país, que són sortir de la crisi, sinó que ha generat més inestabilitat, ha generat més preocupació, ha generat més desconfiança, quan el que necessiten Catalunya i els catalans és recuperar la confiança.

Senyors i senyores diputats, el Partit Popular volem recuperar Catalunya per als catalans. Per això ens oposarem a un govern ultranacionalista, un govern impulsat per Esquerra Republicana (*remor de veus*), per això... Sí, sí, les paraules són el seu nom, i això és el que vostès han fet; i no ho dic pas per vostès, ho dic pels que parlaven de la centralitat política i ara no estan a la centralitat política, sinó que estan al seu cantó. Aquest ha sigut el seu gran èxit.

Vostè ha perdut la centralitat política, i Convergència i Unió ja no és el pal de paller, ja no és la transversalitat de la societat catalana. Convergència i Unió i molts dels seus votants... –vostè ho deu saber millor, segur, senyor Mas, que jo, després de les equivocacions, una darrere l'altra; permeti'm també que desconfii si vostè ho sap millor–, però els seus votants no han votat majoritàriament a favor de la independència, el poble de Catalunya no és majoritàriament independentista. I li dic una cosa: vostè està pactant amb una formació política que té només vint-i-cinc mil vots més que nosaltres; per tant, tant és la seva legitimitat com és la nostra, perquè representem quasi mig milió de catalans i de catalanes.

Senyores i senyors diputats, volem recuperar Catalunya per als catalans; per això nosaltres votarem en contra de la investidura del candidat Mas. Ens agradaria que els catalans es sentissin orgullosos d'un govern de la Generalitat que respectés el pluralisme; que respectés l'enorme diversitat cultural i lingüística de Catalunya; que respectés i treballés per la convivència, sense dividir els catalans entre els millors, que van a manifestacions, o els que no van a manifestacions; que tingués les mateixes prioritats per als catalans i per a les catalanes, que són derrotar la crisi econòmica i derrotar l'atur.

Per tot això hem de votar en contra d'una investidura d'un candidat que ha estat un president irresponsable a la novena legislatura, un president que va abdicar de les seves responsabilitats en el pitjor moment, un president que ha aprofitat la crisi per apuntalar un projecte sobiranista, quan saben vostès molt bé que, si tinguéssim un 10 per cent d'atur o estiguéssim amb superàvit, no estaríem parlant d'un projecte independentista ni d'un projecte sobiranista.

Els catalans, senyores i senyors diputats, no estem condemnats a patir l'aliança del separatisme. Crec que podem recuperar la Catalunya de tots, la Catalunya que és forta i plural i respectuosa amb la diversitat.

Senyor Mas, no porti els catalans pel camí de la ruïna. Vostè ahir va fer un oferiment a altres forces polítiques per sumar-se a aquest acord; jo li faig un altre oferiment: rectifiqui aquest acord, perquè encara hi és a temps, encara és a temps de rectificar, malgrat que el dia a dia d'aquest acord amb Esquerra Republicana l'obligarà a trencar aquest acord i a demanar el suport

de les forces polítiques catalanes que li ofereixo com a govern de concentració, des de la responsabilitat i des del compliment. Li demano que sigui fort i li demano que s'allunyi d'aquelles aliances que ara semblen les millors però que vostè sap que no l'ajudaran en la soledat de governar.

El Partit Popular estarà compromès amb totes aquelles decisions que ajudin els catalans a millorar la seva convivència i la seva prosperitat. En la darrera legislatura, el Partit Popular va ser decisiu en la governabilitat, però en aquesta legislatura el Partit Popular torna a ser més decisiu que mai, perquè vostè, senyor Mas, ha trencat els ponts de diàleg amb el Govern d'Espanya, i el Govern d'Espanya seguirà compromès amb el país, seguirà compromès amb Catalunya i amb els catalans, malgrat vostè, malgrat el seu president, malgrat l'acord amb Esquerra Republicana. I per això més que mai cal que hi hagi un partit serè, moderat i situat a la centralitat (*remor de veus*)... Sí, sí, moderat, perquè nosaltres no pactem amb Esquerra Republicana ni demanem el trencament de les lleis; nosaltres treballem per treure Catalunya i Espanya de la crisi. I si tan poc moderat li sembla, senyor Mas, com és que va fer l'acord dos anys amb nosaltres i en va signar tres? Hem perdut la moderació en tres mesos, senyor president? La devem haver perdut (*aplaudiments en un sector de l'hemicicle*), perquè abans no la teníem.

Senyor president, no es pot estar sempre en la contradicció permanent, i vostè s'hi troba. I ho lamento; ho lamento perquè vostè pot fer el que desitgi amb vostè i amb Convergència i Unió, té tota la seva legitimitat i té tot el meu respecte, només faltaria!, però em preocupa que vostè arrossegui el poble de Catalunya.

Per això li vull dir que la meva primera expressió d'aquest ferm compromís amb els catalans serà votar «no» a tot allò que vostè presenti en aquesta legislatura que sigui il·legal, que vagi en contra de les lleis. Deia Raymond Aron que el que es fa fora de la democràcia es converteix en populisme. Això l'hauria de fer reflexionar.

Senyor president, vostè presenta un programa de govern que té com a objectiu separar Catalunya de la resta d'Espanya, fer una consulta il·legal, crear estructures d'estat en matèria de seguretat social quan no pot pagar pensions, en matèria de justícia quan els treballadors de la justícia depenen de l'organització i del poder judicial espanyols, crear una hisenda pròpia quan no té vostè ni capacitat executiva per recaptar els mateixos tributs propis! És que haurien de saber els catalans que fins i tot les multes de trànsit d'aquest país les ha de recaptar en via executiva el Govern d'Espanya, perquè vostès en tots aquests anys no han estat capaços de fer una administració tributària executiva. I està venent al poble de Catalunya que farà una hisenda pròpia quan no és capaç ni de recaptar les multes en via executiva? Miri, senyor Mas, les paraules queden molt boniques en els papers, però després són molt complicades i molt costoses, si és que vostè les fa.

I jo li vull dir una cosa: no votaré...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant, eh?

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...—em queda una frase, senyora presidenta—, no votaré i no votaran els nostres dinou diputats a favor de vostè. No hi votarem perquè no volem que vostè sigui el nostre president de la mà d'Esquerra, no volem que ho faci en nom dels 471.000 catalans que m'han votat, no ho volem en nom del Partit Popular i no vull que vostè sigui el president de la mà d'Esquerra en el meu nom.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora Sánchez-Camacho, res de nou a l'horitzó quan comença una legislatura, perquè, si no ho recordo malament, vostès dos anys enrere també varen votar que no. Ara vénen aquí presumint que votaran que no per no sé quantes històries, i resulta que posem una mica la moviola, ens n'anem dos anys enrere, i vostès què varen fer?: varen votar que no. Per tant, estem exactament en el mateix punt. I dos anys enrere, senyora Sánchez-Camacho, no hi havia ni dret a decidir ni hi havia consulta, hi havia pacte fiscal i no hi havia acord amb Esquerra Republicana, i vostès varen votar que no. Per tant, tot això és un bla bla bla; a vostès els interessa votar que no, s'inventen qualsevol excusa per poder-ho fer (*remor de veus*)... Nosaltres hem escoltat la senyora Sánchez-Camacho...

La presidenta

Senyors diputats...

El candidat a la presidència de la Generalitat

...amb un gran respecte...

La presidenta

Exacte.

El candidat a la presidència de la Generalitat

...malgrat que hi ha coses de la seva intervenció que no ens han agradat gens.

La presidenta

Senyors diputats i senyores diputades, demano respecte a la persona que ara parla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per tant, vostès ja tenen escrit en el guió que votaran que no. Ens sembla molt bé, no passa re, nosaltres no els criticarem que votin que no; però ja ho varen fer dos anys enrere.

Facin-se una pregunta, senyora Sánchez-Camacho: com pot ser que vostès, de tots els partits tradicionals d'aquesta cambra, d'aquest Parlament, després de més de trenta anys, hagin sigut l'únic que mai ha estat al Govern? Com pot ser? Ara han aparegut alguns partits nous, des de fa pocs anys; però, dels tradicionals, l'únic partit que no ha estat mai al Govern de Catalunya ha sigut el Partit Popular. I això, evidentment, deu ser culpa de tots els catalans. Però algun símptoma hi deu haver, si després de trenta anys vostès són els únics que no han passat pel Govern, alguna autoanàlisi vostès haurien de fer, alguna mica, diguem-ne, d'aproximació a la realitat que vostès representen haurien de fer, perquè en circumstàncies normals, després de trenta anys i escaig d'haver-hi passat tots, vostès segueixen sent els únics que no hi han passat, pel Govern. I això és molt simptomàtic, senyora Sánchez-Camacho. Ara, això sí, vostès vénen aquí, ens parlen en nom de la veritat absoluta, i resulta que tots els altres, doncs, hem de seguir simplement els seus postulats...

I ara anem aquí a la valoració del resultat electoral. Vostè presenta el nostre resultat com un gran fracàs, i el seu resultat, com un gran èxit. Vostès tenen dinou diputats, i nosaltres, cinquanta; és una manera bastant lògica de presentar els èxits i els fracassos. Vostès no han passat mai de vint diputats en aquest Parlament, mai, i nosaltres no hem baixat mai de quaranta-dos; per tant, com a mínim, sempre hem sigut el doble que vostès, i moltes vegades el triple. I ara resulta que el fracàs és nostre, que a nosaltres ens interpreta pitjor la societat catalana que no pas a vostès. Curiosa manera de llegir les sumes i les restes.

Si del que es tracta és de jutjar això en funció de qui perd uns quants diputats i qui en guanya uns altres, senyora Sánchez-Camacho, hi ha partits que han tingut un èxit monumental comparat amb el que ha tingut vostè; per exemple, Ciutadans, que ha multiplicat per tres. Vostès es queden petits en aquest sentit al costat de Ciutadans. Ara, jo, com que sí que sé sumar i restar, entenc que vostès segueixen tenint dinou diputats i Ciutadans en tenen nou, però ells han crescut molt més que vostès; per tant, han tingut un èxit espectacularment més gran que vostès –espectacularment més gran que vostès–, si ho hem de mesurar d'aquesta manera.

I n'hi ha uns altres que encara n'han tingut més, d'èxit, perquè han tingut un creixement infinit, han passat de zero a tres, i això és un creixement infinit, encara que només en tinguin tres, però és així. Si vostè s'ho mira des d'aquest punt de vista, doncs, miri, hi ha moltes maneres de fixar-se en les sumes i les restes.

Però hi ha una cosa, senyora Sánchez-Camacho, que no es pot discutir, i és que hi ha unes majories en aquesta cambra, després d'unes votacions, amb uns programes molt clars –amb uns programes molt clars.

Vostè el que no pot dir és que la gent ha votat d'una manera i que ha fracassat un determinat projecte. Nosaltres, partit de govern, com gairebé tots els partits que estan en els governs i es veuen obligats a fer les polítiques que estan fent, hem perdut un cert suport electoral; no gaire, per cert.

Miri, li'n posaré un exemple. Hem perdut menys suport electoral que el senyor Feijóo a Galícia, en nombre de vots. Perdonin, Galícia té menys població que Catalunya, menys cens electoral, i el Govern del senyor Feijóo, que té majoria absoluta (*remor de veus*)..., perquè el Parlament gallec està compost com està compost, però mirin en nombre de vots –mirin en nombre de vots–: el senyor Feijóo ha perdut més de 150.000 vots, amb molta menys gent a Galícia, i nosaltres aquí no hem arribat a perdre'n 85.000. I Galícia estava en una posició objectivament millor que no pas la que hi estava Catalunya quan nosaltres ens vàrem posar en el Govern.

Per tant, atenció com llegeixen els resultats electorals, perquè tenen moltes lectures. El que passa és que n'hi ha una que és molt clara: hi ha una majoria de projecte, els agradi a vostès o no els agradi tant. I aquesta majoria de projecte, a més a més, senyora Sánchez-Camacho, s'ha fet en unes eleccions amb uns programes molt clars per part de vostès i per part dels altres. I les sumes són les sumes, i aquestes, senyora Sánchez-Camacho, en democràcia no es poden discutir. I, si el projecte era dret a decidir, comenci a sumar, perquè vostè està en una minoria *total* en aquest Parlament. Si una de les coses que estaven sota consulta era el dret a decidir per part del poble de Catalunya, li ho torno a dir, el resultat ha estat claríssim; segons com ho sumin –ja li ho vaig dir ahir–, gairebé quatre cinquenes parts d'aquest Parlament, gairebé quatre cinquenes parts estan a favor del dret a decidir; i, si no ho vol sumar amb tota aquesta contundència i exactitud, gairebé dos terços. I això, senyora Sánchez-Camacho, independentment del resultat de cadascú, no es pot discutir; és el mandat del poble de Catalunya.

I la pregunta que nosaltres ens fem aleshores és si vostès compliran o no aquest mandat del poble de Catalunya; ja ens ha dit que no –ja ens ha dit que no. Primer ens ha criticat un pacte amb Esquerra Republicana de Catalunya com si fos un pacte contra Catalunya, que no acabo d'entendre el perquè, perquè, home, és molt agosarat presentar els pactes després d'unes eleccions, amb uns vots de diferents partits, com pactes *contra* un determinat país, quan és el país el que ha votat! O és que han votat gent de fora de Catalunya, en aquest cas? Han votat els ciutadans de Catalunya. Qualsevol pacte que es faci en aquesta cambra no serà *en contra* dels ciutadans de Catalunya, si a més a més tenim majoria absoluta, després d'una coalició o d'un acord de govern d'aquestes característiques. Em sembla sincerament molt agosarat.

Però després deixi'm dir-li una altra cosa. Vostè, en la gran majoria del seu discurs, ens parla del tema de la separació, del dret a decidir, de la consulta –gairebé ha emprat tot el temps per comentar això, cosa curiosa, perquè diu que això a vostè no la preocupa–, però

sobretot ens diu una altra cosa: sobretot ens diu que aquesta consulta no es podrà fer.

És a dir, fixin-se en el fil de l'argument: el poble de Catalunya, no fa ni un mes encara, vota de manera contundent i molt majoritària a favor de fer una consulta, a favor del dret a decidir, i la senyora Sánchez-Camacho i el Partit Popular, en nom de la sagrada veritat i de no sé què més sagrat, ens diuen: «Però això no es farà.» I jo em pregunto: i qui són vostès per impedir-ho? Qui són vostès per impedir que..., la voluntat majoritària del poble de Catalunya hagi de ser silenciada? Qui són vostès per negar aquesta voluntat del poble, majoritària, de Catalunya, quan es presenten en unes eleccions i resulta que són la quarta formació política en aquest Parlament? Vostè no pot pujar aquí i dir que la consulta no es farà, que és el que ha dit: «La consulta no es podrà fer.» És a dir, vostès ja han decidit que la consulta no es podrà fer. És exactament el mateix que va passar amb el pacte fiscal, senyora Sánchez-Camacho, per molt que vostè digui. Vostès ja havien decidit que el pacte fiscal no existiria. Ja ho havien decidit. Vostès ho decideixen tot, independentment de si la majoria del poble de Catalunya va per un altre costat que no és el seu, que ha estat justament el cas. Ara, vostès, a això, oïdes sordes. És igual, el que digui el poble de Catalunya! Vostès ja han pres una decisió i utilitzaran tot el seu poder per impedir la veu del poble de Catalunya. I tot el seu poder és, evidentment, carregar-s'ho tot, si poden. Però hi ha una cosa, i cito les seves darreres paraules, que se'n diu «democràcia». I vostès haurien de ser una mica més sensibles a aquesta veu majoritària del poble de Catalunya. I no ho ha sigut, avui. Ha perdut una gran oportunitat per fer un gest una mica més amable que aquest gest tradicional tan dur del Partit Popular.

Vostè ens critica molt determinats pactes en aquest moment, però li vull recordar que nosaltres, efectivament, amb vostès també hem fet acords, i li asseguro que fer acords amb vostès, tal com vostès han actuat amb relació a Catalunya durant molts anys, no era cosa fàcil. Critica vostè acords amb partits que nosaltres hem criticat, però també els hem criticat a vostès. I m'estalvio exemples concrets per no posar més tensió en aquesta sessió i en aquesta rèplica. Però els els podria donar. I els els podria donar no molt històrics, sinó bastant recents, de la darrera dècada.

Bé, aleshores, crec que vostè ens demostra aquest menyspreu total a la voluntat popular de Catalunya expressada a les urnes. Aniria bé que vostès busquessin camins per poder fer aquesta consulta. Senyora Sánchez-Camacho: és el que fan els països democràtics del món. Quan els països d'autèntica vocació democràtica en el món es troben en situacions així permeten les consultes. L'ha permès el Canadà respecte al Quebec, i la permetrà el Regne Unit respecte a Escòcia. I Espanya, en canvi, apareix com un país en el món que nega el dret a decidir, cosa que és absolutament impresentable, si vostè em permet dir-ho així. Absolutament impresentable.

I no em vinguin amb constitucions ni amb tot això, per una raó molt senzilla: perquè vostès saben perfectament... (*Remor de veus.*) No, no, perdonin, ara els ho

diré. Vostès saben perfectament que les constitucions, si cal, es canvien i sempre s'interpreten. Tant s'interpreten que l'actual Constitució espanyola permetrà ara els matrimonis gais quan resulta que la mateixa Constitució ho nega taxativament. I la interpretació que en fa el Tribunal Constitucional, perquè ell mateix diu que amb el pas del temps, evidentment, les coses es poden interpretar de manera diferent sense haver d'alterar els principis..., això mateix que diuen en això ho podrien també aplicar a altres criteris.

Hi ha juristes de molt prestigi a nivell espanyol que ja els han indicat el camí. El senyor Rubio Llorente, ex-president del Consell d'Estat espanyol, que els ha dit: «Senyores i senyors del Govern espanyol, del Parlament espanyol, etcètera, modifiquin la Llei de referèndums perquè el poble de Catalunya es pugui expressar.» I això no ho diu el president de la Generalitat. Ho diu un expresident del Consell d'Estat, amb molta solvència jurídica. Perquè, estant en contra de la independència, i estant en contra, com ho està, del tema de l'estat propi..., però el que diu és: «No es pot silenciar la veu d'un poble que vol parlar», senyora Sánchez-Camacho. I això és el que vostès volen fer: silenciar la veu d'un poble que vol parlar i que ha parlat recentment a les urnes a favor de poder decidir. I això, senyora Sánchez-Camacho, no s'ho poden carregar simplement amb quatre frases construïdes com les ha construïdes vostè.

Tant es poden modificar, les coses, senyores i senyors diputats, que no fa gaires mesos enrere el Partit Popular i el Partit Socialista van modificar tota una Constitució espanyola. I saben per ordre de qui? De la senyora Merkel, senyora Sánchez-Camacho. La senyora Merkel es va presentar a Europa, va cridar el senyor Zapatero en aquell moment, el senyor Zapatero va cridar el senyor Rajoy, i els va dir: «Heu de modificar la Constitució espanyola per posar-hi el dèficit zero.» I el senyor Zapatero i el senyor Rajoy van dir: «A les seves ordres.» I van modificar la Constitució espanyola, imaginin-s'ho, en molt poques setmanes. Ara resulta que es pot modificar la Constitució espanyola perquè ho ordena la senyora Merkel per raons comptables i no es pot modificar algun dia la Constitució espanyola, o interpretar-la, perquè un poble, com el català, es pugui expressar lliurement a les urnes amb un dret a decidir i amb una consulta? Es pot modificar perquè ho diu la senyora Merkel, però no perquè ho demana el poble de Catalunya. Curiosa manera de tractar el poble de Catalunya per part d'Espanya. Curiosa manera. Això em recorda aquelles expressions que hem sentit en aquests darrers anys respecte a determinades operacions que es feien en el món econòmic, quan es deia: «Antes alemana que catalana.» M'entenen? Hi ha gent, i precisament del seu partit, que quan s'han de fer determinades coses a Espanya prefereixen que determinades empreses se'n vagin a Alemanya o a Itàlia en els seus centres de decisió abans que estiguin a Catalunya o a Barcelona. I aquesta és la seva història, i aquesta és la seva sensibilitat.

Bé, aleshores, vostè ens diu i ens fa discursos sobre com s'organitza la Unió Europea i com es fan les coses a nivell europeu, sobre si les separacions, les no-

separacions, etcètera. L'any que ve, senyora Sánchez-Camacho, vostè veurà com un altre país petit s'integra a la Unió Europea: Croàcia. Serà el número 28. I si realment el tema és que això dels estats ja no té importància, com vostè diu, que del que es tracta és de no integrar-los més perquè el projecte de la Unió Europea, si ho he interpretat bé, és de créixer, etcètera, si del que es tracta és d'això, jo em pregunto una cosa: per què no suprimeixen l'Estat espanyol? Si els estats tenen aquesta importància que vostè diu, si del que es tracta és de no separar, què hi pinta, l'Estat espanyol, en tot això? Perquè miri: una manera de no separar seria eliminar l'Estat espanyol, i aleshores acabaríem tenint un dia un estat europeu. És una manera de no separar. Però vostès això no ho deuen defensar. El dia que vostès proposin que no hi hagi Estat espanyol jo també contemplaré la possibilitat que Catalunya no hagi de tenir un estat. Però el que no entenc és una cosa: per què hi pot haver un estat espanyol i Catalunya no pot aspirar a tenir un estat? Per què? Perquè uns són els bons i els altres no? Perquè uns són els tradicionals i els altres no? O és un problema que les voluntats populars vagin en una línia o vagin en una altra? I això, senyora Sánchez-Camacho, és el que vostès sovint ignoren.

Un parell de coses finals al fil d'altres coses que vostè ha comentat i que no són sobre consultes, dret a decidir, Unió europea, etcètera.

Ens fa un discurs sobre determinades prioritats. Per exemple: grans pactes, senyora Sánchez-Camacho, sobre ocupació i sobre administració local. Quantes corporacions municipals s'han eliminat a Espanya en aquests darrers dos anys, o en el darrer any? Quantes diputacions s'han eliminat? Quants ens de l'Estat central s'han eliminat? Quantes ambaixades s'han tancat? Molt poquetes –molt poquetes–, ja li ho dic. Però faci'm la llista dels ajuntaments, de les diputacions, de *las mancomunidades*, etcètera, que s'han eliminat a Espanya.

Gran pacte sobre l'ocupació. Permeti'm que n'hi proposi un, de pacte: paguin els 191 milions d'euros que avui, dia 21 de desembre, encara no han pagat per a una cosa que se'n diu «polítiques actives d'ocupació». Vostès s'imaginin un estat, que té el 25 per cent d'atur, com és l'Estat espanyol, que el dia 21 de desembre, a deu dies d'acabar-se l'any, encara no ha pagat els diners per a una cosa que se'n diu «polítiques actives d'ocupació», que són aquelles polítiques que serveixen per formar la gent per poder tornar a tenir feina? Vint-i-u de desembre, senyora Sánchez-Camacho! Fa mesos que reclamem això! El Govern de la Generalitat va treure les convocatòries per a la formació dels aturats, però encara avui no sap si podrà pagar o no, perquè el Govern espanyol, o el Partit Popular, que en boca de vostè ens proposen pactes sobre l'ocupació, etcètera, avui encara –avui encara– no ha pagat 191 milions d'euros a Catalunya, que, per cert, li diré que és un 57 per cent menys del que es pagava el 2011. És a dir: gran pacte per l'ocupació proposat pel Partit Popular..., vostès arriben al Govern, disminueixen les polítiques actives d'ocupació un 57 per cent i a més a més no paguen, i ara ens proposen pactes per l'ocupa-

ció. Jo..., em sembla que les coses les veuen una mica esbiaixades.

El model de finançament. Vostè ho ha dit molt clarament. Vostè ha dit: «Vostè va anar a La Moncloa a veure el senyor Rajoy i ja sabia que li dirien que no.» Fantàstic. És a dir, vostè explica al poble de Catalunya que vostès ja sabien que el president Rajoy em diria que no. Aleshores, la pregunta és: què hi vaig anar a fer? Exacte. Ara els explicaré el que hi vaig anar a fer. Ara els ho explicaré, perquè vostè també s'ha equivocat en una altra cosa. Posats a equivocar-se, s'ha equivocat en una altra cosa, probablement perquè no hi era i parla d'oïdes. Els sorprendrà, segurament, el que els diré: vaig anar a veure el senyor Rajoy i li vaig dir que entenien perfectament que jo en aquell moment no li podia demanar diners. Vostè ha dit: «El senyor Rajoy li va dir que no perquè ara no li podia donar diners.» Doncs s'equivoca, senyora Sánchez-Camacho. Vaig dir al senyor Rajoy: «Entenc perfectament que jo no et puc demanar diners en aquest moment que només hi ha deutes, però et demano una altra cosa que no costa diners, u, que Catalunya surti del sistema comú de finançament del *café para todos*» –això no costa diners, és un tema jurídic– «dos, que se'ns traspassi l'Agència Tributària» –no costa diners, no costa ni un euro– «tres, que aquest Parlament de Catalunya tingui més capacitat per modificar els impostos.» Res d'això costava ni un euro. Sap què em va dir, el senyor Rajoy? Em va dir –fixi-s'hi, eh?, és curiosa, aquesta resposta: «Hubiera entendido» –ho dic en castellà perquè ell m'ho va dir en castellà– «que me hubieras pedido dinero –hubiera entendido que me hubieras pedido dinero–, pero lo que me pides, que es la Agencia Tributaria, ni hablar.» I no hi afegeixo l'últim comentari perquè no vull fer més mal del que cal. (*Remor de veus.*) Així de clar –així de clar. M'entenen? Perquè podria fer un comentari encara, addicional, sobre una cosa que em va dir. Sí, sí, senyora Sánchez-Camacho. Sí, perquè jo hi era, i vostè no.

Per tant, conclusió, senyora Sánchez-Camacho, conclusió: no hi vaig anar a demanar diners. I li diré una altra cosa: vaig anar a aquella negociació, que havia de ser una negociació i no ho va ser perquè el senyor Rajoy va tancar la porta, amb un acord amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, amb un acord on sabíem que havíem de posar l'accent –havíem de posar l'accent– no en els diners a curt termini, sinó en allò que significava estructures d'estat i de decisió per a Catalunya, perquè els diners ja vindrien quan hi hagués la recuperació econòmica i el canvi de model de finançament. Sento decebre-la, però el motiu no van ser els diners. El motiu va ser que el senyor Rajoy i el Partit Popular no tenien ni tenen cap ganes de resoldre re amb relació al finançament de Catalunya.

I darrera cosa. Vostès em diuen que s'han de complir les lleis, etcètera. Jo hi estic totalment d'acord; s'han de complir les lleis. Però vostès m'han d'admetre una cosa: que les lleis poden canviar i les lleis es poden interpretar. O no? Això deu ser així, no? Per tant, jo els demano una cosa: deixin de posar les lleis i la Constitució com una paret infranquejable perquè el poble de

Catalunya pugui avançar en els seus anhels col·lectius. Això ho poden fer –això ho poden fer–, no volen, però ho poden fer. Vostès poden criticar moltes coses, poden estar en contra que Catalunya tingui un estat. Això és absolutament legítim. Poden combatre els projectes que portin que Catalunya tingui un estat, també és absolutament legítim, però el que ja no és legítim, perquè no és en el fons democràtic, és que quan un poble s'expressa a les urnes d'una manera clara i rotunda i demana poder decidir el seu futur, vostès, en lloc de facilitar aquest camí des d'un punt de vista legal, ens presentin ja al principi de la legislatura les lleis i la Constitució com una paret absolutament infranquejable.

Repensin-se aquesta actitud, senyora Sánchez-Camacho –repensin-se aquesta actitud–, perquè hi ha hagut un vot molt clar, molt majoritari, molt definit, molt contundent a favor que hi hagi aquesta consulta. Vostès han de llegir el resultat electoral també en aquesta línia. I jo els demano que s'ho repensin, que trobin els camins legals, que nosaltres és el que volem fer, negociar amb el Govern espanyol, per trobar els camins legals, els millors possibles perquè Catalunya lliurement pugui fer aquesta consulta, lliurement pugui decidir el seu futur i que cadascú en aquell moment defensi el seu projecte, com es fa en democràcia i que cadascú, després del resultat, acati el resultat.

I em sembla que el problema que tenen vostès avui, senyora Sánchez-Camacho, és que el resultat d'aquestes darreres eleccions vostès no estan disposats a acatar-lo. No estan disposats a escoltar la veu del poble de Catalunya que ha demanat una consulta i ha demanat decidir el seu futur, entre altre coses. Si en fessin una bona lectura, arribarien a la conclusió que el que vostès han de fer..., en lloc de posar sempre impediments, en lloc de posar les lleis com una barrera infranquejable, és que haurien de facilitar camins perquè al final el poble de Catalunya pugui ser consultat en una consulta específica sobre el seu futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyores i senyors diputats... Senyor Mas, vostè ha començat la rèplica dient «res de nou a l'horitzó», amb relació al nostre vot a la seva investidura. I és ben cert, i és veritat, que nosaltres vàrem votar que no a la seva investidura en la novena legislatura i que ho tornarem a fer ara.

Ho vam fer, per primera vegada, quan jo vaig assolir per primera vegada la presidència del Grup Parlamentari del Partit Popular, pel discurs d'investidura que vostè va fer. Per això li reitero això de: «Res nou a l'horitzó.» Perquè vostè, senyor Mas, segueix equivocant-se i segueix error *tras* error.

Vostè diu: «Vostès segueixen votant que no, que és el mateix que varen fer.» I no hi havia això del dret a de-

cidir, no hi havia el pacte amb Esquerra... Les veritats a mitges, senyor Mas, segueixen sent mentides; no sé a casa seva, però a casa meva m'ho han ensenyat així –i segueixen sent mentides.

I jo, quan vostè va presentar el vuitè punt de la seva intervenció, que deu ser que vostè ni se'n recorda, li vaig dir: «Estava a punt d'abstenir-me, perquè coincidia en qüestions del model econòmic i social i en les prioritats del país, i votaré en contra perquè vostè porta Catalunya a una transició nacional.» I li vaig preguntar: «Vol dir si això és anar cap a la independència?» I vostè em va dir: «Transició nacional a crear estructures d'estat.» Busqui, si us plau, les seves pròpies paraules al butlletí d'aquesta cambra i no vingui dient coses que no són, perquè les ha dites vostè mateix i perquè jo vaig votar en contra per aquesta mateixa raó. Aquesta transició nacional és la que vostè ha desenvolupat després en el seu programa electoral i és la que els ha portat a dir això del dret a decidir.

Miri, jo no sé si sortint als carrers de Catalunya, vostè que parla amb aturats, amb joves, amb petits empresaris, li parlen tots del dret a decidir. A mi me'n parlen cada dia, eh? És una preocupació global. És una preocupació de país. Jo surto arreu i em parlen del dret a decidir, només em parlen d'això. Llavors, clar, entenc que la seva prioritat d'aquesta legislatura sigui el dret a decidir.

Siguem seriosos, senyor president, aquesta cambra ha de traslladar els problemes reals dels catalans i no ha d'estar allunyada i donant l'esquena al que diuen els catalans. I els catalans estan preocupats per sortir de la crisi, per crear ocupació, per arribar a fi de mes, per viure dignament i no pas pel seu dret a decidir. Que després en parlarem –després en parlarem– una llarga estona de les seves majories i del dret a decidir. No pateixi, que ho farem, a més, amb tranquil·litat, perquè vostè parlava ahir que no hi hagués violència ni física, ni verbal. Home, jo l'he vist una mica esverat –una mica esverat, eh?–, senyor president! L'he vist una mica esverat perquè, és clar, parlar-me de menyspreu i parlar-me de segons quines altres coses, quan jo legítimament represento el poble de Catalunya, mig milió de catalans, i tinc el dret legítim d'interpretar Catalunya, el país, com consideri adient, i no puc acceptar que vostè digui que menystinc res; crec que forma part d'aquesta seva violència verbal que s'ha animat una mica més en aquesta segona intervenció, fins i tot, amb coses que diu que no diria i que jo diré amb relació a l'Agència Tributària.

Vostè ha dit: «No hem estat mai a govern.» Miri, per estar a governs sense pena ni glòria, més val no estar-hi, eh? (*Remor de veus.*) Ja li ho dic... –ja li ho dic– (*aplaudiments en un sector de l'hemicicle*), més val no estar-hi. Per estar sense pena ni glòria, més val no estar-hi. (*Alguns aplaudiments.*)

I després li dic una cosa, senyor president, des de l'oposició constructiva es fa molt i s'ajuda el país. I nosaltres ho hem fet en aquests dos anys, malgrat que vostès no ho reconeixin, però sí que ho reconeix la gent al carrer; ho hem fet i ho seguirem fent, aquesta oposició constructiva, malgrat els seus errors, dia

rere dia, la seva manca d'interpretació política i la seva manca d'estratègia.

Vostè diu: «Curiosa manera de llegir els resultats electorals.» Jo, de veritat, president, és per fer-li un monument, eh?, i li ho dic col·loquialment parlant, perquè perdre dotze diputats i venir aquí més cofoi i més content ara que en té cinquanta que quan en tenia seixanta-dos..., no ho he vist a ningú, senyor president, només li ho he vist a vostè... (*aplaudiments en un sector de l'hemicicle*) –només li ho he vist a vostè–, haig de dir-li-ho, només. (*Alguns aplaudiments.*) Jo..., que em digui que nosaltres no llegim el resultat de les eleccions quan vostè perd dotze escons... Miri, de veritat, m'agradaria, si en algun moment em passa, reaccionar de la mateixa manera la nit electoral i reaccionar de la mateixa manera després, i seguir tan content com ho està vostè.

Em posa l'exemple del senyor Feijóo..., si m'hagués escoltat, que suposo que la nit electoral deuria tenir prou problemes i no pas escoltar altres grups, i especialment el Partit Popular, jo mateixa ho vaig dir. Jo mateixa vaig dir, a més, que, en situació gravíssima i de desgast d'un partit que és partit de govern a Espanya i que està prenent decisions molt difícils, el Partit Popular a diferència del senyor Feijóo vàrem guanyar cent mil vots, quan ells en van perdre cent mil; però la llei d'Hondt els va donar tres escons més, i a mi la llei d'Hondt me'n va donar un.

Però, miri, senyor president, ja li agradaria..., ja li agradaria, a vostè, tenir la majoria absoluta del senyor Feijóo, malgrat que hagi perdut els 150.000 vots. Per tant, un exemple molt poc adient; senyor president. Vostè no està gaire encertat amb els exemples ni amb les consideracions.

Em diu: «Atenció a com es llegeixen els resultats electorals.» Hem tingut tota l'atenció a com es llegeixen també els resultats. Miri, avui ens acompanya el senyor Montilla. El senyor Montilla crec que va perdre uns catorze escons, vostè n'ha perdut dotze. El senyor Montilla va dimitir aquella mateixa nit electoral. És ben cert que no podia formar govern, però va dimitir; i vostè n'ha perdut dotze, no gaire més de diferència, no gaire més. Així es llegeixen les lectures i així es llegeixen unes altres. Li dic la nostra manera de llegir-les... (*veus de fons*), no sé la seva, la nostra manera de llegir-les... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Miri, em parla vostè que estic molt preocupada –molt preocupada– i que em preocupa molt o que li preocupa a vostè que nosaltres hàgim dit que no es pot fer la consulta i el referèndum.

Miri, a mi em preocupa que vostè pugui en aquest faristol a dir que es podran fer iniciatives legislatives al marge de la llei o vulnerant la llei. Vostè parla de les majories d'aquesta cambra, li agrada molt parlar de les majories d'aquesta cambra, i jo respecto les majories d'aquesta cambra. Respecta vostè les majories d'altra cambra? Per què no se'n va anar vostè o no se'n va vostè a modificar la Constitució i a modificar l'article corresponent al referèndum que tenen dret tots els espanyols per poder fer un referèndum a Catalunya si

és que es modifica la Constitució? Sap per què no ho fa? Perquè no té les majories, només li agraden les majories que li interessin, no la democràcia, perquè allà no té majories i hauria de respectar les que té aquí, però també les que té allà, i no té ni el coratge d'anar-hi i presentar-ho. Em vol donar a mi exemples de majories aquí, però vostè actua de manera covarda no presentant-se on correspon i on està la legitimitat legislativa per modificar els textos que corresponen, perquè vostè sap que no té aquestes majories.

Em parla del pacte fiscal, i em parla i em diu que nosaltres li hem dit que no hi hauria pacte fiscal. Sap les seves paraules del dia 23 d'abril de l'any passat? Si vol les hi recordo. Com que no se'n recorda de les del debat d'investidura, li recordo les seves paraules, vostè va dir: «No cal que anem a veure el senyor Mariano Rajoy, avançaré eleccions perquè el senyor Rajoy em dirà que no al pacte fiscal.» Ho deia vostè el 23 d'abril de l'any passat, no ho deia jo, i faltava molt de temps per a la seva reunió –la seva reunió es va produir el setembre.

Senyor Mas, vostè no pot dir, perquè és veritablement fals, ni en públic, ni en privat, que nosaltres no hem estat disposats a millorar el model de finançament. Perquè hem tingut converses amb vostè, moltes: a la Casa dels Canonges, perquè se n'assabenti també el senyor Navarro –moltes, a la Casa dels Canonges–; i en aquestes reunions, senyor Mas, nosaltres parlàvem d'una millora del model de finançament; d'una millora del model de finançament que, en el marc de la LOFCA, establís un model de finançament singular i propi per a Catalunya en el qual hi hagués una singularitat dins aquest marc comú.

I, quan el senyor Rajoy li diu que està disposat a parlar, com que no és del seu pacte, com que no és parlar del que vostè vol, a vostè no li interessa. Vostè no vol negociar, ni dialogar. Vostè, que es presenta com el gran *adali* de la negociació i del diàleg, no ho és pas. Vostè el que vol són adhesions. Perquè jo el pacte fiscal que vostè va aprovar aquí no vam ser capaços que acceptés cap de les propostes que li vam fer. És més, vostè ni se'n va assabentar, perquè l'altre dia en el debat de la Diputació Permanent quan li vaig parlar del model de finançament del Partit Popular que havíem votat aquí, vostè ni el coneixia. No m'estranya que no ho faci, perquè no posa gaire atenció a escoltar aquest debat d'investidura, com que ja ve investit pel diputat d'Esquerra Republicana, no li interessin els altres, i menysté aquesta cambra. Però li diré: «No m'estranya que no se n'assabenti vostè, senyor Mas, perquè no escolta ni té capacitat de diàleg.» Vostè no ha volgut dialogar el pacte fiscal o una millora del model de finançament amb altres formacions polítiques, inclosa la meua o incloses altres formacions.

I li dic: «No es negocia en dues hores. Vostè té l'oportunitat de negociar una millora del model de finançament substancial i singular per a Catalunya, i, si no ho fa, vostè estarà actuant en contra dels interessos de Catalunya.» Si segueix culpant el senyor Rajoy i segueix culpant els altres que no li donen el que vostè vol, intenti negociar, intenti tindre generositat, intenti anar a una millora del model de finançament que no

sigui la seva, però que sigui substancialment millor de la que tenim ara.

Vostè diu: «El senyor Rajoy em va dir que no i, a més, em va dir que l'Agència Tributària...» Vol que li digui jo el que li va dir? Que diu que en aquests moments no es pot dir? Es pot dir tot. L'Agència Tributària espanyola funciona –funciona–, sí, sí, sí..., perquè ho va dir vostè. I públicament ho va dir vostè: «No cal trencar-la ni separar-la perquè funciona.» Ho ha dit vostè, o sigui que llegeixi també el que diu perquè li ho hem escoltat, a vostè. I, a més, és que és així, funciona.

Al senyor Rajoy jo no li he dit que vostè li anés a demanar diners. Ja ho sabem que no hi havia diners, malgrat que li han donat 11.600 milions d'euros per Catalunya. Nosaltres anàvem a millorar, a proposar una millora del model de finançament. Per tant, no vingui a enganyar aquí dient que el que nosaltres li demanem és que reclamés diners, perquè sabem que no hi havia diners. El que li reclamàvem era que negociés de veritat, en profunditat, una millora del model de finançament. I, malgrat que vostè no ho ha fet, nosaltres presentarem en aquesta cambra una sol·licitud al Congrés dels Diputats per modificar la LOFCA, per establir un model de finançament singular i propi que faci que els catalans tinguin una solidaritat limitada i que faci que no hagin de pagar més impostos que altres, que garanteixin els principis d'ordinalitat. Espero que vostè la pugui votar, perquè llavors serà només o el que vostè vol o, si no és el que vostè vol, no es pot votar, quan suposaria una millora substancial no dins del model actual.

Em parla, vostè, d'Europa i de la Unió Europea, i diu que nosaltres li hem dit no-sé-què dels països petits. Això va parlar-ho vostè ahir. Jo no he anomenat ni països petits, ni grans –ni països petits, ni grans–, que li ho puc dir ara, eh? –li ho puc dir ara; els països petits tenen molt menys pes que els països grans, però n'hi ha molts, de països petits, i Croàcia també n'estaria.

Vostè em parla que jo parlava de supressió d'estats. No. Jo li parlava d'un món globalitzat i integrat que no es construeix des de la separació, que no es construeix des de la divisió, sinó que és un procés d'integració permanent.

Vostè em parla dels països que s'han annexionat, ha oblidat després que són els que països de l'Est i que no tenen la mateixa realitat que hem tingut nosaltres, o països com Croàcia o d'altres. Però s'ha oblidat dir, senyor president, senyor Mas, que el senyor Durão Barroso li va dir que si vostè es separava d'Espanya, a què pertany fa més de cinc-cents anys i amb què tenim un projecte comú d'història, de llengua, també de projecte comú actual, vostè quedaria fora d'Europa. I per això els catalans l'han votat com l'han votat.

Però, miri, vostè després em parla de les polítiques actives i que no se li paguen els 191 milions de polítiques actives en ocupació. Que paga vostè els 400 milions per al tercer sector? Que paga vostè els proveïdors del sector farmacèutic, que porten mesos sense cobrar? Que estan pagant vostès les nòmines en aquests mo-

ments? Que està podent tenir liquiditat per afrontar la despesa pública que té en aquest moment? Oi que no?

Llavors, què passa? Que vostè té dificultats per governar en solitari i el senyor Rajoy no les té? El senyor Rajoy és que s'aixeca al dematí i decideix no pagar-li a vostè. Això és el que té. Decideix, miri: «Anem a veure com puc fer això amb Catalunya.» Sigui una mica més seriós i més rigorós. El senyor Rajoy comparteix amb vostè les dificultats de governar un país –en aquest cas, Catalunya, i ell, la resta d'Espanya, inclosa Catalunya–, en què li han deixat la pitjor herència de tota la història, en què té 40.000 milions d'interessos de deute, o vostè té 8.000 milions d'interessos de deute per a aquest any.

Vol dir-me, senyor Mas, com pagarà els 6.000 milions de venciments de deute extern per a aquest any si no l'ajuda el senyor Rajoy? I ve aquí a reclamar-me i a dir-me els 191 milions, quan vostè no paga ni als ajuntaments, ni paga al tercer sector, ni paga a la sanitat? Escolti, tots al mateix sac, eh?, perquè tots tenim els mateixos problemes.

I el senyor Rajoy no és que no el pagui a vostè. El Govern d'Espanya no pot pagar a la Comunitat Valenciana, no pot pagar a d'altres comunitats que també ho necessiten. Perquè la situació és crítica. I li demanaria una mica de responsabilitat, una mica d'exigència i, sobretot, una mica de lleialtat també al Govern d'Espanya, que té els mateixos o pitjors problemes que té vostè.

Senyor president, vostè, després em diu que clar, que nosaltres, envers el dret a decidir, no podem dir-los ni tenim la legitimitat per dir-los el que ha de fer el poble de Catalunya. Vostè sap que hi ha una sèrie de majories reforçades inclosa a l'Estatut de més de dues tercers parts perquè surti endavant la reforma d'una llei de consultes referendària, com la que vostè ha votat i ha signat en l'acord amb Esquerra Republicana? No la Llei de consultes que ja està aprovada i que es va recórrer, no, no, una llei de consultes referendària. Necessitaria una modificació de l'Estatut d'autonomia i una majoria que no té en aquesta cambra. Li va per molt pocs diputats, però no la té.

I jo l'emplaço, senyor president... Igual que vostè diu que el poble de Catalunya té aquest dret i que vostè vol donar-los el dret a decidir, vagi a la cambra espanyola, modifiqui l'article 167 de la Constitució espanyola. Perquè vostè parla i diu: «És que la senyora Merkel els ha, a vostès, obligat, i vostès ho han fet en un moment...» S'oblida d'un petit detall, senyor Mas, d'un petit detall molt important, i és que va haver-hi les majories, és a dir, els diputats que representen la majoria del poble espanyol, per poder modificar la Constitució. Això no és una dada rellevant per vostè? O és que es creu que es va fer un dia en un despatx de dos funcionaris, això? No, això es va fer amb la majoria dels representants del poble espanyol.

Doncs, si vostè vol fer les coses d'acord amb la llei, el dret a decidir i el referèndum només tenen un camí: reformar la Constitució. Mentrestant, serà un referèndum il·legal; un referèndum il·legal a què vostè vol portar els catalans i un referèndum il·legal a què, li ho

dic, contestarà el Govern d'Espanya amb serenitat, però amb fermesa. *(Veus de fons.)* Sí, sí, el compliment de la llei no és serenitat ni és... El compliment de la llei a vostè només li serveix quan li interessa; quan no, no hi és. Amb serenitat, li ho reitero, amb responsabilitat i compliment l'estat de dret i tot l'estat de dret, perquè tot l'estat de dret està per complir-lo i per evitar que vostè arrossegui el poble de Catalunya a una illegalitat i perquè vostè generi inseguretat i incertesa a Catalunya.

Però el que està sent pitjor, senyor Mas: vostè està generant unes expectatives en aquestes eleccions que faran i produiran una gran frustració. Una gran frustració, senyor Mas, perquè moltes d'aquestes expectatives que vostè ha impulsat no es poden complir. Vostè ha parlat d'això de la Constitució, que a veure si d'una vegada la canviem i no es fa una paret per garantir el dret a decidir.

Vostè respecta la Constitució, senyor Mas? Vostè respecta les lleis? Vostè respecta les majories democràtiques? O només les d'aquesta cambra? Jo li demano que respecti totes les majories democràtiques. I si vostè vol un referèndum a Catalunya vagi al Congrés dels Diputats, modifiqui la Constitució espanyola i, si té aquest referèndum legal, Catalunya tindrà el referèndum legal. Mentrestant, no hi haurà cap empara, i l'únic que estarà vostè fent és portar Catalunya a un camí de desencís, a un camí d'incompliment de la llei.

Miri, senyor president, jo, a més, volia posar-li un darer exemple. Vostè ahir va posar l'exemple del senyor Lula da Silva –l'exemple del senyor Lula da Silva–, dient el descarrilament dels trens i dient que tots havíem d'estar junts i units perquè el tren no descarrilés. És el millor exemple que vostè podia donar, perquè en aquests moments vostè el que vol és que un vagó d'aquest tren es separi de la resta. En els moments de gravíssima dificultat en què tots hauríem d'anar junts, al marge de les nostres diferències ideològiques, al marge de les nostres diferències, junts per sortir de la crisi, com jo vaig fer per donar-li suport a vostè, vostè el que fa és proposar un acord de legislatura amb Esquerra Republicana, que és possible i que li han permès les urnes. També l'hi havien permès abans, senyor Mas; en geometria variable, l'hi havien permès abans, i no necessitava ni el dret a decidir ni necessitava fixar una data per a la consulta illegal a Catalunya.

Però, permeti'm que li ho digui, senyor Mas, vostè ha escollit el pitjor exemple que podia escollir. Perquè el senyor Lula da Silva, un dia abans que vostè ho digués..., resulta que el 19 de desembre la fiscalia analitzarà el senyor Lula da Silva per denúncies sobre suposats suborns i suposats pagaments a legisladors aliats en un procés en què ha estat condemnat el seu mateix ministre del Govern del senyor Lula da Silva.

I jo vull dir-li una altra cosa, senyor president: no vull a Catalunya un govern sotmès a l'ombra de la corrupció; no vull un govern a Catalunya en què les comissions de sanitat, les comissions de caixes o la comissió que ara demanem, que és la comissió de les ITV i de la seva concessió, no es produeixin. Les impulsarem. Però nosaltres volem que *tota* la informació sobre la

corrupció s'aclareixi, es porti a la judicatura i s'assumeixin les responsabilitats. Perquè, com deia el clàssic..., aquí huele algo a podrido –y no precisamente en Dinamarca. I suposo que vostè ho deu haver llegit i deu saber a què es refereix. Jo li dic... *(Veus de fons.)* A *Hamlet*, sí, senyora consellera; molt bé. Així, els mestres d'educació... *(Veus de fons.)* Sí, sí, està molt bé. Va ser ell qui ho va dir, i és d'ell de qui ho he agafat.

Per això, senyor president, senyor Mas, senyores i senyors diputats, jo els vull dir que aquesta legislatura comença molt incerta, que aquesta legislatura comença amb moltes dificultats, que aquesta legislatura, senyor president, comença també amb un pacte que és negatiu per a l'economia catalana, un pacte que és negatiu per a la cohesió social, un pacte que ens portarà a una legislatura de desencís.

I vull recordar-li només una cosa, del seu debat d'investidura de l'any 2010. Vostè va dir: «No portaré endavant la transició nacional sense que hi hagi una majoria social que doni suport a aquesta iniciativa.» No hi és, aquesta majoria social. Hi han ara menys diputats dels que hi havien abans, independentistes. *(Remor de veus.)* No hi és. Envers el dret a decidir té tres diputats més dels que tenia abans; no ha aconseguit una gran majoria, àmplia, de vuitanta-cinc a vuitanta-vuit, senyor Mas.

Però sí que li ho dic: hi han catalans que no volen aquest camí, hi han catalans que no volen sentir-se estrangers a casa seva, hi han catalans que no volem que ens facin fora de casa nostra i hi han catalans... I jo li dic... *(Remor de veus.)* Si els preocupa o els molesta és perquè alguna cosa hi deu haver. I quan rau part de la veritat en el que es diu és quan algú s'esvera. I jo els ho torno a dir...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

No permetré –acabo, senyora presidenta– que al mig milió de catalans que representa el meu grup parlamentari se'ns vulgui considerar estrangers, se'ns vulgui considerar fora de casa nostra o se'ns vulgui fer veure que l'única Catalunya és la nacionalista i la independentista. La gran majoria del poble de Catalunya, ho torno a dir, vol una Catalunya plural i diversa, en llibertat, en compliment de la llei i, sobretot, cohesionada, que és el que vostè no ha garantit i no garantirà.

Ha iniciat un camí de decadència que jo lamento. I aquest camí de decadència els portarà, a vostè i al seu partit, a uns moments difícils del dia a dia. Però, el que és pitjor, ens portarà, als catalans i a les catalanes, a moments molt complicats en la història del nostre país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera, president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, crec que les eleccions han tingut una bona notícia: l'increment de la participació. Sé que les raons excepcionals per què es van convocar eren altres. Però, sens dubte, ha estat una bona notícia, un increment de la participació com mai s'havia produït fins ara.

De fet, el nostre grup, entenent que avui el repte és participar, el que ha fet és un procés –un procés– d'investidura oberta, perquè la gent ens pogués dir la seva sobre què havíem de preguntar en aquesta investidura. I així hem elaborat un procés perquè la gent ens aportés, ens proposés, ens suggerís i preguntés.

Jo vull començar fent una primera reflexió. Senyor Mas, vostè té la legitimitat per formar govern, és la primera força, però crec que seria bo que es preguntés, s'interrogués per què ha tingut la davallada de dotze diputats. Quines conclusions n'ha tret?

De fet, jo crec que en podem treure algunes. Vostè va convocar les eleccions com un plebiscit, per apropiarse del dret a decidir, per monopolitzar el clam de la diada, per assolir majoria absoluta. I, en segon lloc, va voler utilitzar l'empenta per dissimular les retallades. Era una opció.

Però crec que els resultats s'expliquen per aquestes dues raons: perquè la gent va castigar les retallades, una austeritat dogmàtica que vostè va aplicar, i perquè la gent va entendre que aquest país era molt més que Convergència i Unió i que Artur Mas. I crec que és bo que ens ho diguem.

I la qüestió és: després d'això, pensa canviar el guió? I jo, pel que he sentit, veig que el canvia poc, més aviat poc. Les eleccions eixamplen el dret a decidir, i vostè el torna a aprimar. I les eleccions diuen no a l'austeritat, i vostè manté la política d'austeritat. Ara no en dos anys, en un any: 4.000 milions. Aquesta és la realitat.

Què és el més preocupant? El més preocupant és que en l'escenari nacional planta cara, però en l'escenari econòmic el que fa és acatar. I quan vostè es resigna el que fa és, doncs, que el seu conformisme l'acabi pagant la gent, la ciutadania.

Quin és el millor actiu per canviar aquesta ambició intermitent? El millor actiu és la gent, sens dubte. La gent que ha sortit al carrer, la gent que ha dit no al *trágala* de l'Estat; les mobilitzacions multitudinàries, amb la plataforma «Prou retallades», amb els treballadors que es tanquen avui en els hospitals, amb els usuaris de la salut pública, amb la marea groga de l'educació, amb la marea taronja dels treballadors socials, amb les samarretes blaves dels treballadors de Telefónica, que han estat en vaga de fam perquè no acceptaven que s'acomiadés un treballador per malaltia,

derivat de la reforma laboral que, per cert, van aprovar vostès amb el Partit Popular.

I la pregunta és: a aquesta gent li podem continuar responent «hem de continuar retallant»? Jo crec que no. I sap per què no, senyor Mas? Perquè aquest país no suporta més patiment, no l'aguanta. Aquesta és la clau. I, miri, ni el dret a decidir pot ser condició per empassar-se retallades, ni el combat contra les retallades pot suposar abandonar el dret a decidir; ep!, i, atenció, ni la regeneració democràtica pot acabar relegada per les altres dues, com ha passat en els darrers trenta anys –el gran debat absent en el dia d'ahir.

Avui estem en un escenari de crisi, de crisi profunda, de crisi econòmica, d'abisme social. I jo exposaré la meua intervenció en tres blocs: la crisi econòmica, l'abisme social; el segon bloc, entorn de la crisi democràtica, i el tercer bloc, entorn de l'escenari nacional que tenim al davant.

Crisi econòmica, una crisi econòmica afirmant i constatant que avui aquesta crisi que ens porta..., que estem ja en l'escenari del precipici social. Necessita derrotar les polítiques d'austeritat, si no és que el que volem és instal·lar-nos en l'abisme social.

Miri, mentre fem aquest debat, en un dia com avui, 190 aturats, 20 empreses menys, 100 famílies que les fan fora de casa, 30 per cent de pobresa, 200.000 persones que no rebran cap tipus de prestació. S'incrementa la llum, s'incrementa l'aigua per pagar la privatització. Sí, sí. Aquesta és la realitat. I l'esforç, senyor Mas, no el fa el Govern. L'esforç, l'esforç inacceptable, el fa la gent que és expulsada de casa seva, els que han deixat de rebre la renda mínima d'inserció, els que es queden sense prestació d'atur.

Davant d'aquest escenari, el que hem de dir és que això té una responsabilitat, que és l'austeritat. Ep!, l'austeritat que vostè ha aplaudit, l'austeritat que vostè ha legislat amb dues lleis d'estabilitat pressupostària, l'austeritat a què vostè ha donat cobertura ideològica quan deia: «Hem estirat més el braç que la màniga, i no es podien permetre aquests serveis públics.» Aquesta austeritat n'és la responsable. I l'austeritat, senyor Mas, té una raó de ser. I la raó de ser és una estafa, una estafa, sí, orquestrada, una estafa que permet que els bancs agafin el diner al 0,75 i que prestin a les administracions al 5 o al 6 per cent, sanejant els seus balanços a costa dels nostres drets. L'austeritat té una raó: que paguem els deutes amb la banca, i especialment amb la banca alemanya. L'austeritat té una raó: que degraden els nostres drets, i aquells que hem salvat amb els diners de tots després fan negoci amb la degradació dels nostres drets. Aquesta és la raó de ser de l'austeritat. I l'austeritat és conseqüència, i és conseqüència d'un model, i d'un model de capitalisme neoliberal que sobreviu depredant el territori i el medi ambient i que aguanta amb l'esforç de les dones, de les dones que carreguen sobre la seva esquena el desmantellament de l'estat del benestar. Aquesta és la realitat.

Miri, som un país del sud d'Europa, i, siguem federals, confederals, independents, el repte principal és capgirar les polítiques econòmiques. El principal. Tenim dèficit fiscal. És cert. Però també és cert que te-

nim una pressió fiscal que està vuit punts per sota de la mitjana europea. Ho diu la Fundació CatDem, la seva fundació. Tenim un frau fiscal de 16.000 milions d'euros. I avui l'austeritat ofega Catalunya, ofega Espanya, ofega Itàlia, ofega Portugal, ofega Irlanda. I això és el que hem de canviar.

I què ens proposa, vostè? Quatre mil milions d'euros d'ajust. No ho ha entès, senyor Mas, no ho ha entès. El que ens proposa és continuar igual, fer el mateix. Fixi's vostè què deia el dia 25 de novembre del 2012: «Cal tenir en compte que l'ajustament que hem hagut d'assumir aquests dos anys és de tal magnitud» -4.000 milions, els sona la xifra?— «i té tants condicionants que ha resultat aconsellable plantejar-ho en més d'un exercici.» Doncs bé: avui el que ens proposa és el suïcidi econòmic d'aquest país. Atenció!, i el patiment de la gent, el patiment intens de la gent. Què ens proposa, el Govern? Què ens proposa, l'acord de govern? Doncs això: acceptar l'escenari d'austeritat, i, això sí, de forma matisada. La novetat és que ara tracem de palliar l'impacte de l'austeritat amb una nova política d'ingressos, i és un avenç per part seva, li ho reconec. Mai hauria pensat que vostè digués que s'han d'acceptar ingressos. De sobte, allò que era impossible ara és possible. Benvingut -benvingut.

Però quin és el problema, senyor Mas? Que arriba massa tard; que allò que servia fa dos anys avui és un pedaç. No serveix. Miri, vostè arriba tard, massa tard, i arriba malament. L'impost de successions el va eliminar fa dos anys. Tres vegades va negar l'impost sobre els dipòsits bancaris. Ara diuen que recaptaria 500 milions. Donem per bona la xifra, la donem per bona. A Andalusia en recaptin 132, eh? No sé com fan els números. Però, vaja, la donem per bona. Doncs resulta que han perdut 1.000 milions en dos anys. Hi ha una doble estafa, senyor Mas: la primera, la del PP, la del Govern de Madrid, que diu, vaja, que no es pot aplicar, i la segona, la seva, que diu que aplicarà l'impost quan en realitat sap que no s'aplicarà. Així qual-sevol. Segurament d'aquesta manera poden tranquil·litzar la gent d'ordre que hi ha en el seu partit.

Què és el més preocupant de l'acord? Sincerament, senyor Mas: el més preocupant en alguns casos és el que no diu. Finançament dels ajuntaments, doncs no en diu gairebé res. Bé, sí, diu el que ahir va dir el senyor Mas: llei òmnibus per al món local. Posem-nos a tremolar.

Avui, avui mateix, aquests dies, alguns de nosaltres visitem les tancades que es produeixen als hospitals. Sap què ens pregunta, la gent? Sap què els preocupa, a la gent? Tres coses: les privatitzacions, les retallades, la mercantilització, la corrupció... Això és el que els preocupa en el terreny de la salut. I el Govern no diu res. Evita aquest acord els processos de privatització de la salut pública que hem vist per exemple en el CAP de l'Escala? Què vol dir «reformes en salut que no suposin renúncies als principis de gratuïtat i universalitat en allò essencial»? «Allò essencial» és que acabin aplicant els cinc euros per estància hospitalària, com proposa el senyor Mas-Colell? Això ho descarta? Això és el que ens amoïna i el que ens preocupa. L'acord diu i parla del fet que «es tractarà la planificació i execució dels processos de privatització,

concessió o venda d'actius públics de la Generalitat». És a dir, els processos de privatització segueixen, no? Ho hem d'interpretar així.

Miri, avui no parlen de zero-tres, no parlen de beques menjador, no parlen de sisena hora, de taxes universitàries, no exclouen l'euro per recepta... I és normal no que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, no, que molta gent d'esquerres d'aquest país, que molta gent que avui es mobilitza, digui: «Ens preocupa molt, moltíssim, que d'això no en parlin», i més amb els precedents entorn de la sensibilitat social que ha caracteritzat el Govern de Convergència i Unió. És que és normal, que ens preocupi.

Què és el més greu? El que diu a la pàgina 2 de l'annex 3: «L'acord parteix del compromís de compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària fixats.» Pacte d'estabilitat europeu. Marc, el manteniment de les polítiques d'austeritat.

Davant d'això, quina és l'actitud responsable? Nosaltres creiem que avui l'actitud responsable és liderar l'oposició a l'austeritat salvatge, i això vol dir posar l'acció parlamentària al costat de la revolta cívica per una altra economia, per una altra política econòmica, per un altre escenari social, de la mateixa manera que ens posem al costat de la revolta cívica per canviar les relacions amb l'Estat amb el dret a decidir. De la mateixa manera. I això és el que volem fer. De fet, necessitem una àmplia aliança a la societat, a les institucions, al carrer, a Europa, per exigir el canvi de rumb. Segur que a la rèplica em dirà: «És utòpic, vostè és utòpic.» Però miri: el que és utòpic i el que és illús, senyor Mas, és pensar que amb el manteniment de les polítiques d'austeritat ens en sortim. Això sí que és utòpic i és illús.

Volia citar Luiz Inácio, *Lula*, da Silva, però l'han citat tant que... (*Rialles*.) En el moment que la dreta el cita alguna cosa canvia, no? Fa dos anys el que deien és que calia aplicar les polítiques d'austeritat, i ara, en el terreny de les idees, ja accepten que no. Doncs, miri, el senyor Lula da Silva, sap què deia? Va dir moltes coses, però crec no ho va escoltar tot: «Cuidar els pobres és molt barat i dóna excel·lents resultats; cuidar els rics és molt car i mai estan contents.» Doncs som-hi, fem això.

Per tant, què proposem? Proponem un front polític contra l'austeritat; revisar i reestructurar el deute, ara hi entraré; un pla de mesures urgents de rescat social, i impulsar una nova economia verda i una nova economia social.

Primera proposta que els plantejem: un front polític i social contra l'austeritat. Senyor Mas, no és retòric -no es retòric. No! I això què vol dir? Que vull que el meu país el que lideri sigui un front contra l'austeritat arreu d'Europa, no que es presenti a Brusselles com l'alumne més avantatjat de les retallades. I vostè ahir va dir que el que havíem de fer és continuar retallant per garantir que el procés del dret a decidir tingui credibilitat a Europa. No, al contrari: per garantir que aquest país tingui dignitat, el que hem de dir és que la dignitat està en els drets de la gent. I aquest és el front que li plantejem. I si vol ser coherent i no retòric, vull que es comprometi a modificar la Llei d'estabi-

litat pressupostària. Aquest és un compromís concret, i no és retòric. Un front polític amb diferents etapes, amb tots els partits, amb els agents socials i sindicats, que plantegi canvis legislatius, que utilitzi els mecanismes i els espais internacionals. Sí, vagi als Quatre Motors per a Europa, al Comitè de les Regions, a l'Euroregió, a plantejar-ho i a buscar aliats arreu d'Europa. En trobarà, i especialment en el sud d'Europa.

Segona proposta: revisar i reestructurar el deute públic i els compromisos de despesa diferits, subordinant-los a l'assoliment dels objectius socials –socials, senyor Mas– i de reactivació econòmica, plantejant en primer lloc una auditoria del deute; que el Govern reculli la proposta de la societat civil i que contribueixi a l'impuls de l'auditoria ciutadana del deute; que s'avaluï els diferents deutes; que analitzi i faci propostes de revisió i condicions financeres i de reestructuració del deute. Segona proposta en aquest terreny: moratòria, i negociar aquesta moratòria a empreses que gestionen serveis menys prioritaris i amb més capacitat de resistència; peatges a l'ombra, per exemple. O és que hem de pagar religiosament a Abertis però en canvi no paguem als hospitals, al tercer sector, a les persones que cobren la renda mínima d'inserció? No pot ser, això. Tercer element: renegociació dels interessos i dels venciments dels deutes financers. I és que es fa imprescindible que qüestionem, revisem i reestructurem el deute financer i no financer del sector públic, de la Generalitat, amb l'objectiu d'alliberar recursos per a polítiques socials i de reactivació econòmica.

Miri, Maria Pineda, en aquest procés obert, ens explicava precisament que les entitats socials de lluita contra la sida no reben diners. Aquesta ha de ser una prioritat. L'Albert Calvo ens explicava que és molt important que en aquests moments el tercer sector rebí recursos; entitats com Ecom. Doncs, es tracta d'això: que prioritzi vostè les entitats socials. Sé que això va en contra del seu dogma, de les seves lleis, del marc que vostès han construït. Però precisament això és el que hem de revisar, això és el que hem de corregir. Miri, si finalment l'increment de la pressió fiscal només acaba servint per pagar el deute, mai hi haurà reactivació econòmica, i recaptarem més, però se n'aprofitaran els mateixos de sempre: els bancs i els mercats, que xuclen els diners. I l'economia continuarà caient.

Tercera proposta: un pla de rescat social. Sí, de rescat social, per rescatar la gent, i l'economia, i la societat catalana, entenen que generen els recursos suficients perquè no hi hagi ningú que passi gana, perquè no hi hagi ningú que passi fred, perquè es garanteixin totes les beques menjador, no només als nivells del 2010. Tenim els recursos per fer-ho. I per això cal un pla de rescat social. En primer lloc, amb una fiscalitat justa i progressiva, anant més enllà, acceptant i assumint els elements que introdueixen com a novetat, però anant més enllà, perquè podem anar més enllà; recuperant successions fins a l'últim tram que va eliminar el Govern anterior –l'anterior de l'anterior, perquè l'anterior és el seu–, i d'aquesta manera recaptar 400 milions; encetant una lluita contra el frau fiscal –16.000 milions d'euros, par-

lem-ne; amb un impost sobre les grans fortunes, a què vostè es va comprometre i que no s'ha aplicat, i explorant tots els instruments de fiscalitat verda. Segon element en aquest pla de rescat social: garantir el mínim vital, amb una renda garantida de ciutadania per evitar situacions de pobresa, fent que la cartera de serveis inclogui el dret a l'alimentació i que ningú –ningú– tingui pobresa energètica o manca de subministraments bàsics, com aigua i gas. Tercer element: reformem la Llei d'habitatge per recuperar l'expropiació de dret d'ús d'habitatges buits, especialment la dels bancs, que no els posen precisament en una cartera d'habitatge social. I fem la cimera a què vostè es va comprometre en campanya, la cimera contra els desnonaments, i aturem de forma immediata els desnonaments, i invitem i parlem amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. És increïble, però el president Correa i el president Evo Morales s'han vist amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, i el president del meu país, en canvi, encara no ho ha fet. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

Quarta proposta –dues línies vermelles: salut i educació, eliminant l'euro per recepta, recuperant beques menjador, amb ràtios d'alumnes necessaris per a una bona qualitat, i, per descomptat, eliminant l'increment de taxes universitàries. I, per últim, amb banca pública, i amb banca pública aprofitant l'Institut Català de Finances, i ens alegrem que avui en parlin, però entenent que hem d'aprofitar els bancs nacionalitzats per tenir una banca pública que garanteixi el crèdit. A Catalunya anem a un escenari amb tan sols dos bancs: «la Caixa» i Banc Sabadell, i avui no compleixen la funció que els pertoca. No la compleixen. Per tant, el que pertoca al Govern és: ja que ells no compleixen, compleixin vostès, amb els instruments i anant més enllà dels instruments que es plantegen –s'ha fet un primer pas– per garantir precisament que el crèdit arriba, que arriba a les empreses, que es garanteix el crèdit. Per últim, en aquest bloc, canvi de model productiu, amb dues branques: economia verda i economia social. Economia social, perquè avui l'economia social, les cooperatives i les empreses socials, no es deslocalitzen, perquè aporten cultura democràtica en l'economia, perquè representen una realitat del 3 per cent del PIB i perquè a més no perden llocs de treball, perquè avui es creen. En el darrer any, cent quaranta noves empreses. I, atenció, sense cap suport per part del Govern. I economia verda, i economia verda per una raó: perquè la propera crisi és energètica. I no ho diuen els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, no. Ho diu l'Agència Internacional de l'Energia. A veure si ho entenen. I la solució és, sí, renovables, estalvi, eficiència, rehabilitació, generant llocs de treball, que és allò que precisament no han fet. I, atenció, i el camí no és el camí que han encetat, sí: les explotacions de gasos, hidrocarburs, amb la tècnica destructiva de la fractura hidràulica, el *fracking*, destrossant el territori, contaminant aqüífers, malbaratant aigua... No, la solució precisament és fer una aposta decidida per la modernització ambiental del país i per aquesta proposta.

Segona reflexió, segona gran proposta, més enllà de la fi de les polítiques d'austeritat: el rescat democràtic. Aquest va ser el debat absent, totalment absent, en el

dia d'ahir. Manuel Castells diu que sense recuperació democràtica no podem encarar les altres crisis; hi estic totalment d'acord. Però per això el que cal és entendre que avui la política no la poden marcar els mercats, l'ha de marcar la gent –l'ha de marcar la gent. I cada cop que vostè diu «no hi ha alternativa» el que diu és «no hi ha democràcia», diguem-ho clar, perquè sense alternativa a la política que vostès plantegen no hi ha democràcia.

Avui la democràcia té un veritable problema, senyor Mas –veritable–: falta de credibilitat. La setmana passada coneixíem que un 80 per cent de la població considera que a Catalunya hi ha bastanta o molta corrupció, i un 60 per cent, en aquesta enquesta de l'Oficina Antifrau, deia que la corrupció ha augmentat.

L'anterior legislatura va ser curta, però intensa en casos de corrupció; molt intensa: cas Palau, ITV, el que ha passat a Sabadell, les denúncies en sanitat que ha explicat la gent de *Cafè amb Llet*. El seu propi partit, senyor Mas, Convergència i Unió, té embargada la seu per sospites fundades de finançament il·legal, i encara no donen explicacions.

Podem parlar de transició nacional sense fer una transició democràtica? No. Jo els dic: «No, és impossible; o podem fer-ho, però fer-ho molt malament.» Miri, avui, la democràcia es degrada –es degrada– quan el que fem és un indult a una persona condemnada, a una persona, per exemple, condemnada per tortures –ha passat en el cas d'alguns mossos–, i quan, a més, es multiplica la mobilització. I, quan es multiplica la mobilització, el que fem és estigmatitzar-la. Aquest ha estat l'exemple de la conselleria d'Interior en aquest període, sí; un període que necessitava més mediació que mai i que el que ha expressat la conselleria d'Interior és mà dura, per presumir que aniríem fins al límit de la llei i una mica més. Doncs això és el que han de canviar. Per això hem de refundar la democràcia. Per això hem de revisar el disseny institucional per fer-lo més transparent, més obert a la iniciativa ciutadana, multiplicant les possibilitats de participació; assegurant la representativitat, la legitimitat de les institucions; garantint el rendiment de comptes davant de la ciutadania. I el que proposen és molt feble, francament. Ahir vostè ho va despatxar amb una frase.

Doncs bé, què proposem? No és que vulguem donar més oportunitats a la participació, és que volem apoderar la ciutadania. Volem donar més poder a la gent. I això vol dir que no n'hi ha prou amb canvis estètics, vol dir una transformació a fons. I això no es pot fer sense que la gent tingui informació, sense que tingui capacitat de saber, d'entendre, de conèixer, instruments per decidir. Democràcia oberta vol dir una administració i un govern transparents, vol dir accés a la cultura i al pensament crític, i no només a l'oci o a l'entreteniment. Vol dir participació, vol dir..., no permetre la participació, no expulsar la participació com van fer amb les lleis òmnibus, sinó fomentar-la. Vol dir no només deliberar, també vol dir decidir. Vol dir poder revocar un electe si és corrupte. Vol dir una política amb les parets de vidre. I per això plantegem una llei de transparència i de registre de lobbys. Vol dir decidir-ho tot amb una llei de consultes que ens

permeti impulsar i decidir sobre tot. Democràcia vol dir combatre la corrupció. I combatre la corrupció vol dir donar recursos a l'Oficina Antifrau i a la Sindicatura de Comptes. Vol dir..., sí, que la banca, que les grans constructores, que les elèctriques no acabin decidint-ho tot. Vol dir obrir les comissions d'investigació que hem explicat. Vol dir que s'expliquin per al cas Palau. Això vol dir democràcia.

I per això proposem, per enèsima vegada –per enèsima vegada–, un pacte anticorrupció, que vostès sempre rebutgen o que simplement ni en fan cas, amb mesures concretes i efectives, que exclouï els imputats de les llistes. Això és el que proposem. I per fer-ho, tot plegat, què necessitarem? Una llei –una llei– electoral catalana; una llei electoral catalana feta des del control i la transparència en el finançament de les campanyes electorals.

El que demanem és pluralitat: recuperar la pluralitat que vostès van fer perdre en la legislatura passada. El que demanem són polítiques culturals –sí, que tenen a veure amb la democràcia–, dissenyades des de la perspectiva de la cohesió, pensant en l'accés a la cultura, en el vincle amb l'educació, en el suport a la creació i no només en la lògica del negoci.

I volem, per descomptat, seguretat en els nostres drets. I per això és imprescindible que el senyor Puig i les polítiques que ell ha representat no continuïn, i que s'estudiïn i que es parin les bales de goma, i que es canviïn les maneres d'actuar, i que, com a principi rector, es combati el crim i no pas la protesta o la mobilització.

Tercer eix, tercera proposta: l'escenari nacional on el que ens cal és el dret a decidir, de forma àmplia i plural, no fent el dret a decidir petit i exclouent.

Mirin, jo crec que avui fem un escenari nou, i no avui, des de fa dos anys, amb la sentència del Constitucional. I és més, en aquest escenari, s'hi suma l'afany recentralitzador i les declaracions com la..., que hem patit recentment, la Llei Wert. I..., sí, molts decrets que el que han fet és recentralitzar –per cert, alguns d'aquests els han acompanyat– la reforma laboral.

Però, davant d'aquesta situació, d'atac i de conflicte obert, el que hem de dir és que necessitem un canvi –un canvi d'escenari, un canvi de relacions entre Catalunya i l'Estat–, i el dret a decidir el que ens permet és poder encarar aquest canvi de relacions. No la declaració nominal, el dret a decidir, sí. Només així podrem aconseguir una majoria ciutadana precisament per evitar les agressions: les del PP i la indiferència, en el millor dels casos, que ens ha vingut per part del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Però en el dret a decidir hi ha dos models, senyor Mas. Hi ha un model, un model que el patrimonialitza –sigui vostè en campanya o sigui ara amb un acord a dos– o un altre model: un acord nacional per a l'exercici del dret a decidir en què l'acord sigui ampli. Doncs bé, nosaltres el que volem és un acord ampli, plural, compartit i no un model restrictiu ni un model estret.

Miri, vostès, per aconseguir la investidura o simplement per rèdit electoral el que han fet del dret a decidir és un dret més petit... –sí, sí, més petit, no passa res. Què farem nosaltres? L'eixamplarem, el tornarem a fer gran. Les eleccions van fer que el dret a decidir fos gran, i vostès l'han fet petit; nosaltres ho farem tot perquè torni a ser gran. La qüestió fonamental és com el volem articular: si amb un grup de primera –CiU i Esquerra– i la resta pugem, no?, als vagons del darrere, o ho volem fer entre tots aquells –i «tots aquells» no estem només aquí, també estan al carrer– que entenen que el dret a decidir és de tots i de totes; d'això, es tracta.

Què proposem des d'Iniciativa Verds i des d'Esquerra Unida? Allò que ha fet que el catalanisme avancés: que ho fem entre tots. Quan el catalanisme ha avançat és quan el fèiem entre tots; quan el catalanisme l'hem tancat, el catalanisme no ha avançat. Aquesta és la realitat. I per això plantejem un acord nacional per a l'exercici del dret a decidir que estableixi un full de ruta compartit, anant molt més enllà de les forces polítiques i amb aliances al carrer; un procés unitari, transversal. Un procés que tingui instruments de participació i articulació des de la ciutadania, perquè sense l'acompanyament i el lideratge i el protagonisme de la gent, de la ciutadania, no ens en sortirem. Un procés que busqui la negociació i l'acord promovent, precisament, la negociació amb l'Estat per establir els canvis normatius necessaris i les condicions i els procediments per exercir el dret a decidir, amb la creació d'una taula bilateral de negociació formada per les forces polítiques catalanes favorables al dret a decidir. Un procés que ens carregui de raons, utilitzant tots els mecanismes i els mitjans jurídics i polítics per exercir el dret a decidir, en què la legitimitat democràtica sigui la nostra força. Un model que respecti el pluralisme, garantint un procés per a l'exercici del dret a decidir caracteritzat pel respecte a la diversitat d'opinions i al pluralisme de la societat catalana, deixant ben clar que no es tracta d'un debat d'identitats –perquè en aquest país les identitats són molt creuades–, sinó que es tracta d'un debat entorn de quin model de comunitat política volem. Un model que incorpori en el dret a decidir a tothom, fins i tot a aquells que hi estan en contra però que estan a favor del dret a decidir. Un model des del debat social, amb un gran procés de debat sobre el referèndum i la consulta i sobre el futur del país. I un model que garanteixi la cohesió social, perquè hi ha qui deia que amb la crisi econòmica teníem una gran adhesió d'independentistes, però hi ha qui no ha entès, encara, que amb la crisi econòmica i amb la fractura social l'escenari és molt més incert i que aquest procés no el podem fer sense cohesió social ni sense entendre que la cohesió social ha de formar part d'aquest nou escenari.

La nostra proposta, per tant, és fer-ho així. I per això els proposo que el que fem és entendre que hi ha diferents propostes damunt de la taula: la seva, la nostra i la de molta altra gent. I que ens posem a parlar i a discutir.

Mirin, les urnes van dir que el dret a decidir no el lideraria el Govern; van dir que el lideraria el Parla-

ment i el país, i el conjunt de la societat. I això què vol dir? Doncs que el dret a decidir no es pot fer des d'un acord de govern, que l'acord per al dret a decidir s'ha de fer des del Parlament –des del Parlament–, a partir de les diferents propostes. Per tant, els dic que no demanin una adhesió perquè no la tindran –no la tindran. Que el que fem és asseure'ns amb les diferents propostes damunt de la taula, i que entenguin que el dret a decidir s'haurà de construir des de les diferents propostes, respectant el que va votar la gent el dia 25 de novembre i respectant el que vam votar en aquest Parlament el dia 25 o 26 de setembre, en què molts ens hi vam sumar i en què molts ens hi podem tornar a sumar.

Acabo ja, presidenta, i vaig conclouent amb una última reflexió: vostès ahir van presentar un acord de govern entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, un acord de govern en què..., vaja, és tot un acord de govern amb una excepció, una, única, que no hi ha consellers d'Esquerra Republicana en el seu govern. Legítim.

En l'acord s'estableix que l'estabilitat pressupostària els grups parlamentaris de CiU i d'Esquerra l'expressaran votant conjuntament i de forma coincident respecte a l'acció de govern. És legítim, plenament legítim, per descomptat. Però, francament, nosaltres creiem que avui la responsabilitat del país està a reorientar les seves polítiques, senyor Mas: reorientar radicalment les seves polítiques, reorientar-les radicalment perquè el país no es pot permetre continuar amb el full de ruta de l'austeritat, que el que fa és multiplicar el patiment.

Nosaltres treballarem perquè el dret a decidir sigui de tothom i les retallades no arribin a ningú. I vull transmetre, per tant, a tota la gent que està seguint el debat, que aquest país ha de tenir un govern, però que aquest país mereix una oposició; una oposició que combati les polítiques d'austeritat i una oposició que cregui en el dret a decidir. I això és el que intentarem fer des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida: no sols, però com els primers. I aquells que creguin que la política d'austeritat no serveix, doncs, allà ens trobaran. I aquells que creguin que el que cal és sumar en aquestes polítiques d'austeritat, doncs, no ens trobaran.

Acabo ja, presidenta, entenent que avui el país viu un escenari de col·lapse social, amb molta angoixa; però també és veritat que viu un escenari d'esperança amb molta gent que s'organitza. I esperança, perquè aquest Parlament és més plural. I esperança, perquè és molta la gent, moltes les energies, moltes les sinergies que avui s'estan construint al carrer.

L'avantatge d'aquest debat és que ja no ens podrà respondre amb l'arrogància intel·lectual amb què responia quan deia que l'austeritat servia. L'austeritat, dos anys després, senyor Mas, no..., no serveix: és inútil, és absurda. I el que sí que li diem, a la gent, és que, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, volem construir l'alternativa; que l'alternativa la construïrem, la intentarem construir des del Parlament, però que l'alternativa s'està construint avui, ja, des del carrer: des de les cooperatives del consum, des de la banca ètica,

des de les ONG, des dels sindicats, des de les plataformes, des dels moviments socials.

I que aquest país que pateix, aquest país que no es resigna, aquest país que es mobilitza, aquest país que genera consciència, aquest país que teixeix societat mereix que més aviat que tard hi hagi alternatives a les polítiques que vostès representen.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el molt honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, intentaré fer un comentari sobre més o menys els grans blocs en què vostè ha distribuït la seva intervenció.

En primer lloc, per dir-li que certament nosaltres hem perdut diputats. Això és evident, i a més a més ho hem reconegut des del primer moment. És obvi, i, com vostè deu comprendre, a ningú li agrada, perdre diputats. Però és la realitat en aquest moment del nostre país, és la realitat d'aquestes eleccions, i nosaltres el que fem és prendre'n nota i acatar el resultat de les eleccions. I aquest resultat diu dues coses: que nosaltres tenim menys força que la que teníem abans, com a formació política, però també diu una altra cosa, aquest resultat electoral, que és que no hi ha un govern alternatiu que no sigui encapçalat per Convergència i Unió; vostès també ens ho han d'admetre, això. I, per tant, nosaltres ens hi hem de posar. Si haguéssim tret un resultat molt pitjor, doncs, nosaltres podríem estar a l'oposició; ja hi hem estat altres vegades. Però hem tret el resultat que hem tret, que no és el mateix que teníem dos anys enrere, certament. Vostè identificava dos grans temes que són els que a criteri seu, doncs, han provocat aquesta reculada. Jo li admeto que les retallades sempre tenen un cost per a tots els governs, no només per al nostre. És cert que les enquestes a Catalunya més o menys apuntaven que en aquest cas podia ser diferent, però les enquestes es varen equivocar, totes elles. I finalment, doncs, les polítiques d'austeritat dures, com les que s'estan portant a terme, certament tenen un cost. Això és veritat, jo li ho admeto. I no ens n'amaguem –i no ens n'amaguem.

El tema del dret a decidir crec que és més discutible –crec que és més discutible. Perquè, a veure, aquí, escolteu, doncs, la societat catalana ha volgut votar d'una manera –i això és perfectament respectable– que no era el criteri que nosaltres teníem sobre com s'havia d'acabar un procés d'aquestes característiques i d'aquesta envergadura, però el criteri del poble de Catalunya és superior al criteri d'un partit polític, molt superior, sigui el partit polític que sigui. Per tant, nosaltres ho vàrem veure d'una manera i la gent, a Catalunya, ho ha vist d'una altra. I nosaltres immediatament prenem nota d'aquesta posició del poble de Catalunya i diem: «Ho farem com se'ns demana que

es faci.» No vàrem acabar... Sí, ho farem així. I ho farem, en aquest sentit, doncs, amb acords amb altres formacions polítiques, que, bé, en aquest cas ha sigut concretament Esquerra Republicana de Catalunya.

També deixi'm dir-li que quan hi han eleccions tot es posa a votació. Aquestes no eren unes eleccions plebiscitàries sobre el dret a decidir només. El dret a decidir era molt important, però es jutjava tot. I entre d'altres coses es jutjaven les polítiques generals de cada govern: les retallades, els altres tipus de polítiques que es fan, etcètera; es jutjava tot. La seriositat d'un govern, la solvència d'un govern, si això és millor que una altra cosa que podria aparèixer..., tot això es jutjava, a les eleccions. I després de jutjar-se tot això, nosaltres, malgrat tot, després de dos anys de polítiques molt desagrades, que vostès saben perfectament que ho són, doncs, nosaltres tenim un recolzament electoral molt important –molt important. I això també es jutja a les eleccions.

I jo en aquest sentit els demano, senyor Herrera, que també tinguin una mica, diguem-ne, no d'arrogància electoral o intel·lectual en aquest cas, sinó que tinguin una mica de *fair play* en el sentit que un govern que està sotmès a la pressió a què està sotmès aquest, malgrat tot, retallades incloses, va a les eleccions i se'n surt prou bé. I se'n surt prou bé perquè, fixin-se, el resultat torna a ser el mateix: no hi ha govern alternatiu possible que no passi per aquesta..., pel lideratge de Convergència. I això s'ha reconegut, perquè s'han llegit correctament els resultats electorals: hem perdut suport, però seguim sent els que tenim, de llarg, més suport, i la gent ens demana que siguem nosaltres els que seguim governant. Si vostè vol, amb suports més amplis, amb suports diferents, però ens demanen això. I això inclou tota la política d'austeritat que s'ha fet aquests darrers dos anys. Dic això perquè no se'n treguin lectures, a vegades, una mica, si vostè vol, esbiaixades del que signifiquen els resultats d'unes eleccions.

Deixi'm dir-li que en aquest sentit és evident que totes les polítiques que no són populars no agraden als governs. Jo li ho he dit moltes vegades: a nosaltres no ens agrada haver de retallar; no ens agrada haver de reduir les retribucions dels servidors públics, no ens agrada; no ens agrada haver d'ajustar els pressupostos del Departament de Benestar Social i Família, que són segurament els que menys s'han ajustat dintre del Govern, conjuntament amb els de Salut i Ensenyament. No ens agrada fer tot això; no li agrada a cap govern, senyor Herrera. El problema és que estem en unes circumstàncies i unes condicions que no ens inventem nosaltres i que són les que són.

Jo li voldria recordar en aquest sentit que vostès tenen discurs sobre tot això de l'austeritat, però no tenen solució. Tenen discurs, però no tenen solució en el dia d'avui. Podrien arribar a tenir solució si el seus discurs fos comprat a nivell general europeu? D'això en podríem parlar –d'això en podríem parlar. Però el que no tenen és solució en el marc en què ens movem d'Europa. Perquè vostès saben –i això no ho poden negar, perquè és la pura realitat– que Europa té aquests criteris convinguts per tots els països. No

hi ha ni un sol país que s'incorpori en el camp europeu que no accepti aquestes polítiques d'austeritat, no n'hi ha cap. I miri que de governs a Europa n'hi ha de tots els colors: n'hi ha d'esquerres, més d'esquerres, de centre, de centreesquerra, de centredreta, de dreta i de molt de dreta. I tots sense excepció, tots apliquen les normes pactades entre tots aquests països europeus de les polítiques d'austeritat.

Si vostè em digués: «No, és que això no ens agrada», ho entenc perfectament; «això ho hem de combatre», també ho entenc perfectament; «en el Parlament Europeu», ho entenc perfectament. Però el que no ens pot negar és que la realitat en la qual ens movem és aquesta. Per tant, vostès tenen discurs però no tenen solució. Dintre del marc europeu, mentre no es canviï tota aquesta filosofia que impera a Europa.

Diferent seria que vostès diguessin: «No, és que estem més a prop de la política nord-americana.» Podrien dir-ho. «Estem més a prop dels Estats Units d'Amèrica.» No els ho sento mai, però en aquest sentit de l'austeritat ho podrien dir, perquè allà, certament, fan una política molt diferent de la política que s'està fent a la Unió Europea. Gairebé vostès haurien de dir: «És que volem que Catalunya es converteixi en un estat associat dels Estats Units d'Amèrica per poder fer una política expansiva», i aleshores fóra diferent. Això seria una solució. Però dintre del marc europeu –permetin-me que els ho plantegi d'aquesta manera– no hi ha solució en el curt termini mentre no es canviïn aquestes normes d'austeritat a nivell d'Europa en el seu conjunt. I nosaltres hi som, i no podem marxar d'aquí, i molts no en volem marxar.

També ens agradaria a nosaltres –ho hem dit moltes vegades, senyor Herrera– que hi hagués una modulació d'aquestes polítiques. A mi m'han sentit dir moltes vegades que jo crec en el valor de l'austeritat, jo hi crec i no me n'amago, però també entenc que l'austeritat no es pot convertir en una espècie d'icona sagrada i que l'austeritat s'ha d'adaptar a les circumstàncies de cada moment. No s'ha de perdre el valor, però s'ha d'adaptar a les circumstàncies de cada moment. I s'ha de donar més temps a aquells que estan en una situació pitjor i s'ha d'ajudar més a aquells que estan en una situació, doncs, més complicada, entre els quals hi som nosaltres. Això m'ho han sentit dir moltes vegades i ho he dit a tot arreu; ho he dit també en els despatxos, que vostès em reclamen moltes vegades, de la mateixa Unió Europea.

Vostè ens deia: «No ho han entès.» Doncs, creiem que sí que ho hem entès. I crec que els que no ho han entès –permetin-me que li ho digui així– són vostès, per una raó: perquè fan aquest discurs..., però només els plantejo un repte: «Posin-se a governar. Facin això, posin-se a governar», i aleshores, l'endemà de governar, ens fan aquest discurs. Però ens faran aquest discurs i faran exactament el contrari del que diuen. Perquè arribarà un moment en què, quan governin, vindrà final de mes, i quan vingui final de mes, senyor Herrera, hauran de pagar les nòmines, i hauran de pagar alguna altra cosa, i hauran d'accedir a algun criteri de finançament –perquè vostès per si mateixos no tindran diners, la Generalitat per si mateixa no té di-

ners, amb les bestretes que rep de Madrid cada mes–, i hauran d'anar a buscar els diners a algun lloc. I, quan es trobin totes les portes tancades, què faran? Seguiran dient que d'austeritat re de re? Que es pot gastar el que es vulgui des de Catalunya, quan ningú els deixarà ni un euro? I com pagaran tot aquest excés de despesa? Com ho pagaran?

Saps com ho pagaran? Jo els dic el camí per gastar i després no pagar, que és que tot aquells que han de rebre els diners no cobrin, i no cobrin mai. I aleshores la pregunta que em faig és: de què serveix anar comproment despesa a tort i a dret, que seria la política de la no-austeritat, si després vostès saben que això no ho podran pagar? I no em diguin que no, perquè és l'estricta i duríssima realitat: *no* ho podran pagar. (*Veus de fons.*) Sí que paguem –sí que paguem. Però com més gastin, perdonin, com més gastin menys pagaran! Això funciona d'aquesta manera.

Vostès diran: «És que no ens agrada.» A mi tampoc! Però vostès diuen: «No ens agrada», i jo també els dic que a mi..., però jo m'enfronto a la responsabilitat de governar, i vostès no. Per tant, els faig en aquest sentit una invitació molt fàcil: posin-se a governar i facin aquest mateix discurs un mes després d'estar governant en les actuals condicions i circumstàncies, i veuran com aquest discurs acaba en re. I per això no es ficaran en el Govern, segur –segur. (*Veus de fons.*) Perquè en aquest moment hi ha una espècie de concurs, senyor Herrera, per veure com més lluny s'està del Govern.

Jo a vostès els he vist en altres ocasions fer concursos per estar molt a prop del Govern, fins i tot a dintre. Els he vist fer aquestes carreres, per dir-ho així. Ara els veig fer la carrera contrària: com més lluny dels governs, millor, perquè saben quin pa s'hi dona. Vostès ja ho saben, quin pa s'hi dona. El que passa, que fan veure que les coses són d'una altra manera, per crear una il·lusió òptica, sabent que darrere d'això hi va una gran frustració, com a mínim al curt termini. I consti que els respecto intel·lectualment la posició de dir –aquesta els la respecto–: «Europa en el seu conjunt s'equivoca si segueix endurint aquestes polítiques d'austeritat.» Jo això intel·lectualment els ho respecto, i els ho respecto ara i ho he dit des de fa molt temps, sí. Però també els dic que l'austeritat, malgrat tot, no la tirin a les escombraries, segueix sent un valor. Perquè també sabem una altra cosa: que, si l'austeritat portada al límit no porta enlloc –tenen raó–, també sabem que la disbaixa de l'endeutament portada al límit tampoc porta enlloc. Per tant, ni un extrem ni l'altre.

La llàstima és que sempre anem amb la llei del pèndol: o endeutaments inassumibles o austeritats duríssimes, que acaben sent pitjor, des del punt de vista del remei, que no pas la malaltia. Llàstima que no trobem, entre tots plegats, el que fóra una situació més normal, on es combinen les polítiques que realment després poden donar un resultat, un resultat més positiu.

Segona cosa, en què li volia també fer un comentari breu. En el tema dels ingressos, dels impostos, etcètera, jo crec que se li acabarà el discurs aquest. Se li acabarà el discurs perquè fixi's en una cosa: de la ma-

teixa manera que tots els governs –tots, tots, tots, del color que siguin– retallen..., inclòs, per cert, a dintre de l'Estat Espanyol, l'únic govern amb el qual vostès ideològicament deuen ser més propers, que és el Govern d'Andalusia; allà també retallen, i Déu n'hi do com retallen. A banda d'això, tots els governs, sense excepció, estan apujant els impostos. Mirin aquesta carrera d'apujar els impostos, que vostès podran competir amb el Partit Popular, perquè el Partit Popular és el campió de la pujada dels impostos a tot arreu. Agafin tots els impostos que hi ha a Espanya i veuran quin és l'impost que no s'ha apujat; no en trobaran cap. Els han apujat tots, exactament en contra del que deia el seu programa electoral. Agafin el programa electoral del Partit Popular d'un any enrere, mirin els impostos que deien que abaixarien..., els han apujat tots, tots sense excepció. Després donen lliçons que s'han d'abaixar els impostos, moderar la pressió fiscal..., però els han apujat absolutament tots, no n'ha quedat ni un al calaix que l'hagin moderat o l'hagin abaixat, no?

Ara, vostès diuen: «Això s'ha de fer.» Escolti'm, això a Catalunya s'està fent. S'ha estat fent –s'ha estat fent. Jo els he dit moltes vegades l'exemple de l'impost de patrimoni. S'ha estat fent. I ara es farà per compartir allò que vostès també han demanat moltes vegades. Doncs bé, escolteu, quan s'hagin apujat tots aquests impostos que queden per apujar, uns més i els altres menys, se'ls acabarà el discurs, perquè s'hauran apujat tots. Aquí i a tot arreu. Vostès després encara hauran d'anar més enllà i s'hauran d'anar inventant coses noves, però és que la realitat serà aquesta, ja veuen que això va per aquí. Però és que no ho fa aquest Govern: ho fan tots. Tots els governs retallen, tots els governs apugen impostos, sense excepció.

Doncs bé, aleshores no sé exactament on està la qüestió ideològica, no ho sé. Perquè, si els governs d'uns colors fessin una cosa i els governs d'uns altres en fessin una altra, diries: «Aquí hi ha un tema d'ideologia.» Però si tots els governs d'Europa i tots els governs de l'Estat espanyol, del color que siguin –d'esquerres, de centre, de dreta, etcètera–, retallen i apugen impostos, que és la pura realitat comprovable a tot arreu, doncs, escolteu, deu ser que no hi ha un problema, aquí, de càrrega ideològica. Hi deu haver un problema monstruós –ja li ho reconec– d'enfrontar-se a una realitat duríssima, imposada i obligada. Aquesta és la realitat a la qual ens enfrontem.

Bé, dos comentaris finals sobre tot això que vostè crítica d'algunes coses de l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Deixi'm recordar-li un aspecte, que té una gran importància, d'aquest acord: es diu que hi haurà un contracte programa a través del qual –i això ha de ser pel consens més ampli possible–..., contracte programa perquè totes aquelles polítiques de reducció de despesa sobre temes sensibles que s'han de fer ara, per obligació, es puguin recuperar quan els ingressos millorin.

Concentrem-nos a fer aquest bon contracte programa, perquè vol dir que donarem un senyal molt clar; diem: «Ara no tenim més remei que fer això, perquè no hi ha una realitat alternativa que nosaltres puguem dominar, però ens comprometem que quan millorin

els ingressos» –i aquest és el pacte entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana que em sembla bo; vostès s'hi poden afegir, aquí–, «quan es millorin els ingressos generals o quan Catalunya millori la seva posició de finançament, aleshores ja pactem des d'ara com destinarem aquests increments d'ingressos.» I posem-hi, al davant de tot, les qüestions socials més importants, les més punyents, les més significatives. Posem-ho allà en una llista, comprometem-nos tots plegats, i això és una política de consens. I fem el mateix amb els ingressos, diguem: «Ara ens veiem obligats a posar determinats ingressos addicionals, però si en algun moment millora...» Tampoc podem convertir Catalunya en el territori fiscalment més pressionat de tota la Unió Europea. Per tant, també en aquest sentit posem-li un sentit de reversibilitat i de temporalitat. Fem això; és un exercici comú, aquí ens podem entendre entre molts, perquè vol dir que afrontem la realitat i al mateix temps estem dibuixant el futur i estem donant un senyal clar a molta gent que realment volem canviar les coses quan les puguem canviar, quan objectivament les puguem canviar.

Transició democràtica. Jo estic obert, senyor Herrera, amb totes les propostes que es puguin fer en aquest sentit; de veritat li dic que no hi ha limitació en aquest sentit. Parlem-ne i parlem-ne entre tots i allò que es pugui fer per millorar la qualitat democràtica del país, doncs, com vostè comprendrà, jo, com a president del mateix país, el primer interessat a poder-ho fer. De tota manera, vostè cita coses molt concretes, no? L'organisme, concretament, l'Oficina Antifrau. Bé, escolti'm, aquesta no existia, fa poc temps que es va crear, està dotada i àmpliament dotada. Com a organisme nou que ha aparegut en el mapa institucional de Catalunya, Déu n'hi do l'estructura que té en un moment de retallades! Això és així. La Sindicatura de Comptes està fent plenament la seva funció, ningú li ha retallat cap dret ni cap capacitat d'actuació a la sindicatura de Comptes. Hi ha un munt d'organismes en aquest país que vigilen, que controlen, que controlen a posteriori, que controlen a priori; l'Administració pública està sotmesa a molts tipus de control. És veritat que hi ha coses que després, doncs, no es fan bé. També els demano una cosa: tot allò que està sota procés judicial, doncs, té una dimensió judicial. Vostès entendran que en aquests punts on hi ha processos judicials oberts, el que és lògic és que les parts es ceneixin a l'evolució d'aquests processos judicials, perquè és el que dona les màximes garanties. Respec-tem-ho d'aquesta manera i a partir d'aquí, quan s'acabin aquests processos judicials, tots plegats en traiem conclusions, no?

Per cert, sobre el tema dels Mossos d'Esquadra. L'àrea de mediació del Cos dels Mossos d'Esquadra es va crear l'any 2011, en aquesta legislatura. Sí, jo li ho dic. Bé, no és per presumir de res, simplement li dono una informació. Aquesta comissió que vostès proposen de criteris de gestió dels desordres públics, etcètera, nosaltres l'acceptarem –nosaltres l'acceptarem–; ara, també li dic una cosa... És a dir, una cosa és controlar l'acció dels Mossos d'Esquadra, però per protegir les manifestacions cal actuar contra els violents que es volen carregar les manifestacions, això també m'ho

han d'admetre, perquè no pintem tot això de color de rosa com si en les manifestacions mai hi hagués ningú que fos violent i tothom fos angelet sobre la terra. Això no funciona així i vostès ho saben perfectament. Per tant, per protegir les grans majories de la gent de bona fe que va a aquestes manifestacions, que algunes d'elles són molt multitudinàries, cal una policia que tingui alguns instruments per lluitar contra els violents, perquè els violents hi són, estan organitzats i manipulats, i vostès ho saben perfectament perquè han dirigit durant una temporada relativament llarga el Departament d'Interior de la Generalitat, saben perfectament que és així. No despullem la policia des del punt de vista de la seva capacitat d'intervenció contra els violents, això és el que els demano.

I darrerament, sobre el tema del dret a decidir, vostès demanen un acord més ampli. El tindran. En l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana no hi ha cap voluntat –ho vàrem dir ahir i ho vàrem dir el senyor Junqueras i jo mateix–, no hi ha cap voluntat de *numerus clausus*, cap voluntat; és un acord que està obert. Només deixi'm dir una cosa: no es pot estar només en el dret a decidir i al mateix temps completament al marge de la governació del país. (*Veü de fons.*) D'acord, ja sé que a vostès això els fa molta mandra, ja els acceptem la seva posició. (*Remor de veus.*) Ja els acceptem la seva posició; ja l'hem acceptada i ja l'hem entesa –ja l'hem entesa, la seva posició: com més lluny del Govern, millor. Això ja ho hem entès –ja ho hem entès–, tot això ho hem entès des del primer moment. Però només em permeto d'explicar-ho d'una altra manera. Perquè el Govern pugui impulsar –i el Parlament– el dret a decidir, perquè es pugui fer això, s'ha de governar el país en el dia a dia; no es pot dir: «El país que no es governi, però, en canvi, el país que vagi cap al dret a decidir i cap a la consulta.» Algú ha d'assegurar que hi pugui haver aquesta governació del país perquè, si no, aquest país no serà capaç de poder tirar endavant la consulta. I en aquest algú s'hi ha de posar algú, senyor Herrera, i de moment en la governació del país ens hi posem, primer i sobretot, Convergència i Unió, i al costat, amb determinades condicions i amb determinats pactes, Esquerra Republicana de Catalunya. I això, aquest plantejament, està obert que les altres formacions polítiques es vagin incorporant, amb els ritmes que calguin, a tot aquest procés del dret a decidir i de governació –com vaig dir ahir, al país, una cosa va lligada amb l'altra– que s'anirà impulsant. Per tant, dret a decidir, totalment d'acord, però entenguin que si hi ha una relació més intensa amb Esquerra Republicana de Catalunya és perquè, a més a més del dret a decidir, Esquerra Republicana de Catalunya ha entès que això requereix estabilitat, que requereix unes determinades polítiques en l'àmbit econòmic, en l'àmbit social i des d'una òptica realista, sense negar la realitat, intentant transformar la realitat però sense negar-la d'entrada.

I aquest és el plantejament i en aquest plantejament insisteixo que la porta, senyor Herrera, està oberta, i li ho dic de tot cor, perquè vostès hi puguin fer les seves aportacions i perquè ajudin també en aquest procés, que és un procés certament cabdal en el nostre país.

La presidenta

Té la paraula a continuació, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, senyor Mas, entorn a les polítiques d'austeritat tinc un reguitzell de declaracions seves entorn a les polítiques d'austeritat que, si l'hi explico, li pujarien els colors, perquè vostè ha estat un entusiasta de la política d'austeritat; no passa res, però ho ha estat. Vostè és el que parlava del cercle virtuós, se'n recorda? Fa dos anys, només, fa només dos anys, senyor Mas. I deia: «El cercle virtuós és aquell que estabilitzem les finances retallant, calmem els mercats i ens permet sortir de la crisi.» I el seu cercle virtuós ha estat un cercle desastrós –desastrós– perquè han retallat, han retallat massa, han retallat tant que això ha afectat els ingressos, no han estabilitzat les finances... I sap quin és el seu principal problema, senyor Mas? L'herència del Govern anterior. Ara el Govern anterior és el seu, el Govern anterior és el de l'austeritat dogmàtica, el Govern anterior és el dels vuit-cens mil aturats, el Govern anterior és el que va incrementar el deute a un ritme superior al del Govern tripartit, el Govern anterior és el que no va controlar el dèficit, el Govern anterior és el que té una herència social calamitosa, i vostè n'ha estat un entusiasta.

Ara és diferent, diputats i diputades, ara és diferent; ara ja no li agrada l'austeritat, senyor Mas, o diu que la matisa i que la imposen Brussel·les i Madrid. Atenció!, la imposició de Brussel·les –ens acompanya en Raül Romeva– és una imposició on el seu diputat ha votat sempre a favor d'aquests objectius de dèficit; la imposició de Madrid –avui no es acompanya el senyor Duran– el Grup de Convergència i Unió l'ha votada. Vostès han forjat els barrots d'aquesta austeritat dogmàtica i vostès han aprovat a Catalunya una llei d'estabilitat pressupostària que és encara més restrictiva que la llei estatal. Per tant, primer compromís, senyor Mas, no una declaració retòrica, vull un compromís ferm –i m'agradaria que em respongués– per modificar la llei d'estabilitat pressupostària, per suprimir-la, perquè, si no, és retòric, i jo de retòrica...

És veritat que ara l'argument és nou, també. Ahir va dir una cosa –va dir una cosa– que és la següent, ahir va dir: «L'austeritat ens la imposa Madrid i ara l'austeritat l'hem de complir per fer-nos estimar, per fer-nos entendre a Brussel·les en el procés a favor del dret a decidir.» Miri, els mercats, els països que es pleguen davant seu, no els respecta; els humilia: giri la vista cap a Grècia. Els mercats, els països que respecta, són els que es planten: giri la vista cap a Islàndia. I del que es tracta és que, lamentablement, lamentant-ho molt, Catalunya ha tingut un president que ha anat a Brussel·les, a Berlín, a Portugal i a Massachusetts a dir «som el país més avantatjat en les retallades». I la pregunta que li faig avui és: està d'acord amb un pacte polític i social contra l'austeritat per anar a modificar tractats europeus, per modificar lleis catalanes, per canviar això? (*Pausa.*)

Perquè, fixi's vostè, vostè em diu entorn de la política econòmica el mateix que li diu la senyora Sánchez-Camacho entorn del dret a decidir, exactament el mateix, i el que fa és acatar el marc econòmic, i jo el que faré és combatre, combatre aquesta submissió entorn de les polítiques d'austeritat que ofeguen el país. Fins ara hem aplicat receptes que no funcionen i ara vostè torna amb el metge, i el metge, davant del malalt que està fatal, li diu: «Escolti, per salvar la vida, suïcidi's; per salvar la vida, retalli 1.000 milions d'euros.» Així no anem enlloc. Que no s'adonen que com més retallen més afecta l'economia i més afecta els ingressos i no redueixen el dèficit i multipliquen el patiment? Ara ja se n'adonen –ara ja se n'adonen. No, no, ara ja se n'adonen però fins fa dos anys no. Però la realitat és que aquest és el marc que hem de combatre i el que hem de definir és un full de ruta per resoldre'l.

Quina és la diferència entre Junqueras i jo? La hi dic: no tenim fe en vostè, perquè és una qüestió de fe. (*Remor de veus.*) No, no en tenim. I sap per què? Perquè jo la fe la baso en els fets, i jo sé que el seu Govern ha estat molt insensible socialment. I jo sé que vostès s'ho creuen, això de l'austeritat, i jo sé que vostès creuen en aquest marc. Sap per què? Perquè quan hi ha hagut retallades en salut hi ha qui ha guanyat, sí, hi ha qui ha guanyat, no tothom ha perdut. La sanitat privada, l'últim any, va guanyar, va incrementar els seus beneficis; hi ha qui treu negoci de la degradació dels nostres drets. I aquest és el pla. L'austeritat no ve caiguda del cel, l'austeritat obeeix a interessos econòmics, a interessos de classe social, i vostè defensar determinats interessos econòmics i de classe social. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Sí, és així, i a qui més afecta és a qui ho pateix, i a qui més afecta som els usuaris dels serveis públics, i quan vostè parla a vegades dels serveis públics –li ho he dit moltes vegades, ahir ho va tornar a constatar–, tinc la sensació que com a mínim el pinyol no són usuaris dels serveis públics perquè parlen d'aquests com si no els utilitzessin, francament. Això no vol dir que a la base electoral no hi hagi usuaris dels serveis públics, segurament també molts diputats, però, perdonin, les polítiques que dissenyen evidencien que, d'usuaris dels serveis públics, més aviat poquet.

Segon element, alternatives. Miri, l'alternativa és plantar-se davant del pacte d'estabilitat, i això, lamentablement, no ho va fer França –lamentablement–, però fins i tot... No, no, ja dic, lamentablement. Sí, la socialdemocràcia europea..., si el problema que té el PSC no el té per ser el PSC, només el té perquè avui la socialdemocràcia europea accepta el marc, precisament, de les polítiques econòmiques, i això és el que ha de canviar la socialdemocràcia europea. Però a França, fins i tot, la política d'ajustament es basa dos terços en ingressos, un terç en ajustaments. Aquesta és la gran diferència. I sap què passa? Que vostè arriba tard, arriba arrossegant els peus a les polítiques d'ingressos, i planteja 1.000 milions quan vostè sap que seran 200/300 milions perquè el gruix central, que és l'impost de dipòsits bancaris, no l'aplicaran. Per què no toquen el moll de l'os de successions que és on podem recaptar? Per què no toquen altres instruments? I nosaltres els diem: «Vinga, treballem-ho.» Ara, nos-

altres no acceptarem el marc perquè el marc és un suïcidi, un suïcidi econòmic, i aquesta és la clau. I a França, com li dic, el que fan és fer-ho diferent, fer-ho diferent amb una política d'ingressos que vostès ni tan sols exploren.

Tres, orígens de la crisi. Vostè ha dit que l'origen de la crisi era que havíem estirat més el braç que la màniga, jo el que he de dir és que és mentida. Sí, és mentida –és mentida. El deute que tenim en aquest país és deute privat. El deute públic és radicalment baix, i, atenció!, i el deute públic s'ha incrementat per una raó: perquè vostès han convertit –vostès, el PP, el Partit Socialista Obrer Espanyol– deute privat en deute públic quan han salvat els bancs. La lògica de la socialització de les pèrdues, aquell que avui està a Soto del Real, que demanava un parèntesi en l'economia de mercat el 2008, i li van donar el parèntesi en l'economia de mercat, i tant que li van donar!, i el parèntesi va ser salvar els bancs a canvi de res. I han convertit deute privat en deute públic, aquesta és la crua realitat. Miri, un 83 per cent de deute públic a l'Estat, un 17 per cent de les comunitats autònomes, més d'un 200 i escaig per cent de deute privat. Aquesta és la crua realitat. I, atenció, després de convertir deute privat en deute públic ens diuen: «Estrenyi's el cinturó.» Els bancs? No, els usuaris dels serveis públics, la gent. I això és el que és clarament inacceptable.

Ahir va posar d'exemple els països escandinaus. Senyor Mas... Bé, és un avenç, fins ara el model –ho saben, no?– era Irlanda –Irlanda–, ara ja no, ara són els països escandinaus. Però, senyor Mas, quina és la pressió fiscal que tenen els països escandinaus? Per molt que es repeteixi una mentida mil vegades no és veritat. Quan vostè diu: «No podem aguantar la pressió fiscal», forma part de la propaganda –propaganda, senyor Mas, sí. Diuen: «Tenim el tipus més alt d'Europa, a partir dels 300.000 euros»; a Suècia és a partir dels 60.000! Diguem les coses com són. Tenim una pressió fiscal –ho diu la Fundació CatDem– vuit punts per sota, i no podem tenir un nivell de serveis públics que gasta el 40 per cent del PIB, quan tenim una pressió fiscal del 31; són matemàtiques. Això vol dir *sostenibilitat*. La seva austeritat ja sé quina és: és l'austeritat en els serveis socials, però és la màniga ampla –la màniga ampla– amb els instruments d'elusió fiscal. Perquè vostès han proposat i van impulsar les Sicav. Vostès no han plantejat una sola mesura, mai, al Congrés dels Diputats, efectiva, de lluita contra el frau fiscal, i aquesta és la gran mancança que té el seu acord de govern; ni una sola mesura de lluita contra el frau fiscal, quan tenim 16.000 milions de frau fiscal. Per tant, aquesta és la mare dels ous.

Com pot ser que ens diguin «retroactivitat en les mesures fiscals» si estem en el 31 per cent de pressió fiscal, quan a Europa estan en el 40? Atenció: no dels autònoms, no dels assalariats, de les rendes de capital. Un treballador de la SEAT paga el 70 per cent d'un treballador de la Volvo. Un gran ric –un ric dels de debò, eh?... Va!–, un 15 per cent del que paga un ric a Suècia. Aquesta és la crua realitat, i això és el que vostès no volen encarar. I quan ho encaren diuen: retroactiu, no sigui que en Duran –i també vostè– s'en-

fadi. Aquesta és la realitat, i això és el que no és acceptable. Perquè, quan vostè parla de «sostenibilitat del model», jo el que li dic és: sostenibilitat del model, amb una pressió fiscal al nivell d'Estònia? No la vull –no la vull–, perquè jo no vull ser Estònia. I aquest és el problema de fons, senyor Mas: que vostè no vol encarar.

Per últim. Vostè diu: «És que si fem el que diu vostè, no podem pagar. No hi ha accés al crèdit i, per tant, no podem pagar la despesa.» Quina és la realitat d'avui, senyor Mas? Pregunto: quina és? I li faig una proposta. Sempre li faig propostes d'anar a visitar i mai m'acompanya. Jo tinc ganes que m'acompanyi a una escola pública, a una de les tancades que hi ha ara als hospitals..., però avui li proposo una altra cosa: anem al sector de la cooperació i els preguntem si els estem pagant. La resposta és: no –no. Anem als deutes de la Generalitat amb les entitats del tercer sector, 435 milions. Anem al sector de la cultura: no es paguen ni creadors, ni subvencions, ni convenis. Anem al sector públic; de nou, no es paga tot el sou ni la paga extra.

Puc continuar. Abans li he explicat el cas, precisament, amb les entitats de lluita contra la sida. Podria posar tants exemples, senyor Mas, que aquesta política no va enlloc, i per això li he fet un plantejament global, sí. Perquè avui no va d'un pedaça, vaja, de matissar les seves polítiques. Fa dos anys, quan plantejaven un ajust de mil milions, podríem haver acceptat un escenari d'un ajust..., d'una recaptació –perdó– de mil milions. Però com que vostès fan avui el que havien d'haver fet fa dos anys, i potser d'aquí a dos anys vindran a les nostres i diran que hem d'oblidar el deute, i que hem de fer propostes que vagin molt més enllà, i que hem de reestructurar el que estem devent, i que hem de canviar l'ordre de prioritats i no pagar a Abertis i pagar a les entitats del tercer sector... Però, sap què passa? Que d'aquí a dos anys serà massa tard. Com ara és massa tard la proposta que fan, perquè és –perdoni– un matís massa petit. No es tracta de la confortabilitat, es tracta de la responsabilitat, senyor Mas.

I la responsabilitat avui és construir una alternativa al que vostès estan fent. Perquè vostès estan trinxant el país; perquè vostès estan destruint precisament el que és el moll de l'os del país, i el moll del país és la gent, els nostres drets. Sap on està la llibertat, senyor Mas? A l'aula del meu fill si hi ha una ràtio raonable. Sap on està la llibertat, senyor Mas? En una llista d'espera on et diagnostiquen el càncer amb temps raonable. Aquí és on està la llibertat, i aquesta és la llibertat que vostès estan atacant. Per això jo crec que avui, quan es parla del pacte per la llibertat, em sembla legítim. Però un pacte per la llibertat no és compatible amb un pacte per l'austeritat, i el pacte que vostès han signat és un pacte per l'austeritat que manté les polítiques d'austeritat, i amb això no hi ha llibertat a l'aula del meu fill ni en una llista d'espera que s'allarga i que no et diagnostiquen el càncer quan te l'han de diagnosticar. És així –és així.

Senyor Boi Ruiz, pot dir que no amb el cap, però, hi ha degradació o no, als centres de salut? No hi ha un allargament de les llistes d'espera? No hi ha un empit-

jorament claríssim, precisament en tots els hospitals i tots els CAP? Aquesta és la realitat i això és el que nosaltres volem encarar.

Segona reflexió entorn al bloc que li he plantejat a nivell democràtic, de rescat democràtic. Miri: la pregunta que li faig és: està vostè disposat a avançar cap a una democràcia plena? A una democràcia on les consultes puguin ser vinculants? A una democràcia on es pugui revocar un electe? A una democràcia on garanteixin, vostès –els ho hem plantejat per escrit moltes vegades i mai ens han contestat–, que no hi haurà imputats a les llistes? Nosaltres sí, des del primer dia, des de sempre. I vostè, senyor Mas? Només m'ha de dir «sí». Si em replica dient-me un sí, no li responc, miri. No li responc. No, no, no, no..., no és cap broma.

Està disposat a una llei de registre de lobbys? Perquè l'últim cop que la vam plantejar, el senyor Duran i Lleida va dir: «El senyor Herrera veu moltes pel·lícules nord-americanes», i els asseguro que no, eh? Veia el que passava a l'hotel del davant del Congrés dels Diputats, només això. (*Algú aplaudeix.*) Està disposat a una llei de transparència? Està disposat a les agendes públiques, com passa als Estats Units? Hi està disposat? Si em diu que sí, em conformo, no li responc. Però digui'm que sí a tot, eh? No, no... Ah!, no..., és que sí a la declaració retòrica –sí a la declaració retòrica– no em val. I digui'm que sí, que donarà explicacions pel cas Palau, digui'm que sí. Perquè fins ara, quan ho hem plantejat, no han donat explicacions, i és molt greu, senyor Mas. No hi ha transició nacional sense transició democràtica. Sap per què? Perquè en un escenari constituent, el que cal, precisament, són bases democràtiques sòlides, molt sòlides, profundament sòlides. I a això sembla que no hi està disposat.

Segona reflexió. Miri: hem tingut anys de forta mobilització social, i quan estem en escenaris de forta mobilització social el que cal és mediació. No dic que apurarem la llei fins al seu límit i una mica més enllà, no. Es va equivocar amb la persona i amb el to i amb les actituds que tenien des de la conselleria d'Interior. El que li dic és: rectifiqui. Rectifiqui, perquè així no podem continuar. Perquè els anys que vindran seran de forta mobilització si vostès mantenen la política d'austeritat. I això és el que li demano, perquè ara el que cal és mediació, i mà esquerra, i no precisament el to i l'actitud, precisament, que vostès han plantejat. Això és el que cal.

Tercera reflexió. Senyor Mas, aquesta és la clau. El dret a decidir va amb l'acord de govern o és un acord del Parlament? Perquè jo vaig entendre que tot el que dèiem en campanya, tots, era que el dret a decidir era del Parlament, i per això crec que és un error, i que vostès el que han fet és més petit el dret a decidir, quan han associat –legítim, però crec que és un error– el dret a decidir a l'acord de govern. Ho crec per una raó, perquè, miri, si volen que això vagi bé, el que ha de fer és intentar sumar, sumar a tothom. Aquells que estan a favor del dret a decidir i que diuen de partida que votaran que no en el cas d'una consulta. Han de sumar una àmplia majoria, perquè vostè avui ha parlat de majories, que és de més de cent diputats a favor del dret a decidir –li ho deia a la senyora Sánchez-

Camacho–, o, en el pitjor dels casos, deia prop dels dos terços. Però atenció, vostè ha fet un acord que no està ni més enllà dels cents diputats, ni a prop dels dos terços. Ha fet un acord més petit que el que vam fer el 25 de setembre, legítimament, sens dubte, però més petit. I el que li estic dient –entengui'm– és que vostès tenen un paper i nosaltres en tenim un altre. I n'hi haurà d'altres que tindran altres propostes, segur. Que ens assegurem.

Segona consideració: que ens assegurem per sumar actors socials, i actors socials no són persones a títol individual que es representen a sí mateixes, sinó actors socials que representen molta altra gent –molta altra gent. Actors socials que representen la societat d'aquest país. Actors socials, perquè entenem que el procés ha de tenir molt de ciutadà; perquè si no és ciutadà, no serà.

Tercera reflexió –i aquesta és de fons. Alguns de vostès van dir i van creure que amb crisi econòmica hi havia més gent a favor de la independència, i és possible que amb crisi econòmica molta gent sortís al carrer el dia de la Diada. Però atenció: amb crisi econòmica hi ha moltes més pors –molta, a més a més–, i amb crisi econòmica hi ha més fractura social, i amb crisi econòmica, si fem el debat amb lògica identitària, el que hi haurà és, també, a la crisi social, una fractura identitària.

Jo crec que les seves maneres, el *com* ho han fet en aquests darrers dies, afavoreix el frontisme. No que l'atien vostès, perquè vostès no l'atien, sinó que l'atia el Partit Popular; el PP atia el frontisme, això és més que evident. Però jo tinc la sensació, sincerament els ho dic, que el *com* ho han fet –i el *com* és molt important– dona ales al frontisme on es vol instal·lar el Partit Popular per dificultar el procés. I crec que internament molts de vostès ho saben, que ho saben. Però, no, no..., el que els dic és: canviïn les maneres, l'estil, si volen que això tiri endavant. Que perquè això tiri endavant, ha de ser diferent; que perquè això tiri endavant, hem de fer un procés entre tots; que perquè això tiri endavant, ens hem de carregar de raons; que perquè això tiri endavant, hem de veure si l'Estat reconeix la plurinacionalitat o el dret a decidir. És determinant saber-ho. I, per tant, ha d'haver-hi un moment on anem a l'Estat, una comissió del Parlament, a dir: «Escolteu, reconeixen això?» No els dic el viacrucis d'una reforma constitucional, no. Un moment en què anem a dir si això és possible; un moment en què anem a explicar que volem el dret, exercir-lo. Però per fer això vostès han d'exemplar-ho.

I el que els dic és: nosaltres, compromesos a parlar-ne. A partir de dos papers, no a partir de l'adhesió a res, si el protagonisme està al Parlament. Si el protagonisme està en el Govern i en els qui donen el suport al Govern, és una altra cosa. Però espero que coincideixi amb mi a entendre que aquestes no són les maneres.

Per últim. Espero que aquesta legislatura –aquesta legislatura– el que entengui, en definitiva, és que no podem continuar igual. I li dic que no m'ha donat arguments per entendre que vostè corregeix el tret. Vostè en l'escenari nacional diu que no acata. En l'escenari

econòmic, acata i continua el full de ruta, i amb les mateixes polítiques econòmiques, socials i d'austeritat, abans volguda i ara..., vaja, assumida per tal de quedar bé amb Europa en el procés del dret a decidir... Ja li ho dic, en això no comptarà amb nosaltres. En tot el que sigui avançar en equitat i en justícia, en tot el que sigui avançar en democràcia, en tot el que sigui avançar pel reconeixement dels drets nacionals d'aquest país, per a això pot comptar amb Iniciativa Verds i amb Esquerra Unida. Per a allò altre, per a més del mateix, no, president, no.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Suspenem la sessió per deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i tres minuts i es reprèn a les dotze i dos minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

A continuació té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera, president del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president en funcions, senyor Mas, honorables consellers, convidats a la tribuna, ciutadans, ciutadanes, companys també del Parlament..., Artur Mas, 9 de novembre, començament de campanya de Convergència i Unió: «Si no logramos una mayoría excepcional, no nos toman en serio.» Envoltat d'estelades, és clar.

Senyor Mas, tenia vostè raó, no es pot prendre «en serio» i seriosament un govern que diu que, davant d'una situació excepcional, cal prendre una decisió excepcional: convocar eleccions anticipades, posar Catalunya potes amunt, paraitzar el Govern en la pitjor crisi econòmica, com vostè recordava, de les últimes dècades a Catalunya, el conjunt d'Espanya i a Europa.

«Si no aconseguim una majoria excepcional no ens prendran seriosament.» Estic totalment d'acord amb vostè, senyor Mas. Per això vostè, senyor Mas, hauria d'haver plegat. Vostè ha de plegar, senyor Mas. Vostè és un problema avui per a Catalunya, m'atreviria a dir per a Convergència i Unió. Vostè avui, senyor Mas, és un problema per a la governabilitat, l'estabilitat econòmica i política a Catalunya. Tenim un problema, com a Houston, però a Catalunya, i es diu Artur Mas i Gavarró. Un president que se la va jugar. Deia vostè en el discurs del debat de política general: «Cal jugar-se-la, és el moment; davant de situacions excepcionals, presa de decisions excepcionals.» Vostè se l'ha jugada, senyor Mas, i ens l'ha jugada, a tots els catalans. I vostè avui, que volia una majoria excepcional, com recordava el dia que obria campanya... –el dia que vostè obria campanya electoral demanava una majoria excepcional–, vostè no té una majoria excepcional, té el 30 per

cent dels vots dels ciutadans de Catalunya, i juntament amb el senyor Junqueras, que no hi és, el 43 per cent.

Vostè representa avui el 30 per cent de Catalunya; una Catalunya més plural que mai; una Catalunya heterogènia, diversa, que, per tant, la veu del poble és la veu de tot el poble, no només del seu 30 per cent, senyor Mas. Vostè va dir que tenia la veu del poble. Era el seu lema a la campanya amb les mans obertes, com si fos un messiàs. Però avui ha acabat com un president que ha fracassat en el seu projecte de fugida endavant i que hauria d'haver plegat per facilitar la governabilitat de Catalunya, per tendir ponts amb l'oposició, per tenir una bona relació institucional amb la resta d'Espanya i per donar un missatge clar: me l'he jugada, he posat això potes amunt, m'ha sortit malament i, per dignitat, he posat el meu càrrec a disposició i Convergència i Unió ha posat un altre candidat.

Senyor Mas, li ho vaig dir, ara fa dos anys, en el debat d'investidura, fa justament dos anys, de fet, li vaig dir: «Senyor Mas, vostè serà l'Ibarretxe català.» I no portava cap bola de vidre davant, eh? I vostè és l'Ibarretxe català, però amb una diferència, que no hi ha l'Urkullu català encara. Ja arribarà, espero. Convergència i Unió, companys del senyor Mas, votants de Convergència i Unió que han guanyat les eleccions amb un 30 per cent de vots, i que respecto profundament. Els votants de Convergència han guanyat les eleccions, el senyor Mas les ha perdudes. Perquè ell va convocar unes eleccions..., ho diu vostè, el dia que obria la campanya electoral, «per aconseguir una majoria excepcional». No eren eleccions ordinàries, senyor Mas, no tocaven. De fet, vostè tenia majories amb Esquerra Republicana exactament les mateixes que avui... No, perdó, un escó més tenia llavors que ara, setanta-dos, ara en tenen setanta-un. Per tant, vostè és el responsable que avui estiguem aquí, vostè és l'irresponsable que va convocar unes eleccions anticipades per posar això potes amunt i vostè hauria de ser el primer que deixés la seva responsabilitat perquè es pogués governar Catalunya entre tots, tendint ponts amb l'oposició.

Per tant, nosaltres, senyor Mas, el primer que li demanem és que plegui. I avui li ho dic aquí personalment. Com que ho vaig la nit electoral, ho dic aquí també. Nosaltres no canviem el criteri ni l'opinió en funció del lloc. Vostè hauria de plegar, senyor Mas. I el seu grup hauria de governar, estic d'acord. Segurament amb un altre candidat, segurament rectificat i llegint perquè vostès tenen un 30 per cent dels vots i no tenen..., i han perdut el 20 per cent del suport que tenien.

Però, miri, nosaltres considerem que Catalunya necessita un govern estable, fort i amb consensos amplis en allò que ens uneix als catalans, no en allò que ens divideix. I vostè forma un govern, avui, inestable, feble en allò que ens divideix als catalans, que és separar-nos del nostre país, Espanya, i sortir de la Unió Europea, el nostre futur. Aquest és el debat que vostè porta avui aquí al Parlament: deixar de ser el que som, Catalunya part d'Espanya i d'Europa, i posar potes amunt encara més, durant dos anys, aquesta situació.

Vostè està creant la tempesta perfecta. La tempesta perfecta perquè no parlem d'una altra cosa, com vos-

tès han fet aquest full de ruta. Una altra cosa més que aquest referèndum fora de l'estat de dret.

I anem a fer balanç també, senyor Mas, perquè vostè..., això és una decisió excepcional, com deia, el balanç del Govern Mas –el balanç del Govern Mas– és el següent: a Catalunya hi ha 250.000 aturats més que quan va prendre, vostè, possessió l'any 2010. A Catalunya hi han 15.000 empreses menys que han hagut de tancar durant el seu mandat. A Catalunya han crescut les llistes d'espera a la sanitat pública un 42 per cent –a la sanitat pública. A Catalunya s'han retallat els salaris dels servidors públics de Catalunya. A Catalunya s'han incrementat les taxes a totes les classes mitjanes per igual, a més a més, de forma injusta: el que més té i per qui menys té, de la mateixa manera.

Vostè ha pagat el mateix euro per recepta, o jo, que ha pagat una persona malalta crònica. Això és injust, senyor Mas. Això no és repartir, ni fer justícia social. Això és profundament injust, a part d'un galimaties per als farmacèutics que no cobren i per als malalts que, segons vostès, era un tiquet moderador. Suposo que..., quan un es posa malalt, doncs, modera la malaltia, eh?, i quan un va a buscar un medicament, deu ser un caprici, ho suposo. I els metges que ho recepten ho deuen fer per caprici, no?, segons el seu criteri? Doncs bé, aquest impost, que li ho vam dir aquí que aquesta taxa era inconstitucional, acabarà en el Constitucional, i és inconstitucional perquè no es pot gravar dues vegades el mateix fet.

Balanç, en definitiva, negatiu, socialment parlant, econòmicament parlant. Catalunya té avui 48.000 milions de deute. Quan vostè parlava de l'Espanya que no funciona..., i en això estic d'acord, després en parlarem, l'Espanya que no funciona està encapçalada per la Catalunya que tampoc funciona. El deute espanyol està encapçalat pel deute de la Generalitat. El 30 per cent del deute autonòmic d'Espanya el té la Generalitat. Per cert, que el seu govern té el millor de cada casa: Esquerra Republicana, els que van deixar el forat, i Convergència i Unió, que han incrementat un 30 per cent el deute públic. Fantàstic, una..., una coalició d'èxit, eh?, d'èxit, lògicament, perquè amb gairebé 50.000 milions de deute, els dos partícips del Govern, el que va fer el forat inicial i el que no ha sabut gestionar-ho, ara tenen dos anys..., això sí, embolicats amb l'estelada, perquè no es vegi el forat que hi ha a les finances de la Generalitat.

Per tant, un balanç negatiu social, un balanç negatiu econòmic, un balanç negatiu de democràcia i després en parlarem, també, de corrupció. Mai, segurament, en tan poc temps, hem conegut tantíssimes coses en l'àmbit de la corrupció, que després en parlarem.

Per tant, senyor Mas, el seu balanç va ser negatiu; vostè se la va jugar, com deia en el discurs. Vostè va dir que necessitava una majoria excepcional; no té majoria excepcional, se la va jugar, va perdre. I, per tant, això avui seria més fàcil de governar si tinguéssim un candidat de Convergència i Unió que no fos el senyor Artur Mas i Gavarró. Però, com que no és així, com que Convergència no ha tingut el valor ni la capacitat de proposar una alternativa al candidat que ha fra-

cassat en aquest intent plebiscitari, doncs, avui tenim un govern amb el senyor Mas i el senyor Junqueras que forma i representa el 42 per cent dels vots de Catalunya.

I li dic una cosa, senyor Mas: jo mirava aquest pacte de govern que han fet vostès a corre-cuita –algun dia sabrem per què amb tantes presses...–, i, en aquest pacte, jo li dic una cosa, jo no veig un govern, jo veig un comitè d'operacions. Això no és un govern autonòmic. Això és un comitè d'operacions per tenir un pla de sedició. És que no és un govern –no és un govern– és un full de ruta d'un comitè d'operacions. No sé si és l'Equipo A o és un grup de gent que s'ha tancat per fer un pla d'operacions i de separació d'una part del territori. Però jo els demano: podrien, vostès, fer un govern en comptes d'un comitè d'operacions? L'operació Ítaca, senyor Mas, ens porta a un carreró sense sortida –l'operació Ítaca ens porta a un carreró sense sortida–, i vostè ho sap. I vostè no està essent prou responsable per saber que el fracàs d'aquesta convocatòria electoral i del moment i l'oportunitat... Segur que en el seu partit algú ja li ho ha dit. Ja li ho vaig dir, senyor Mas –ja li ho vaig dir–, segur que no sóc l'únic que li ho ha dit, igual fins i tot dintre del seu partit també li ho han dit. Doncs això, vostè, en comptes d'afrontar-ho amb responsabilitat, tira endavant, fuig endavant i ens porta, a tots els catalans, a un carreró sense sortida.

Operació Ítaca: el comitè d'operacions Junqueras-Mas, l'Equipo A, es posen al capdavant d'aquest Govern autonòmic. Però li dic una cosa, senyor Mas: el que necessita Catalunya no és ni un Equipo A ni una operació Ítaca, necessita un govern autonòmic i un pla estratègic. Això és el que necessitem els catalans: un pla estratègic per aixecar Catalunya, per aixecar Espanya i per, entre tots plegats, tirar endavant.

I nosaltres, davant dels messies, els comitès d'operacions, presentem avui també als catalans la possibilitat que en un futur tinguem un pla estratègic, un govern seriós, lleial amb les lleis, lleial amb els seus ciutadans i que tendeixi ponts amb la resta d'Espanya i la Unió Europea. És a dir, just el contrari del comitè d'operacions de l'operació Ítaca –just el contrari.

En aquest sentit, nosaltres creiem que necessitem un pla estratègic, com faria qualsevol empresa, com faria qualsevol entitat davant d'una crisi com la que tenim. Un pla estratègic, però no per aixecar fronteres, senyor Mas; no per canviar la nacionalitat a la gent, no per fuigir endavant, sinó per sanear l'economia catalana, per crear riquesa i llocs de treball, per tendir ponts dintre d'Espanya i la Unió Europea, no la desunió, la Unió Europea.

I, per tant, en aquest sentit, nosaltres el que plantejarem en aquesta legislatura és quin pla estratègic cal per desenvolupar els propers deu anys a Catalunya. Un pla estratègic que hem de fer entre tots, entre tots els ciutadans de Catalunya. I, per tant, no és patrimoni de ningú, hauria de ser de tots. Però aquest pla estratègic, ja li ho dic senyor Mas, que no és l'operació Ítaca: és un pla de viabilitat política i econòmica de Catalunya dins d'Espanya i dintre de la Unió Europea.

Primer punt d'aquest pla estratègic? El primer problema dels catalans, l'economia, i el segon problema dels

catalans, l'atur. Vostè ahir ho va reconèixer en el seu discurs, implícitament, diu: «Ara anem a parlar del nucli central dels temes que preocupen als ciutadans.» Ho va dir en el minut quaranta. El comitè operacions i l'operació Ítaca ens els va explicar en els primers quaranta minuts.

Però diu vostè en el seu discurs: «Ara anem a parlar dels temes que, de veritat, preocupen els catalans.» Home..., i de què hauríem de parlar, si no? I quin hauria de ser el pla de Govern sinó preocupar-se de l'economia, de l'atur i de la desconfiança en la política i en els partits polítics –el tercer problema, per cert, dels catalans.

Doncs, miri, primer punt: coincideix, reactivar l'economia. Només amb retallades no anem enlloc. Cal estalviar? Sí. Jo no m'hi sumo, a aquesta política que alguns diuen de... –i, en això, hi podem estar d'acord–, podem seguir gastant el mateix? No. Però, miri, vostè deia abans que la Unió Europea li diu que ha de gastar menys, el que no li diu és on ha de retallar. Això ho tria vostè. I aquí és on discrepem, senyor Mas, perquè un..., entre entitats públiques, consells comarcals, diputacions, televisions públiques, subvencions, ambaixades..., entre això i mantenir el nucli dur de l'estat del benestar, alguns ho tenim claríssim. I vostè també ho té clar. Però vostè prefereix construir nació que construir benestar. I nosaltres preferim construir benestar que construir nació.

Per tant, vostès tenen un pressupost de més de 2.000 milions anuals en estructures polítiques, en estructures clientelars, en construcció nacional, que no té res a veure amb el benestar..., bé, amb el benestar d'uns pocs, però no amb el benestar conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Per tant, reactivar l'economia, per què? Per recaptar impostos, no apujant els tipus, sinó reactivar l'economia. La solució..., i veig algunes cares aquí, de Convergència que segur que estan encantats amb l'impost de dipòsits bancaris i amb l'impost a les coca-coles, i totes aquestes coses que estan posant vostès..., eh?, senyor Teixidó? (*Veus de fons.*) Doncs... No, ho dic perquè hi ha gent que ha dit coses molt interessants des d'aquesta tribuna, i jo hi estic d'acord –hi estic d'acord–, que posar impostos als estalviadors en els dipòsits bancaris, doncs, no és la millor manera de reactivar ni de garantir l'economia.

Però bé, aquesta és la gran proposta del senyor Junqueras, que no hi és, però ja ens ho explicarà quan vingui, a veure com reactiven l'economia posant impostos als pisos buits; pisos buits que, per cert..., com si fos un caprici avui, saps?, pisos buits perquè la gent no se'ls pot treure de sobre. Que hi han tres milions de pisos buits a Espanya. Però bé, suposo que és un caprici capitalista, aquells estalviadors que s'han quedat enganxats perquè li han taxat el pis molt alt, i ara estan a punt d'embargar. És un caprici increïble d'aquesta gent. Per tant, taxes a les classes mitjanes, més impostos i res de reactivació econòmica –res de reactivació econòmica.

Propostes en aquest sentit? Home, doncs que les caixes d'estalvi intervingudes amb diner públic donin

diner públic. O només socialitzem el deute? De CatalunyaCaixa, per exemple, que té 10.800 milions de forat... –per cert, amb algun exministre il·lustre socialista al capdavant, eh?, que també amb... casualment les quatre caixes..., els quatre conglomerats de caixes a Espanya, els quatre són allà on han ficat la pota alguns partits polítics, allà és on està el forat que avui paguen els espanyols amb impostos: Bankia, CatalunyaCaixa, Caixa Nova Galicia..., allà és on alguns partits –PSOE, PSC, PP– han ficat el nas i han arruïnat caixes que funcionaven. Bé. Això és un altre capítol, però important també.

Doncs bé, què proposa Ciutadans? Que, aquestes caixes d'estalvi, que són bancs dolents que ens hem menjat tots, parlant clar, una part d'això vagi destinat a reactivar l'economia, a qui crea llocs de treball, a l'emprenedor, a l'autònom, a la pime que vol crear i té ganes de crear, que hi ha talent, que hi ha voluntat, però no té crèdit. Un 54 per cent de crèdits demanats, un 54 per cent de crèdits demanats a entitats financeres a Espanya, es deneguen a les pimes, és a dir, sis de cada deu. I així com reactivem l'economia? Rescatant bancs i no ajudant la gent que crea llocs de treball? Deixant les famílies penjades i rescatant les caixes que alguns senyors des de la política han arruïnat?

Doncs, nosaltres canviaríem, invertiríem la prioritat; és evident. Per tant, benestar, sí; garantir un nucli dur de benestar, reactivar l'economia, ajudar els emprenedors a crear empreses, reactivar el crèdit per a la gent que crea llocs de treball, i sobretot gastar menys i millor –gastar menys i millor.

I per gastar menys i millor cal reformar les administracions públiques, que és el segon punt de pla estratègic, reformar les administracions públiques. En aquesta cambra, Ciutadans ha sotmès dues votacions amb el vot en contra de tots els partits, tret de Ciutadans. Una, fer una comissió d'estudi de duplicitats polítiques i administratives a Catalunya. Vostès no hi estan d'acord. Ho seguirem intentant; som demòcrates i respectem les votacions i les lleis. Ho seguirem intentant. Estic convençut que molts ciutadans també volen que es reformin i que es suprimeixin consells comarcals, diputacions, entitats públiques, però tots vostès fins ara no han volgut. Ja veurem si ara ho comencen a voler.

Segon punt. Aquí hem demanat que les administracions públiques siguin més transparents. Aquí, a Catalunya, hem demanat que siguem austers en l'estructura política i no escatimem en allò que és essencial. Sobren jutges a Catalunya? Vostès ho creuen, sobren jutges? Tenen aquesta sensació? Sobren policies a Catalunya? Sobren metges i infermeres? Sobren professors? O potser sobren estructures? Què sobra a Catalunya? El que sobra és greix; hi falta múscul, hi falta musculatura. I la musculatura són aquests servidors públics que donen un servei directament als ciutadans. I tota l'estructura que hi ha al voltant, tot l'embolcall polític que s'ha creat, la trama, en definitiva, de duplicitats, durant trenta-dos anys, s'ha de suprimir ja, perquè la paguen els ciutadans amb burocràcia i amb impostos.

Per tant, retallem, traiem greix, fem una dieta, si voleu; si vostès volen, fem dieta, traiem greix i muscu-

lem la societat i l'estat del benestar. Com? Amb servidors públics; no amb menys professors i més alumnes, com ara, no, i amb menys hores a l'educació pública, no. Aquesta no és la via. Per cert, educació pública que té un 31 per cent de fracàs escolar, i sentim la consellera Rigau que diu que és un model d'èxit; Déu n'hi do, un 31 per cent de fracàs escolar, un èxit, consellera, brutal. Miri, model d'èxit són algunes escoles que funcionen bé a Catalunya, privades, que, per cert, tenen un model lingüístic molt diferent del que proposa la consellera, un model amb anglès, castellà i català. Quin drama, oi, consellera, l'escola Aula? Quin drama, oi, senyor Mas, l'escola on vostè ha estudiat? És dolentíssima. Trenc la cohesió social, és evident. És evident que saber anglès, fer més hores en castellà i mantenir el català també com a llengua vehicular, totes tres juntes, és un drama social.

És un drama, sobretot, identitari, senyora Rigau, perquè llavors es trenca tot això que l'escola és per catalanitzar, o el que diu el senyor Wert, per espanyolitzar. Miri, nosaltres no volem ni catalanitzar, com vostè diu, ni espanyolitzar, com diu el senyor Wert; volem una escola de gent formada, lliure, trilingüe, pública i de qualitat. Aquest és el model escolar de Ciutadans, el model de la convivència que soluciona en un quart d'hora tot aquest debat que tenen la consellera Rigau i el senyor Wert; en un quart d'hora es soluciona, amb el model que el senyor Mas o el senyor Montilla, que també hi era ahir, i els seus fills coneixen molt bé; un model de qualitat que s'ha de traspasar tard o d'hora a l'escola pública i concertada de Catalunya. Aquest és el nostre model educatiu per al futur de Catalunya en aquest pla estratègic.

Més reformes? Democràtiques. Reformes democràtiques, ja. Podem seguir una altra legislatura més sense llei electoral? A mi em fa molta gràcia que vostès parlin del dret a decidir..., que vaja eufemisme per parlar que es saltaran la Constitució i l'Estatut! Però en qualsevol cas són capaços vostès de mirar a la cara la gent i no tenir llei electoral en deu legislatures ja –deu legislatures–, i dir que són vostès demòcrates i que volen qualitat democràtica? Vostès poden seguir mirant la gent a la cara? Som l'única comunitat autònoma d'Espanya. S'han preguntat per què? Potser a algú no li agrada que els vots valguin igual a qualsevol part del territori. Potser algú no vol llistes obertes. Potser algú no vol que a la llei s'obligui els partits a publicar els comptes, com ha fet el meu partit. Potser vostès no volen que es prohibeixin les condonacions de les caixes d'estalvi als partits. Potser és això el que ha frenat la llei electoral a Catalunya? Doncs, ara o mai –ara o mai–, consellera, vicepresidenta, ara o mai. I vostès fa deu legislatures que frenen la qualitat democràtica a Catalunya. Tenim un dèficit democràtic: no tenim llei electoral.

Quines més reformes democràtiques? Home, estaria bé un d'aquells manaments bàsics, no? El «no robar»; el «no robar» jo crec que és fonamental. No sóc creient, però crec en el «no robar». I en el «no robar», doncs, jo ja li avanço, senyor Mas, iniciatives que en aquesta legislatura es prendran.

Primer, ja s'ha posat en marxa en vint-i-quatre hores, a iniciativa de Ciutadans, com a l'última legislatura, i amb altres partits, la comissió que investigui el forat de les caixes d'estalvi i les preferents i la comissió de la corrupció a la salut pública, que, per cert, està en alguns jutjats ja el cas Sant Pau, els hospitals del Maresme i d'altres. Ja estan en marxa gràcies a Ciutadans i gràcies al suport d'altres partits polítics. Ja està en marxa.

Però és que li dic una cosa, senyor Mas: Ciutadans va ser el partit que va demanar que vostè comparegués en seu parlamentària per explicar per què té la seu embargada el seu partit en el cas Palau, i Esquerra Republicana, i el senyor Junqueras, i llavors el senyor Puigercós, qui el va salvar per la campana de no comparèixer en seu parlamentària. Allà va començar el pacte Esquerra-Convergència, en aquella campana que el va salvar de comparèixer en el cas Palau, allà es van unir aquestes noves aliances, ja des del mes de juliol, quan el van salvar a vostè de venir a donar explicacions.

Doncs, miri, tornarem a insistir que vostè doni explicacions de per què Convergència se'l considera responsable civil, amb 3,3 milions, de l'espoli, del robatori, de l'atracament, del furt, no ho sé, de qualsevol codi o categoria penal. Com vostès en saben molt, d'això de dir «Espanya ens roba» i «l'espoli» i tal, doncs, la que vostè vulgui, però al Palau, i amb 3,3 milions, amb la seu embargada de Convergència Democràtica de Catalunya. Vingui a explicar-ho, senyor Mas, que, si no, li demanarem que vingui. I ja veurem si Esquerra torna a salvar-lo, eh?, els de les mans netes; vejam si tornen a salvar-lo que vostè vingui a explicar per què està la seu embargada, en seu política, eh? En seu judicial, estic d'acord amb vostè: el que diguin els jutges ho veurem. Però en seu política cal donar explicacions del que passa en la política. I tenir la seu embargada el partit que governa per un cas de corrupció s'ha d'explicar en seu parlamentària.

Més casos? Home, el cas de les ITV. La fiscalia ho està investigant. Esperarem; esperarem que investigui la fiscalia. El que surt avui als diaris és lleig, fa bastanta pudor, però de moment només són informacions que surten de la investigació de la fiscalia. Esperem a veure. Però ja li avanço una cosa: si en el cas de les ITV –si en el cas de les ITV– hi han persones imputades –imputades– per possible corrupció política, i això és, per tant, Govern i concessions administratives, demanarem una comissió d'investigació també en aquest cas de les ITV, si realment hi ha gent que ha concedit concessions a canvi d'omplir-se la butxaca o a canvi de finançar il·legalment els seus partits polítics. Ho demanarem, perquè crec que toca, en seu política.

I què més demanarem? Doncs, miri, li ho dic obertament, també, senyor Mas. Si això que el senyor Ruz, jutge de l'Audiència Nacional, està demanant al fiscal, és a dir, si pot investigar si realment hi ha hagut gent que ha anat amb maletins cap a Suïssa, per comissions presumptament cobrades a Catalunya, si això que diu el jutge Ruz, de l'Audiència Nacional, s'acaba convertint en una peça judicial, nosaltres demanarem que s'investigui en seu parlamentària i ens presentarem

com a acusació particular perquè ningú –ningú, ningú–, en un estat de dret, pot quedar impune de cap cas de corrupció o d'apropiació indeguda. Tot això, evidentment, si passa –si passa–, acceptem-ho; si passa serà tan greu que en seu parlamentària i en seu judicial això s'investigarà. Per tant, m'avanço, per aquells que diguin allò de la presumpció d'innocència, ho respecto totalment, però en seu judicial això s'haurà de veure. Però en seu política hauran de donar explicacions polítiques –polítiques. Per tant, per nosaltres, en aquest cas, si realment això fos així, seria molt greu. A Espanya, per sort, avui, persones que són membres d'institucions com la corona, persones que són presidents de govern del PP a Balears, el cas Gürtel, el cas Campeón, el senyor Pepiño Blanco, molta gent està sent investigada i molts d'ells, imputats. Doncs, aquí no hi ha ningú intocable, i no ha d'haver-hi ningú intocable, ni en seu judicial, que entenc que els jutges faran la seva feina, però en seu política també s'han de donar explicacions. Per tant, fer net encara que la ferida cogui, encara que la ferida sigui bruta, encara que la ferida sigui de massa anys, però s'ha de fer net a la política a Catalunya.

Per altra banda, i ja parlant d'aquest pla estratègic, que crec que té diversos punts, volem el quart punt, que és revolucionari –és revolucionari–: respectar l'estat de dret. És un punt revolucionari que pot posar potes amunt la dinàmica d'aquest Parlament, ja ho entenc, però respectar l'estat de dret a Catalunya, perquè, si no hi ha estat de dret, no hi ha democràcia; ja li ho he dit diverses vegades, senyor Mas, sense estat de dret no hi ha democràcia, perquè una democràcia o alguna cosa que autoanomeni «democràcia», sense respectar l'estat de dret, no és una democràcia, és una altra cosa. Per tant, respectar l'estat de dret, que es compleixin les lleis que ens garanteixen els drets a tothom, perquè un no pot complir o saltar-se l'estat de dret segons quan li convingui, perquè podem caure en l'error que, segons les majories, l'estat de dret salti pels aires. Per tant, l'estat de dret s'ha de respectar a Catalunya i al conjunt d'Espanya. I aquest és un punt, ja dic, revolucionari, però nosaltres ho volem portar.

I, parlant de l'estat de dret, parla vostè d'un referèndum per separar Catalunya de la resta d'Espanya. Jo li dic una cosa, i la hi avanço aquí, a la tribuna: no sé què faran altres partits, després ho comentaré, però nosaltres no ens abstindrem. Davant de la vida, un no es pot abstenir sempre, senyor Navarro. Jo li confesso una cosa. Jo pensava trucar-li, aquests dies, per saber quina era la seva posició respecte a aquest comitè d'operacions i a aquesta operació Ítaca. Però sentint-lo ahir a vostè dient que s'abstindrà, a tot, sempre, davant de tot el que facin Esquerra i Convergència, hi ha poca cosa a parlar, li ho reconec; amb aquests companys de viatge és complicat, li ho reconec –li ho reconec. Perquè, si ens abstenim davant de la defensa de l'estat de dret, que és la convivència, en definitiva, què ens queda, senyor Navarro?, què ens queda? Jo li demano que rectifiqui aquesta posició, que la rectifiqui. No pot dir vostè el primer dia que ve aquí, amb tot el dret del món, però des del punt de vista polític..., home, dir a aquests senyors que vostès s'abstindran i els posaran la catifa perquè facin el que vulguin encara que es sur-

tin de l'estat de dret. Jo crec que els demòcrates l'estat de dret l'hem de respectar i fer-lo respectar.

Per tant, en aquest sentit, senyor Navarro, li demano que rectifiqui aquesta posició, que la rectifiqui, que necessitem..., estic convençut que molts votants socialistes també defensen l'estat de dret, que molts votants socialistes no s'abstindrien davant d'això i que prenguin nota, també, que prenguin nota de què pensen també sobre aquest tema, perquè estic convençudíssim, eh?..., igual m'equivoco molt, però estic convençut que els votants socialistes que els han votat a vostès també volen fer respectar l'estat de dret de Catalunya. També els defensarem, si vostès s'abstenen. Ja els defensarem nosaltres; no hi tenim cap problema, els defensarem.

I, en aquest sentit, per tant, el referèndum aquest de què parla el senyor Mas..., jo ja li dic, senyor Mas, nosaltres no participarem –no participarem– de cap acte que estigui fora de l'estat de dret. No som còmplices ni ens abstenim: no participarem de res que estigui fora de l'estat de dret. No hi participarem. No té cap legitimitat democràtica, cap ni una. La democràcia no és posar una urna i fer una festa el dissabte o el diumenge, eh?, no, no; la democràcia és molt més important que això. L'estat de dret a la mà, a una mà, i a l'altra mà, l'urna, però l'urna amb l'estat de dret a la mà; no val trencar pels aires la convivència i l'estat de dret i la democràcia d'aquesta manera.

Per tant, no participarà Ciutadans de cap procés ni de cap legitimitat..., és a dir, no es pot anar a votar una cosa que està fora de la llei i que està fora de l'estat de dret. No participem d'aquestes coses. No sé si ho faran vostès: per torn, per caps de setmana, amb ajuntaments..., no sé com ho faran, però, dintre de l'estat de dret, tot el que no estigui aprovat a les Corts, pel Govern d'Espanya i amb consens dintre de l'espai de l'estat de dret, no té cabuda en democràcia.

Finalment, una valoració última, abans d'acabar aquest primer torn, que em sembla fonamental. Mire, en las últimas elecciones en Cataluña, 280.000 catalanes, casi 300.000 catalanes, confiaron en Ciutadans. Yo le quiero dar desde aquí las gracias a cada uno de esos ciudadanos, que hemos pasado de 105.000 a 280.000 ciudadanos que han confiado en un partido que dice lo que piensa, que lo dice aquí y lo dice en cualquier sitio, y lo dice cuatro años, no solo quince días, cuatro años, cada día. Y hemos triplicado nuestros votos y nuestros escaños. Y le quiero dar las gracias a esa gente que nos ha votado. Gracias por la confianza, os vamos a representar y vamos a ser vuestra voz con mucho orgullo y a la vez con mucha responsabilidad.

Porque, señor Mas, hay un movimiento ciudadano en Cataluña, también. Quizá a ese movimiento no le pagan los trenes para ir a manifestaciones; se lo pagan ellos. Quizá ese movimiento no cuelga banderas cada día en su balcón, no las cuelga, pero vota. Quizá ese movimiento ciudadano que hay en Cataluña no recibe subvenciones, pero las paga. Quizá esas clases medias indignadas empiezan a tener ilusión y esperanza de que en Cataluña haya otra Catalunya posible, una

Cataluña, señor Mas, donde usted y yo, aunque discrepemos, convivamos perfectamente; donde no haya dos Cataluñas, una contra la otra, sino la Cataluña de todos.

Mucha gente sueña con eso. Y yo creo que más que un sueño hoy es una necesidad imperiosa ante su reto al estado de derecho, ante su huida hacia adelante, señor Mas, hacia un gobierno inestable que genera incertidumbre política y económica, que hoy hay más gente preocupada que ayer en Cataluña; ante eso hay que crear una alternativa ciudadana ya.

Y ya está pasando. Ciudadans es la punta de lanza de esa alternativa ciudadana en Cataluña, desde Cataluña, con un partido de Cataluña y hecho por catalanes que piensa en toda España y en la Unión Europea –esa es nuestra grandeza–; un partido humilde, que está creciendo, que sirve a sus ciudadanos y que, insisto, no quiere vivir ni convencer a la oficialidad, que lo que quiere es estar en las instituciones para representar a sus ciudadanos, a los que nos pagan el sueldo, a los que nos votan, a los que nos escogen. Esa alternativa ciudadana, hoy formada no por tres, sino por nueve ciudadanos, profesionales cada uno en su ámbito, que hoy se dedican un tiempo a la política en este Parlamento, esa parte de Cataluña está creciendo y bajando en los escaños –bajando hacia abajo, me refiero. Y lo vamos a seguir haciendo, estoy convencido. Lo vamos a seguir haciendo porque hace falta una alternativa a esto que estamos viviendo aquí, hace falta una alternativa fundamental que defienda la catalanidad, la españolidad, dentro de Europa, que defienda sin complejos en Cataluña que muchos catalanes queremos seguir tendiendo puentes y conviviendo con nuestros conciudadanos.

Señor Mas, España no funciona, pero en mi casa me han enseñado que cuando no funcionan las cosas hay que arreglarlas, no romperlas. Cataluña no funciona, señor Mas, pero no voy a romper mi tierra; voy a defender Cataluña dentro de España y dentro de Europa y vamos a arreglar Cataluña, vamos a arreglar Cataluña aquella alternativa ciudadana que no piensa en dividir a la sociedad, sino en poner encima de la mesa lo que nos une. Es mucho lo que nos une a los catalanes entre nosotros, pero también con el resto de España y de Europa. Y esos lazos no los va a romper usted con ninguna operación Ítaca, ni con un comité de operaciones, ni con ninguna huida hacia delante. Nosotros vamos a ser también el baluarte y el dique, en definitiva, de contención de la libertad, de la igualdad, del orden constitucional y de la democracia en Cataluña, con libertad, sin instrucciones ni llamadas para ser moneda de cambio ni de Ferraz ni de la calle Génova. Desde Cataluña, para los catalanes y pensando en toda España. Esa es la característica principal de ese grupo que ustedes ven que crece y crece y hoy tiene nueve diputados.

Finalmente, para acabar en este sentido, creo que es fundamental tener una democracia más fuerte dentro de Cataluña y dentro de España, pero también necesitamos estar más unidos para salir de esta crisis; lo decía nuestro lema de campaña y lo tenemos clarísimo: «millor junts», «mejor unidos». Saldremos mejor de

esta poniendo en común lo que nos une. En este país, señor Mas, los mejores logros han llegado cuando se ha unido la ciudadanía. La democracia, la libertad, el bienestar..., todo eso lo hemos logrado entre todos.

Y, mire, le digo una cosa para acabar: como muchos catalanes, 4 millones, de hecho, que tenemos padre o madre nacido en diferentes partes de España, aquí vinieron muchas gentes, a Cataluña, muchas, muchísimas a trabajar, a levantar barrios que no tenían..., no, no, no centros de salud: no tenían ni aceras; edificios enteros de gente que trabajaba doce y catorce horas, cobrando poco, por cierto, y otros, como mi abuelo, que vino aquí también a crear empleo, a crear empresas a Cataluña. Y esa gente que ha levantado Cataluña entre todos, todos tenemos algo en común: que queremos a Cataluña y lo que pasa en Cataluña, pero ahora usted nos hace escoger entre los que queremos ser catalanes, españoles y europeos y los que quieren dejar de ser españoles.

Mire, en la Cataluña del futuro, nosotros estamos convencidos de que se hablará menos de identidad y más de ciudadanía; en la Cataluña del futuro hay que hablar más de planes estratégicos que no de operaciones Ítaca y de planes épicos. A la Cataluña del futuro, señor Mas, le ha llegado su tiempo, y el tiempo de la Cataluña del futuro no la pueden construir los que miran solo al pasado; la tienen que construir los que miramos al futuro, los que hemos también nacido en democracia y merecemos participar de nuestra democracia.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

I vaig acabant, senyora presidenta. Por tanto, señor Mas, acabaré con una frase que creo que hoy representa a muchos, muchos miles y miles de Cataluña: Catalunya és la meva terra, Espanya és el meu país i Europa és el nostre futur.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, tres o quatre comentaris sobre el que vostè ha anat desgranant al llarg de la seva intervenció.

El primer..., vostè té raó en una apreciació: jo vaig demanar una majoria excepcional que des de la nostra formació política no tenim, i això és exactament així. Ho vaig demanar amb la plena consciència que el que demanàvem crèiem que era el que més convenia. Si el

que més convé, segons els ciutadans de Catalunya, és una altra fórmula, nosaltres l'acatem.

D'aquí a plantejar que jo he de plegar, doncs, home, em sembla que hi ha una diferència, perquè vostè el que està demanant és que se'n vagi el que ha guanyat les eleccions; això és el que està demanant. Vostè diu: «El senyor que encapçalava, la persona que encapçalava aquest projecte, que s'ha sotmès a la voluntat popular, que ha estat revalidat –no hi ha alternativa possible a un govern que no passi per Convergència i Unió–, la persona que encapçalava això ha de plegar.» És curiós, perquè estem en un moment en què vostè sap que pràcticament tots els governs que es presenten a les eleccions se'n van a casa, i resulta que aquest Govern s'ha presentat en unes eleccions i no hi ha alternativa que aquest mateix Govern continuï d'una altra manera, però ha de ser aquest Govern. I això vostè, doncs, no ho té en compte; de fet, ho menysté. I a mi em sembla, sincerament, senyor Rivera, una ofensa a la veu majoritària del poble de Catalunya que vostè digui al cap de llista de la formació guanyadora que el que ha de fer és plegar. Això és una ofensa.

És una ofensa perquè hi ha molta gent que ha confiat en nosaltres. Convergència i Unió..., jo no hi era, al davant de Convergència i Unió? Si no hi era, per què critiquen la foto, aleshores? Jo hi devia ser, no? I, si jo hi devia ser, alguna legitimitat dec tenir, alguna. Aquest milió cent mil vots i escaig, que són quatre vegades més dels vots que vostès han tret, deuen tenir algun valor; també deuen ser persones de Catalunya, aquestes que han votat, i deuen tenir el mateix valor que les que l'han votat a vostè. A mi no se'm va acudir mai, quan vostè era l'últim grup de la cambra... (*Veus de «No...»*) Com? (*Pausa.*) Quan era l'últim grup de la cambra, no se'm va acudir mai dir-li: «Senyor Rivera, ha de plegar, perquè ha quedat l'últim.» Oi que no se'm va acudir mai, això? Per educació, per criteri normal, perquè els seus vots eren tan importants com els nostres, encara que fossin menys, etcètera. Per tant, deixi'm dir-li que, plantejat així, potser és un recurs dialèctic, que queda bé, que permet fer aquells discursos d'aquella gent que no ha tingut mai ni una sola responsabilitat des d'un punt de vista d'administrar res, que és el seu cas –«d'administrar res», vull dir des d'un punt de vista institucional–, això permet dir tot el que li surt del pap, absolutament, però no contrastat per la realitat, etcètera.

A mi em sembla, sincerament, que això passa, diguem-ne, en aquest terreny de l'ofensa, del menysteniment. S'ho pot estalviar. Pot mantenir la resta del discurs i entendre que si hi ha més d'1.100.000 persones en aquest país que han donat confiança a aquesta formació política encapçalada per mi mateix, i si tinc la majoria d'aquest Parlament per poder ser investit president –que això també deu tenir alguna legitimitat, no?, tenir la majoria del Parlament?, o no té cap legitimitat?–, si d'aquí a una estona es vota i la majoria absoluta d'aquest Parlament em designa president de la Generalitat, doncs, escolti, serà perquè hi ha gent que confia que jo pugui fer alguna cosa, encara que vostè no hi confii. I això suposo que mereix una mica de respecte.

Segon comentari que li volia fer, molt puntual, perquè em sembla que en això vostè té una informació equivocada: el tema del tiquet moderador. Recordi que aquest tiquet..., el tema de l'euro per recepta, concretament, aquesta mesura no és tant una mesura per obtenir uns determinats ingressos sobretot, sinó per intentar moderar una despesa que tothom sap que en aquest país era en algun sentit supèrflua. Això ho sap tothom. Parli vostè amb qui vulgui, i tothom sap que s'han estat acumulant moltes vegades medicaments que després s'han llençat a les escombraries. Això ho saben perfectament. I aleshores, per protegir el sistema, s'ha d'intentar, com vostè molt bé deia, treure la part que no és essencial –la part que no és essencial. Sap vostè en quant ha disminuït el consum..., les receptes en el nostre país des que s'han pres aquestes mesures? Un 20 per cent. I els metges segueixen sent els mateixos i recreen els medicaments que volen, i, en canvi, hi ha hagut una reducció del 20 per cent. Però s'ha fet amb tota la sensibilitat que vostè deia, social, i en això té raó, perquè els col·lectius... –sí, senyor Rivera, li ho dono com a informació–, els col·lectius més desfavorits de la nostra societat en van quedar exclosos, i a més a més s'hi va posar un topall, de tal manera que les persones que tenen malalties cròniques, quan arriben als seixanta euros de receptes, d'euro per recepta de l'any, quan arriben aquí deixen de pagar durant tota la resta de l'any. I, a més a més, vostè sap que països de tota mena, en el context europeu, aquest tipus de mesures les prenen per protegir la bondat del sistema.

És molt fàcil, molt populista, molt demagògic, digui'n com vulgui, carregar-s'ho tot; qualsevol decisió que sigui que, diguem-ne, que no comporti l'aplaudiment general, òbviament, això ràpidament es pot criticar, no? Però tingui en compte que això serveix per moderar una despesa que després protegeix el que és bàsic en l'àmbit sanitari.

En el tema de les escoles, nosaltres tenim una escola bilingüe a Catalunya (*remor de veus*) i... Bé, doncs, no. Doncs miri, si no la tenim bilingüe, com pot ser que els nois i noies de Catalunya, quan acaben l'ESO, treguin la mateixa nota de castellà que els nois i noies de Valladolid i de Salamanca? Deu ser bilingüe, perquè, si no, no podria passar això (*aplaudiments en un sector de l'hemicicle*), no podria passar.

Té raó en una cosa: hem de passar d'una escola bilingüe a una escola on un coneixement d'una tercera llengua tingui un valor important. Li donaré una dada, perquè vostè segurament la desconeix, però és important que la retingui: aquests últims dos anys, malgrat tots aquests fracassos de la nostra política, a Catalunya s'ha passat d'un 12 per cent d'escoles que feien assignatures en anglès a un 34 per cent. En dos anys, només en dos anys, s'han gairebé triplicat els centres escolars que fan matèries en anglès. Per tant, hi creiem plenament –hi creiem plenament–, que s'ha de dominar una tercera llengua, com vostè deia. Però no em digui que l'escola a Catalunya no ensenya el castellà, perquè això és una falsedat i una mentida rotunda, i vostès, a més a més, ho saben.

En el tema de la corrupció, jo li accepto plenament que aquí, doncs, s'ha de treballar, s'ha de treballar a fons. Només li demano una cosa, que entengui una cosa, que és que, en aquells processos que estan sotmesos a processos judicials, el que és lògic és que les parts, com que han d'estar... –i vostè em sembla que és jurista, no?, i per tant això ho pot entendre millor que jo, fins i tot–, les parts que estan sotmeses a un procés d'aquestes característiques en l'àmbit de la justícia en els altres àmbits no diran res, perquè necessitaran protegir el seu procés judicial, que és el que mana. Quan no hi ha processos judicials, parlem del que vulguin; tot seran suposicions aleshores, etcètera, es pot parlar del que es vulgui. Però quan hi ha processos judicials en marxa, per definició –per definició–, no es dirà res que no es pugui dir després en el mateix procés judicial, perquè això és una garantia per a les parts. A partir d'aquí, vostès plantegin-ho quan vulguin, però el normal serà que això passi, i això també és un tema de defensa de drets precisament en els processos judicials.

I finalment, una consideració última. Vostè em parla del tema de l'estat de dret, sense estat de dret no hi ha democràcia. És evident que una cosa va associada amb l'altra, és evident. Però jo li faig una pregunta: de lleis n'hi ha en democràcia i fora de la democràcia; és cert o no, això? Hi ha dictadures que tenen lleis. En aquest país, a Espanya, ens hem passat moltes dècades amb governs que hi eren i que feien lleis. Ara, m'admet com a mínim un criteri? –com a mínim, eh? Pot arribar-se a plantejar que, com a conseqüència de la veu democràtica expressada de manera molt majoritària, els marcs legals s'hagin de canviar per atendre aquesta veu majoritària? Doncs, aleshores ajudin que això sigui així.

Vostès no estan d'acord que Catalunya arribi a tenir un estat, jo respecto la seva posició, però entenguin que hi ha una gran part del país que potser sí que ho vol. I, en qualsevol cas, hi ha una gran part del país que s'ha manifestat amb uns programes molt clars dient: «Volem decidir el nostre futur; per tant, volem que hi hagi una consulta.» Això és molt evident després d'aquestes eleccions. Facin tot el que calgui, senyor Rivera, per adequar els marcs legals perquè la població catalana pugui exercir el seu dret a decidir. Això no li ho he sentit dir, encara. Vostès han de treballar perquè els marcs legals, com diuen determinats juristes d'àmbit espanyol, s'adeqüin a la veu majoritària, i molt majoritària en aquest cas, del poble de Catalunya, que vol decidir el seu futur. Quan hi hagi la pregunta o la consulta, cadascú hi dirà la seva, cadascú podrà orientar les coses com vulgui, però el que molta gent a Catalunya no està disposada a fer ni a acceptar és que se li negui el dret a decidir aquest futur col·lectiu. Treballin, senyor Rivera, en aquest sentit. No els hem sentit encara dir mai que vostès treballaran per modificar les lleis perquè el poble de Catalunya es pugui expressar lliurement.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera per a la rèplica.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorable president en funcions, senyor candidat Mas, miri, això que plegui és una opinió tan vàlida com la seva –tan vàlida com la seva. Però la del meu grup i la de més gent –i la de més gent– és que quan un diu que se la juga, que és una mesura excepcional i que necessita, com vostè diu, una majoria excepcional per ser pres seriosament, i treu dotze escons menys i el 30 per cent de vots i no una majoria absoluta, doncs, jo considero que si vostè, senyor Mas..., no Convergència i Unió, jo ho torno a dir; no jugui amb això, ja sé que s’hi empara. Jo felicito els votants de Convergència i Unió, que els respecto moltíssim, i els diputats de Convergència i Unió. Però això és un sistema parlamentari, eh?, no presidencialista; no votem el senyor Mas, votem una llista i un grup que pot proposar un altre candidat, senyor Mas. (*Veus de fons.*) Senyor Mas, ja sé que avui sí, ja li he dit que no hem tingut èxit, que Convergència no ha tingut el valor de posar un altre candidat, que vostè ha seguit allà davant, però la meua opinió i la del meu grup i crec que la de molts catalans és que vostè no hauria d’haver sigut... (*Remor de veus.*) Si em deixen, continuo... No hauria d’haver sigut el candidat. Ho sento molt, senyor Mas, és una opinió, tan vàlida... I si s’ofèn per això, doncs, miri, ho sento molt, és la meua opinió. A mi m’ofèn també que vostè convoqui unes eleccions anticipades dient que ha de ser la veu del poble que posi potes amunt Catalunya, que paralitzi Catalunya sis mesos i que tregui dotze escons menys, també m’ofèn, miri què li dic. (*Remor de veus.*) A mi m’ofèn molt, però, bé, ja l’han protegit, vostè segueix de president, el senyor Junqueras, que segueix sense ser-hi, doncs, tampoc, doncs, la..., l’han parat. Vostè és el candidat d’Esquerra Republicana, ho va dir el senyor Junqueras, diu: «El millor candidat possible ara mateix per a Catalunya és el senyor Mas.» De veritat que el senyor Junqueras té raó amb l’òptica d’Esquerra Republicana, no hi ha millor candidat que vostè per a Esquerra Republicana. Això és evident –és evident.

Euro per recepta, senyor Mas. Vostè m’està dient que la gent consumeix menys medicaments. Sí. I la gent compra menys, i la gent menja menys, i la gent agafa menys el cotxe. M’està dient, vostè –m’ho està dient, vostè–, que dir-li a la gent que li costin més cars els medicaments és una fórmula perquè així es conscienciïn i gastin menys? M’està dient això, senyor Mas? No seria més lògic que vostès parlin amb les empreses farmacèutiques, entrin en es hospitals a controlar la despesa farmacèutica i parlin amb els metges perquè quan receptin, receptin amb uns altres criteris? No seria més lògic? No seria...?

Home, es que vostè sembla que això..., que la gent vagi allà, i es faci la recepta. (*Veus de fons.*) No, no..., hi ha un facultatiu darrere que firma, i l’Administració pública que ho avala! Per tant, no traslladin vostès als malalts la responsabilitat de posar-se malalt. És un fracàs absolut d’impost, que, a més, recapta poc, que és inconstitucional i que, a més a més, doncs, doble dues vegades els catalans el fet de pagar els seus medicaments. Un fracàs. I pregunti-ho als farmacèutics, que estan encantadíssims –encantadíssims– amb el fet

que vostès no els paguin les factures i a sobre hagin de fer de recaptadors de la Generalitat; n’estan encantats, els farmacèutics de Catalunya.

Més coses, que vostè ha dit... Miri, i a més ha fet un matís, perquè vostè... –una persona intelligent, i, clar, no volia que agaféssim un titular que no era–, vostè ha dit: «Es fan més classes *en anglès* –*en anglès*–, com a llengua vehicular.» Que és el que volem nosaltres, el que no vol la senyora Rigau –ho volem.

Però, vostè diu: «Es fan classes *de castellà*.» Saben la diferència entre *de* i *en*, senyora Rigau? Vostè que és professora, la sap, oi? (*Alguns aplaudiments.*) La saben, oi? (*Alguns aplaudiments.*) Doncs, miri, el que vol dir és que no hi han classes en castellà i n’hi han de gramàtica i de llengua castellana; dues hores de trenta a la setmana. Si és molt senzill! Si és que no cal catalanitzar ningú, ni espanyolitzar, senyora Rigau!

Senyor Mas, jo li prego que un dia ens reunim i amb el model de l’Escola Aula on vostè i els seus fills, o el de l’Escola Alemanya o escoles que funcionen a Catalunya, agafem aquell model d’èxit, no el de fracàs, el d’èxit, el traslladem i complim, per una banda, la llei i, per una altra banda, amb el sentit comú. Perquè el sentit comú és estudiar en les dues llengües *en*, no *de*, *en* les dues llengües oficials, alhora i conjuntament, i no com el PNB, per cert, que fa línies. No... –no, no–, vostès mai els critiquen, els nacionalistes bascos. Bé, és curiós, no? Són segregacionistes, senyora Rigau, el PNB, els seus socis, els seus amics, els nacionalistes bascos?, són segregacionistes? Doncs, miri, nosaltres no volem segregat; volem una escola pública de qualitat, trilingüe, en tres llengües vehiculars, com les dels fills dels presidents, la mateixa, però a la pública.

Més coses... Parlava, vostè, de presumpció d’innocència i parlava vostè de procés judicials que s’han de protegir. Vaja..., ens ha quedat una mica més clar, que s’hagin de protegir en aquests processos. Però, jo li pregunto: a la Comissió d’Horta de Sant Joan, que vostès i nosaltres vam posar en marxa conjuntament, també hi havia una investigació judicial, i la vam posar en marxa. Per què? Perquè hi havia responsabilitats polítiques, i vam estar d’acord, senyor Mas, el seu grup i Ciutadans i el PP, i la vam posar en marxa. I jo crec que va ser fructífera, aquella comissió. En van sortir una sèrie d’acords i conseqüències polítiques i de responsabilitats que alguns no van assumir, per cert. Se’n recorda quan vostè i nosaltres demanàvem que el senyor Saura plegués? Se’n recorda? Responsabilitats polítiques. I el cas d’Horta de Sant Joan i el judici que es pogués fer a un comandament o a qui fos anaven a una altra banda.

No em digui vostè que quan hi ha una investigació judicial no es pot fer en comissió parlamentària, perquè és que llavors no en farem mai cap i s’han de fer –i s’han de fer. Per tant, sí que demanarem la comissió parlamentària, tant en el cas de les ITV, si es que hi ha una peça separada, o en el cas..., perdoni, un procediment, o en el cas de la peça separada del cas Palau, si hi ha enriquiment personal de dirigents polítics a canvi de comissions il·legals. Obrirem, ho demanarem

i demanarem el suport a la resta de la cambra, i espero trobar suports per tirar-la endavant.

Finalment, aquesta dicotomia que vostè fa entre democràcia i estat de dret o que parla de dictadures... Miri, una dictadura no és un estat de dret, perquè l'estat de dret respecta lleis, llibertats i drets fonamentals; i no hi ha una veu totalitària, ni un sol pensament: hi han partits, hi ha democràcia, hi han drets fonamentals, hi ha igualtat, hi han llibertats constitucionals. No, una dictadura no és un estat de dret; hi han lleis, però no és un estat de dret. Un estat de dret és qui respecta l'ordenament jurídic. Jo li dic a vostè, que em prega, a mi, precisament vostès, que són socis del Govern d'Espanya i ho hauran sigut durant vint anys; jo li prego: vostè pot treballar per allò que ens uneix als catalans en comptes de per allò que ens divideix? Jo li demano: *Y esto?* I és a les seves mans. Vostè pot treballar per allò que ens uneix als catalans i no per allò que ens divideix? Que és molt el que ens uneix als catalans: moltes preocupacions, molts problemes, però també moltes coses positives que ens uneixen als catalans? Pot treballar, vostè, per al que ens uneix o només pot treballar per allò que ens divideix? I és vostè el president d'aquí poc, quan es voti i Esquerra Republicana i el senyor Junqueras, que no hi és, li doni suport..., no?

Serà president. Jo li ho prego: pot, vostè, treballar per allò que ens uneix i no per allò que ens divideix? Vostè no pot fer-ho i és a les seves mans, i em demana a mi, que no tinc representació al Congrés, i em demana a mi, que no governo a Madrid ni he governat ni he sigut soci, com vostè, em demana a mi que canviï el marc legal, constitucional i l'ordenament jurídic.

La meva ajuda, senyor Mas, és treballar perquè hi hagi una llei electoral a Catalunya, que és a les seves mans –que és a les seves mans. (*Veus de fons.*) Oi tant que és a les seves mans! Però vostè em diu que posem, que canviem l'ordenament jurídic espanyol, i vostè no fa la llei democràtica més bàsica que és la Llei electoral. Que se'ls veu el llautó! –que se'ls veu el llautó! Que els fa por les llistes obertes, que els fa por publicar els comptes, que els fa por que els ciutadans..., els seus vots valguin igual a qualsevol part del territori, perquè vostès també, parlant de resultats, no tindrien exactament el mateix que el que tenen avui. Per tant, treballin vostès per una llei electoral que és a les seves mans; treballin vostès per lluitar contra la corrupció, que és a les seves mans; treballin vostès, a Catalunya, per unir els ciutadans en la crisi econòmica i per sortir de la crisi i per crear llocs de treball.

Vostè és el president, senyor Mas, tindrà un no del nostre grup, però vostè serà president, perquè el seu grup l'ha proposat com a candidat i no n'ha posat un altre i perquè Esquerra Republicana li dona suport. Serà un grup amb el 42 per cent de suport de la voluntat popular, però aquesta cambra és més àmplia, i li dic que treballi per allò que ens uneix i no per allò que ens divideix.

Nosaltres, senyor Mas, ho tenim claríssim... –ho tenim claríssim, i podem estar equivocats, però–, ho tenim claríssim que d'aquesta ens en sortirem sumant forces.

La solució d'Espanya i de Catalunya no és canviar de país, és canviar el país.

La solució potser no és canviar de passaport ni de nacionalitat, sinó treballar plegats per estar dintre d'Espanya i dintre d'Europa. No enganyin la gent, la solució no és canviar de país; potser és canviar de governants, potser és canviar de forma de Govern, potser és canviar la democràcia, potser és canviar el sistema que tenim, això sí, però no és canviar de país. No enganyin la gent, no facin fugir amb vostès darrebre mig Catalunya contra l'altra, senyor Mas. Sigui responsable i no posi una part de Catalunya contra l'altra.

Miri, nosaltres en campanya i ara mateix creiem i seguim creient en la unió, en la convivència, dintre d'Europa i dintre d'Espanya. I aquesta unió estem convençuts que és la fórmula per créixer dintre d'Espanya i dintre d'Europa. Nosaltres, des de Ciutadans, i el nostre grup, estarem en allò que sigui més democràcia, en allò que sigui més recuperació econòmica i en allò que sigui reformar el nostre país, que és Espanya, i la nostra terra que és Catalunya; reformar-la, no trencar-la.

I nosaltres no ens abstindrem, com d'altres, ni farem aquesta fórmula d'entregar-li Catalunya als nacionalistes. La fórmula que ha fet el PSOE i el PP fins ara ha fracassat: per una banda, han pactat sempre amb nacionalistes entregant Catalunya perquè fessin el que volguessin, com ha fet el PP i el Partit Socialista Obrer Espanyol, i, per altra, governs d'Espanya que no han sabut veure que la millor forma de vertebrar Espanya és també treballant per a Catalunya, també invertint a Catalunya.

La forma d'estimar Catalunya, com deia el senyor Rajoy, no és fer vídeos en campanya. La forma d'estimar Catalunya és treballar pel corredor mediterrani, que és una obra per a Catalunya, però sobretot per a Espanya. La millor forma d'estimar Catalunya és acabar la nacional II, de Girona –és la millor fórmula d'estimar Catalunya. I, davant de la miopia d'alguns governs d'Espanya i davant de l'error, també, de cedir Catalunya al nacionalisme, com si Catalunya no fos molt més que la ideologia nacionalista, ens ha portat fins a aquí.

Per tant, la solució no pot ser CiU, PP, tripartits, PSC, Esquerra. La solució de Catalunya passa per una alternativa ciutadana, de la societat civil lliure, que s'auto-defensi del que han fet vostès fins ara i que representi una nova forma de fer política en el segle XXI des de la ciutadania, al marge de pactes polítics, de tapar-se vergonyes i al marge, en definitiva, de treballar per allò que ens divideix i no per allò que ens uneix.

Moltíssims gràcies, ho torno a reiterar, a aquells votants que han confiat en nosaltres, els representarem, serem els seus servidors, els seus assalariats, ho farem amb molt d'orgull, amb molta responsabilitat, perquè és una legislatura breu, curta, inestable però apassionant.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots, permeteu-me que me'n vagi una mica lluny per tornar a prop. El món s'ha fet un lloc petit. Nosaltres encara busquem, també, el nostre lloc. Però avui, tal dia com avui, me'n vaig lluny, prometo tornar al nostre país i a la nostra gent..., avui, tal dia com avui, moriran, en un món que s'ha fet petit, vuitanta mil persones de fam, i demà també. Segons la FAO moren vuitanta mil persones de fam cada dia, en un món on hi ha 3.500 milions de persones que viuen en situació d'extrema pobresa, i en un món absurd, injust i desigual, on tres-cents persones tenen exactament la mateixa riquesa que la meitat de la humanitat.

Si focalitzem el focus i ens centrem allà on som i d'allà on som, a la Mediterrània i a Europa, estem a la Unió Europea del capital, dels mercaders, dels gàngsters amb corbata, d'aquells mercats que imposen avui als pobles del sud d'Europa un càstig narrable i innarrable des de la vida quotidiana de les classes populars, i també en una Unió Europea i un món que es defineix en una frontera absurda, que és l'estret de Gibraltar, que és aquesta fossa comuna on en els últims vint anys han mort vint mil persones. La frontera més absurda que separa la riquesa del nord, per dir-ho així, amb la pobresa del sud, en a penes trenta minuts.

Anem al focus i anem a la nostra terra, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, alternativa d'esqueres, que són els Països Catalans, on en aquests moments, avui, ara i aquí mateix, hi ha 3 milions de persones en la pobresa; 1,7 milions de persones en l'atur; 150.000 persones desnonades en els últims cinc anys; 190.000 persones passant gana a Catalunya, segons les últimes dades de Creu Roja; 11.000 persones preses, persones pobres preses –els corruptes estan al carrer, és sabut–; 180.000 persones que són els esclaus del règim neoliberal, són els sense papers que cohabituen i conviuen amb nosaltres en els nostres carrers, en els nostres barris i en les nostres comarques, i aquell règim d'*apartheid* també contra el 15 per cent de la nostra concitadania que no té dret a vot.

El diagnòstic podria ser molt més ampli, malauradament: vint-i-sis dones assassinades, aquest feminicidi a la violència masclista i patriarcal que fa tantes dècades i segles que han d'aguantar la meitat del nostre país. I, en tot cas, sí que estem d'acord, segurament, amb un diagnòstic, que des de postures diferents hi arribem, que és que la situació és extraordinàriament complicada, extremadament refumada, extremadament injusta i desigual; i que és veritat que aquest Parlament, a parer de la CUP, no ha estat a l'alçada de les circumstàncies de la gent que diu representar. No ho estava quan van començar els desnonaments fa cinc anys, i ha hagut de ser la força de la gent la que aturi els desnonaments.

I rebobino molt, també amb els segles, però em quedo en la Mediterrània, em quedo a casa nostra, perquè deia Agustí d'Hipona que «si dels governs traiem l'acció de la justícia només en queda una colla de lladres i pirates». I, al nostre parer, el món està avui governat per lladres i pirates; òbviament, es diguin Lehman Brothers, es diguin Goldman Sachs, es digui troica comunitària, es digui Dragui, es digui Banc Central Europeu.

La primera realitat –jo crec que aquí s'ha dit i les reflexions dels diversos grups parlamentaris ho han constatat– és que aquest Parlament regna, però no governa. Perquè aquí s'ha dit que estem obligats a una «deuterocràcia», i, per tant, val a dir dues coses: que el conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya de la desena legislatura estava escollit abans de les eleccions, estava escollit perquè l'havien escollit els mercats financers i perquè és la troica comunitària i els «homes de negre» que aviat traginaran pels despatxos del Departament d'Economia.

Per tant, estem en una època on els mercats financers voten cada dia. A nosaltres només ens deixen votar un cop cada quatre anys, una època de saqueig i una època de robatori, on fem el sacrifici dels pobles del sud d'Europa, i en general els pobles del món, a aquest minotaure global assadollat de més sang, no?, i que és imparable en el seu reclam de més i més. Estem servint al minotaure tot allò que ens estan prenent.

S'ha parlat també aquí d'estat de dret, i jo crec que hi ha hagut tres cops d'estat, un cop d'estat i dos cops de mercat en l'últim cicle polític que vivim els Països Catalans. Un és quan va quedar demostrat que en aquest estat de dret i de dretes tan curiós que alguns invoquen ens ha demostrat que val més l'opinió de deu jutges que l'opinió de tot un poble i que la voluntat majoritària d'aquest poble, en la votació d'un estatut que, com és sabut, nosaltres vam votar en contra perquè nosaltres som nítidament independentistes i advoquem per l'exercici del dret a l'autodeterminació.

I, en tot cas, estem al 2012, arrosseguem tres crisis profundes –la nacional, la socioeconòmica i la democràtica– i, malgrat tot, el millor que li ha passat a aquest país en els últims anys ha sigut la força de la gent, l'empenta comunitària i la capacitat d'activació i mobilització popular. Si estem on som, si l'acord per la consulta del 2014 rebla que ara estem davant d'una oportunitat, el poble de Catalunya, nosaltres invertiríem els termes: és el poble de Catalunya qui li ha donat l'oportunitat a aquesta casa d'avançar cap a la màxima llibertat política. Venim d'un cicle sobiranista persistent, que va començar amb mobilitzacions per les infraestructures, que va seguir amb una consulta on ens van enviar Falange, on es va enviar l'advocacia de l'Estat i la justícia a Arenys de Munt..., no en volien una i els en vam oferir 555, des d'una expressió pacífica, democràtica, massiva i determinada.

En l'àmbit socioeconòmic no cal dir que portem tres vagues generals en els últims divuit mesos.

I en l'àmbit democràtic, com a mínim des de la nostra lectura, l'esclat de la indignació a places, carrers i xarxes, doncs, va ser sens dubte aire fresc que va dir que

la democràcia estava en fallida, que la democràcia havia entrat en crisi profunda i en barrina, i que era una desfiguració de si mateixa.

Entrant en la matèria del que es debat avui, el debat d'investidura, nosaltres no utilitzem un llenguatge..., pensem que la sinceritat i l'honestedat política és imprescindible; per tant, parlem d'autodeterminació per avançar cap a la independència. Nosaltres som els valencians del nord, som els illencs de ponent; seguim pensant en els Països Catalans, perquè tenim un múscul que es diu «memòria». I nosaltres no tenim memòria de peixos sinó que tenim memòria d'elefant. I en aquest país hi ha hagut una cultura progressiva de desculturització i de despolitització, però no negarem que la llengua de Joan Fuster, que la llengua de Maria-Mercè Marçal, que els poemes de Biel Majoral són els que ens agrupen avui encara com a realitat social i cultural, que voldríem també política, i que avui reconeixem que s'ha de fer des de la confederalitat i que avui és Catalunya qui porta el ritme cap a la plena llibertat política.

S'ha dit aquí i no ho repetiré, perquè ho han dit les forces polítiques, que el dret a l'autodeterminació no es pot patrimonialitzar, és de totes i tots, dels que votaran que sí i dels que votaran que no; que és un mal favor vincular autodeterminació amb retallades, és com un sacrifici que es demana a les classes populars que no es pot acceptar. Des de la CUP, no ho podem acceptar. Nosaltres no posem cap condició ni cap límit a l'autodeterminació, però exigim que tampoc ens en siguin posats a nosaltres.

El dret a decidir, per tant, ve d'un cicle llarg i persistent de mobilització, és de totes i tots, i nosaltres advoquem per un acord multipartit i sobretot per un acord que incorpori tots els agents socials, sindicals i culturals d'aquest país. I, quan acabi la intervenció, em referiré a quina és la motivació.

Nosaltres no autodeterminarem retallades, ni retallarem l'autodeterminació. I si estem aquí i algú pensa que avui ens estrenem, i és veritat, en aquesta casa..., però venim de lluny, anem molt més lluny encara. L'equació política fonamental de l'esquerra independentista i dels moviments socials que durant molts anys han reivindicat l'autodeterminació en dictadura i en democràcia..., van fer una equació política fonamental, que és que és impossible l'alliberament nacional sense l'alliberament social, que és impossible la llibertat sense la justícia. I avui, traduït això avui, aquí, significa que és inútil parlar d'independència sense parlar de crisi i que és inútil parlar de crisi sense parlar d'independència.

Ho van formular en temps de silenci alguns valents i valentes, el 1968, quan va néixer l'esquerra independentista moderna, el 1968. Alguns, pocs, també en la diada del 77 ja van avisar que la reforma impune del franquisme era una vergonya: avui encara no podem anul·lar la sentència de Companys, avui encara no podem anul·lar la sentència de mort a un poeta com Miguel Hernández, el millor del país continua estant avui a les cunetes. I han passat trenta anys, han passat trenta anys i avui aquella Transició ja està hipotecada,

la seva defunció està multicertificada, i, per tant, ens toca ser precursors, un altre cop, d'avançar per què volem la independència: per fer un país lliure, per fer un país millor. Però, en tot cas, hi insisteixo, l'autodeterminació és un dret que pertoca a tothom. I és la primera reflexió que volíem afegir, tant a l'acord de la consulta com a l'acord de govern.

L'acord de govern, com hem dit, referia un sacrifici econòmic, que no s'ha dit aquí; són 4.000 milions d'euros, encara que després es redueixi. També lamento que els 4.000 milions d'euros, senyor Quico Homs, s'anunciessin després de les eleccions i no el dividres abans, perquè segurament alguns haurien reflexionat sobre l'orientació del seu vot. I dubto que del 25 al 26 s'hagués reflexionat la dimensió de les retallades.

S'ha parlat aquí també, quan parlava en Joan Herrera, de les alternatives. I és veritat que tenim alternatives. Crec que l'acord sí que, com també s'ha assenyalat, trenca el discurs de l'hegemonia neoliberal: resulta que ara sí que hi ha alternatives, resulta que si ara es pot posar fiscalitat sobre les entitats financeres es podia fer fa dos anys. Som conscients, a més, que el més colpidor sempre és el sofriment evitable. I aleshores hi ha hagut sofriment social que era evitable els darrers dos anys, amb unes retallades de 5.500 milions en els últims dos anys, i ara gairebé se'ns anuncia que el proper cicle serà de més patiment, de més injustícia, de més desigualtat, per valor de 3.000 o 4.000 milions, que encara no coneixem. Per nosaltres no són retallades, és una serra elèctrica. I també anunciem que, en un cicle d'acumulació per desposseïció, mai, mai abans com avui hi havia hagut tanta transferència de renda de baix a dalt a través del mercat immobiliari, a través d'aquesta acumulació per desposseïció, a través de la finançarització de la crisi, que està fent la vida impossible a milers i milers de persones, si no a la majoria del país.

Nosaltres som uns insubordinats als mercats financers. Em sembla que això tampoc és cap novetat. Hem parlat d'Islàndia. Islàndia va trencar l'hegemonia neoliberal. Islàndia com a esperit. Hem de buscar..., nosaltres som de model propi, busquem el nostre model propi. Islàndia ha fet coses que els mercats deien que estaven prohibides: negar-se a pagar un deute privat que volien colar com a públic; anul·lar el deute hipotecari de milers de famílies; empresonar banquers, que no està malament; jutjar governs, i finalment arrencar un nou procés constituent i una nova constitució democràtica.

Sí, i és veritat, i més val en política l'honestedat i la sinceritat: som anticapitalistes. Avui el capitalisme ja està qüestionat. L'altre dia l'Antoni Vives fins i tot ho deia en un article, que no hi ha pedaços; aquí el que hi ha de fons és un canvi de model. I, per tant, ho han dit Nobels de la pau; hi ha hagut Nobels d'economia que han dit que o s'empresonen els responsables de la crisi o no hi haurà sortida. I, com tenim memòria i no som res més que el testimoni, som l'herència que hem rebut de qui ens ha precedit en la lluita, i hem de deixar el país en millors condicions, aprofitaré un decret de la Generalitat de Catalunya del 1936 que ens deia..., que era el Decret de collectivitzacions, i que avui pot

sonar singularment eloqüent. Aquell decret acabava dient que la mort del capitalisme equivaldria a la victòria del poble –1936, 2012.

I, com aquí es parlava d'alternatives, també permeti'ns que ens posem una mica socialdemòcrates –no ho acostumem a fer però avui ho farem– quan es parla d'altres alternatives. Sí que hi ha alternatives, senyor president. Algunes no costen un sol euro, depenen únicament i exclusivament de la voluntat política, altres depenen de reordenar i replantejar les finances públiques i les polítiques socials, i altres depenen de la valentia, que segons Sèneca era el punt mitjà entre la covardia i la temeritat.

Les que no costen un sol euro: la moratòria dels desnonaments. A partir del proper Govern, a partir del 2013, els Països Catalans, o Catalunya, poden ser un país lliure de desnonaments. I això també és ser un país lliure. El cost serà per al mercat immobiliari, que se'l mereixen, perquè nosaltres també sempre hem parlat que no només volem que s'aturi la bombolla immobiliària sinó que volem que ens tornin tot el robat. En aquest país, en el tsunami immobiliari, arrencat a la dècada dels noranta i fins ara, hi ha hagut moltíssima gent que s'ha fet d'or amb les gallines d'or del dret a l'habitatge. Per tant, moratòria dels desnonaments.

I una altra. Segurament, si assumim que l'última crisi productiva a casa nostra als noranta va suposar un atur estructural de 200.000 persones, segurament, quan algun dia sortim de la crisi, si ens en sortim, que tothom diu..., bé, anem endarrerint les posicions, segurament no és agosarat dir que en sortirem amb un atur estructural d'entre 400 i 500.000 persones. Per tant, és hora de repartir el treball, i amb costos segurament..., sense que s'afegeixin costos al sector empresarial, però sí que de repartir el treball, si volem que aquest 30 per cent que avui està a les portes de l'exclusió social tingui «visos» que el demà pot ser diferent.

N'hi ha d'altres que també s'aconsegueixen, òbviament, reordenant i replantejant; no les diré totes perquè no tinc temps. Una, molt senzilla, perquè ja sabeu que som de la quadrilla dels Anonymous, i, per tant, de la xarxa lliure i del 2.0, i, per tant, ja està bé de pagar llicències a Microsoft Word, 23 milions d'euros anuals, quan tenim *software* lliure, tenim Ubuntu, tenim Debian i tenim altres propostes.

No vendre més el país, perquè és gana per avui i fam per demà que un govern en funcions vengui Aigües Ter Llobregat a dues multinacionals, no?, la divisió en Acciona i en Agbar; o Tabasa, i que, a més, es vengui precisament a aquells que porten el CAREC, el consell assessor econòmic, no és de bon veure i al final dóna la sensació de país negoci i de país consell d'administració.

Per tant, també cal recuperar el control sobre els recursos estratègics i sobre els serveis públics, perquè, si no, passa el que va passar a l'Amèrica Llatina, que el cicle neoliberal arrasa..., i és comparable, malgrat totes les diferències, el que va passar a Amèrica Llatina els vuitanta i els noranta amb el que està passant al sud d'Europa: un cicle d'hegemonia neoliberal que ho

arrasa tot i que després ens hem de reapoderar per tornar-ho a construir, que és el cicle polític que viu avui segurament l'Amèrica Llatina.

I l'última, que depèn de la valentia, i que és la nostra aposta política, és la que deia la «Cançó de les balances», que vam aprendre afortunadament a l'escola pública catalana d'aquest país, que n'estem orgullosos, que deia que l'autoritat es demostra amb els forts i no amb els febles; no es demostra anul·lant PIRMI sinó que es demostra amb aquells que evadeixen, amb aquells que guanyen i amb aquells que sempre miren a una altra banda davant un sofriment social majoritari.

A nosaltres no ens fa cap por desobeir la limitació del marge del dèficit; no ens fa cap por. Pensem que el que avui està en joc precisament és... Ens fa por obeir els mercats; el que no ens fa por és desobeir-los. Per tant, el que cal és sortir de la «deutecràcia», del règim de «deutecràcia», i buscar la nostra pròpia via i no tenir cap por a desobeir els mercats financers. Avui estem en una època que és o l'època dels pobles o l'època dels mercats, o l'època dels gàngsters amb corbata o l'època de la gent. I aquesta és la dicotomia del segle XXI, avui, segurament, i arreu del món. Desobeir i no pagar el deute.

També des de la voluntat política, anar al pis 21 de «la Caixa» –i algú ens deia ahir que teníem obsessió amb «la Caixa»; tenim obsessió amb «la Caixa», és veritat, però amb moltes més, no?, també amb Banc Sabadell, també amb Abertis, no?– i exigir-los que posin de la seva part. No cal fer una llei, simplement cal dir a «la Caixa» que en els últims cinc anys de crisi, fora de les amortitzacions i de les provisions per l'exposició al totxo immobiliari, ha guanyat 8.000 milions d'euros. La història de «la Caixa» és la que és; és coneguda per qui la vulgui conèixer, com neix des del mutualisme. Dir-li que en posi 2.000 sobre la taula, que aquest país està molt fotut i que tots hi hem d'aportar, si assumim el discurs d'emergència que se'n aplica a les classes populars; o ens en sortim tots o no se'n surt ningú. Per tant, demanar-ho a «la Caixa», i quan dic «la Caixa» dic molts més, en un cicle, a més, en què l'estafa i el frau són quotidians. Les trenta-cinc grans empreses espanyoles en cinc anys de crisi han guanyat 250.000 milions d'euros nets i a nosaltres se'n aplica un pla d'austeritat de 100.000 milions a l'Estat espanyol, i aquí, quan s'aprovin les reformes anunciades en aquest Ple d'investidura, doncs, segurament de 10.000 milions d'euros.

Això recorda la Gran Por, la Gran Por de la Revolució Francesa –recordin que va tombar un sistema que es deia «feudalisme». I, per tant, també ahir es parlava aquí d'estat de benestar com una cosa, bé, que era interessant, i no és que sigui interessant, és que és una conquesta social d'Europa; neix de les cendres d'Europa. Algú hauria de rebobinar i recordar que de les cendres de l'horror nazi i feixista neix la Declaració universal dels drets humans el 1948, encara avui paper mullat per a la majoria de la humanitat, i que d'allà neix un estat de benestar, en una situació molt convulsa políticament que tots coneixem com a «guerra freda», i que, per tant, aquí no hem arribat entre tots i totes sinó gràcies a la lluita de les classes populars,

perquè, si no, no tindríem ni escoles ni hospitals. Les relacions entre capitalisme i democràcia són històricament tenses. Amb això acabo el bloc econòmic.

Després tenim el bloc de la corrupció, la tercera crisi, que és la de la democràcia; la crisi de la democràcia, nascuda també d'un règim partitocràtic amb la Transició. Jo el primer record que tinc, personal, és el cas Naseiro: un senyor que es diu Eduardo Zaplana, que va ser president de la Generalitat Valenciana, que després va ser ministre d'Aznar i que avui treballa en una multinacional com Telefónica, va dir que estava en política per forrar-se. D'allà en avall tot carn estripada, no?, tot ha sigut igual. Si ens situem divuit mesos enrere als Països Catalans, resulta que el president de la Generalitat Valenciana està imputat per corrupció, que el president del consell insular estava imputat per corrupció i que una cosa que es diu Bancaja, que després es va dir Bankia, no?, li va deixar 3 milions perquè evités la presó, i que a casa nostra «implosionava» el cas Palau-Pretòria. Sempre es diu que és un cas aïllat i una poma podrida, però si un posa els casos aïllats un darrere l'altre, doncs, ve Turisme, ve Treball, ve Adigsa, ve Prenafeta, ve el sector negocis de Convergència, que en aquest país és prou conegut... Hi ha una forma de fer que també dificulta el procés cap a l'alliberament. És a dir, també..., cap a l'alliberament, i també el perverteix i el podreix. Per tant, també nosaltres pensem que s'ha acabat el temps de fotre la mà a la caixa.

I també venim d'un cicle..., des de la nostra exclusió del sistema, segurament perquè també la CUP té una component de joves que ens hem quedat fora del sistema; podem ser antisistema però sobretot som forasistema, fora del mercat de treball, fora de les universitats si segueixen apujant les taxes... I el meu entorn immediat –i és l'única referència personal que faré– avui està a Osaka, està al Iemen, està a Manchester i està a São Paulo i està al Canadà, no perquè vulguin, sinó perquè aquí no troben feina. I, per tant, permeti'm que també denunciem que la corrupció continua sent avui una xacra que al final ens fa pensar si la corrupció és del sistema o senzillament és el sistema.

Hi ha més formes també, fora de la dictadura de l'austeritat, de fer més democràcia en aquesta legislatura, segurament. El territori el tenim altament urbanitzat, altament contaminat, nuclearitzat i amb un desequilibri territorial persistent i creixent. S'ha parlat també aquí de *fracking*, hem tingut en l'economia de casino la mala broma de voler fer Eurovegas, amb un mafiós nord-americà i un falcó neoliberal. Afortunadament no ha sigut així, però ara venim amb la cantarella del Barcelona World... I després també podem avançar i aprofundir la democràcia en drets civils, en drets socials. Una llei contra l'homofòbia, el respecte al dret al propi cos de les dones d'aquest país, per tant, en la defensa del dret a l'avortament...

Les bales de goma, que han sortit aquí... Jo no m'estaria de dir que quan es demana que el Cos de Mossos d'Esquadra tingui recursos per defensar-se, crec que sincerament es fa una exageració que és humiliant com a mínim nou per a persones que es diuen Òscar, Jordi, Edgar, Nicola, Angelo, Pau, Carles, Jordi i Es-

ter, que són les nou persones que estan cegues d'un ull per l'impacte d'una pilota de goma, i quan els Mossos tenen prou instruments i prou armes per a les seves funcions de dissuasió o intervenció en ordre públic.

Finalment, hi ha un altre punt important per nosaltres, que és la cultura. Pensem que avui el que està en crisi és la cultura, són els valors, i és fonamentalment un canvi de paradigma cultural el que ha de ser activat i amb el qual estem compromesos. Aquest poble ha sobreviscut dècades de guerra, d'exili, de camps de treball franquista, de camps de concentració nazis, però ha sobreviscut gràcies a la cultura. Sense estat i contra l'estat; quan no teníem estat també fèiem enciclopèdies i també fèiem cultura i també fèiem classes de català a les palpentes. I aquí, si em permeteu, l'única referència –no vull que sigui massa llarga– a la bancada que batejaré com «de la por»..., dues referències.

Jo sóc un català que ve de Zamora. Els meus avis eren llauradors, aixafaterrossos, llauradors de la terra. Aquí n'hi ha uns quants que són llauradors de la por i que no ens faran creure que l'Espanya més metafalangista és el futur d'aquest poble. Els felicito perquè durant vint anys de guerra mediàtica, política i judicial contra la nostra llengua, contra el català de tots, contra la immersió lingüística, han aconseguit, després de vint anys de tenir tots els recursos, que dotze famílies de cinquanta mil no vulguin estudiar en català. Els felicito de tot cor i els recordo que la mateixa ofensiva... (*aplaudiments*) –gràcies–, i els recordo que la mateixa ofensiva no és només a Catalunya, també passa al País Valencià i a les Illes Balears, on han fet la mateixa ofensiva espanyolista, i resulta que el 87 per cent dels nins i les nines de les Illes Balears volen estudiar en català i que hi ha 125.000 famílies al País Valencià que s'han matriculat en valencià, el català de tots també, i no els deixen. Això sí que és exclusió massiva, eh?, i *apartheid* lingüístic.

Acabo. Hem sobreviscut a Espartero, hem sobreviscut a Franco... Senyor Rivera, la dictadura franquista era un estat de dret –era un estat de dret–, l'estat d'excepció del nacionalsocialisme era un estat de dret, i nosaltres no volem que a Catalunya tornin els nacionalistes; simplement volem que Catalunya sigui dels catalans, que és tan senzill com això. Els nostres adversaris avui són l'Estat espanyol i els mercats financers, allò que ens fa la vida impossible. Disposar de la nostra forma de governar-nos a nosaltres mateixos i de millorar les condicions de vida i treball de la majoria social...

Ahir va arribar l'Audiència Nacional a Celrà..., i sí que em permeto dir-li una cosa, perquè em sorprèn molt que no conegui la història del país. Ha parlat de barris populars, i en aquests barris populars han arribat els autobusos segrestats pel moviment veïnal, incomplint les lleis... Hi ha semàfors que tenen història i ànima, i s'han fet aquí, fins i tot clavegueram, gràcies a la desobediència civil.

O li explicaré, segurament en..., una crònica que és personal i col·lectiva. Jo sóc insubmís. Em vaig negar a fer el servei militar obligatori, perquè no tenia ni tenim ganes d'aprendre a matar ni a morir. Ho vam fer

quaranta mil persones, i era il·legal, i era un acte de desobediència a l'estat de dret, que finalment va examplar el dret a no aprendre a morir i a matar i el fi d'una lleva militar obligatòria.

Per tant, la història de la humanitat ha avançat únicament i exclusivament a través de la desobediència civil. I així seguirem i així seguirà aquest país.

La democràcia que ve, que vindrà, ja està venint. Per nosaltres..., per a qui pensi que no tenim projecte de futur i model de desenvolupament, l'hem discutit a les assemblees, a les comarques, no només amb la gent de la CUP, sinó amb els moviments socials. Volem avançar cap a una democràcia del segle XXI. Costarà, és un procés que serà de deu o vint anys. Una democràcia on cohabitin la democràcia directa, la democràcia participativa i la democràcia representativa. Una economia amb un projecte de futur que sigui l'economia social i cooperativa; un sector públic fort i un sector privat sota criteris de mercat social. I per arribar-hi només queda l'activació popular, la desobediència civil i la via institucional.

Apellem no a aquest Parlament –també és veritat–, apellem al carrer. La nostra gran esperança de l'últim cicle és la força de la gent, les tancades als hospitals, les finances ètiques contra les finances de la usura, l'energia de cooperatives com Som Energia, que ja estan avançant cap a un model energètic sostenible i responsable. Alguns privatitzen l'aigua i nosaltres, als nostres municipis, on governem, intentem municipalitzar-la. Hi ha moltíssimes alternatives, afortunadament. Jo crec que és el millor que li ha passat al país. També venim d'un cicle on moviments socials poc coneguts i que entren poc en aquesta casa han activat moltíssim la democràcia que vindrà, sigui el feminisme, sigui l'ecologisme, sigui el pacifisme i l'antimilitarisme, sigui la lluita contra els desnonaments. I així s'ha de dir. En aquest país, els únics que han aturat desnonaments ha sigut la gent i ha sigut la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. Els hauria de caure la cara de vergonya que cap institució, cap govern, cap municipi, hagi aturat un sol desnonament. I aquest també és un problema de país.

Per tant, i començo a acabar, hi ha aquella referència fonamental que avui no venim de la cultura de la delegació, nosaltres ja som de la cultura de la participació directa, i avui més que mai ressona la gran proclama del moviment afroamericà pels drets civils que diu que el problema no és el que fa una minoria particularment cruel o particularment poderosa, sinó que el problema rau en la majoria, en el que fem nosaltres amb la nostra indolència o amb la nostra exigència.

Nosaltres ens activarem. Sabem que el camí és llarg. També sabem que a Ítaca..., ja veig que Ítaca segueix present, però Ítaca avui –paradoxes del segle XXI–, està intervinguda i rescatada per la troica. Per tant, tenim més problemes afegits quan hi arribem. Haurem de barallar-nos amb uns mercats financers molt complexos i que tenen molt poder.

I acabo dient que segurament des d'un punt de vista col·lectiu la lliçó del 25-N, a la qual s'han referit també altres representants, és Sepharad i és Espriu: mai

un poble s'ha de posar darrere una persona, sinó que d'aquí, o ens en sortim entre tots, o no ens en sortim. Per tant, tot el poble caminant junts en el projecte que és de la CUP, que és de ruptura democràtica, de transformació social i de rescat de la democràcia. Som *hackers* de l'impossible. En Blai Bonet deia –poeta mallorquí que té un poema molt sintètic del temps que tenim avui al davant–: «Lluita si pots i, si no pots, batalla. La impotència ens dirà què podem fer.» A Palestina –havia de sortir també– hi ha una dita que diu que les millors sortides es troben sempre en els carrers sense sortida. I per fer la tesi, l'antítesi i la síntesi, perquè queden dos minuts, faré el resum de: mà estesa per a l'autodeterminació d'aquest poble, mà estesa amb el nostre poble, avançarem on sigui per avançar, i el puny ben tancat contra les retallades i contra qualsevol agressió als drets socials o als serveis públics. És així. Són les possibilitats del país on vivim, i, per tant, jo crec que aquest és el resum: mà estesa, puny tancat i llums i taquígrafs en la gestió dels recursos i de la *res publica* d'aquest país.

Deia Hannah Arendt que la dignitat, la constància i cert coratge és tot el que construeix la grandesa de la humanitat al llarg dels segles. Avui és el que ens cal: dignitat, constància i cert coratge. Però sí que direm una cosa als negadors de la llibertat de sempre: a nosaltres no ens cal permís per ser lliures ni perdó per ser-ho.

Moltes gràcies. Visca la terra!

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, igual que he tingut ocasió de fer amb altres persones que s'han estrenat en aquest Parlament, la nostra benvinguda, la meua en particular, i els millors desitjos de sort i d'èxit.

Jo puc entendre com a mínim una part de la seva intervenció. Quan vostè, doncs, fa una crítica tan dura respecte al funcionament dels mercats, crec que en algun sentit, doncs, hi ha d'haver una revisió a fons de molta part d'aquests funcionaments; s'ha posat molt en evidència aquests darrers temps. Sacralitzar el mercat sempre és un error; condemnar la intervenció, fins i tot la regulació per part dels països, també és un error, i això s'ha fet massa aquestes últimes dècades, hi estic d'acord.

També és cert que hi ha moltes dinàmiques que o s'hi fa front a nivell internacional, o és molt difícil d'aturar-les. Perquè, per molt que algun país en concret endegui determinades iniciatives, si després no hi ha una visió d'escala mundial difícilment això es pot arribar a controlar. Això està passant, per exemple, en el tema de les taxes que s'estan intentant regular a Europa en l'àmbit de les transaccions financeres. Hi ha països,

diguem-ne, d'economia social de mercat que defensen aquestes taxes en els moviments financers i hi ha països que s'hi oposen, dintre de la mateixa Unió Europea. I vostès saben perfectament que quan això passa hi ha un moviment de translació de les operacions financeres d'aquells països que les volen regular més i les volen taxar cap a aquells altres països de la mateixa Unió Europea –i estem parlant només de la Unió Europea– que no volen fer això.

Aquesta és una part important de la lluita i de la dinàmica que en aquest moment hi ha. I en la mesura que el món és molt gran, hi insisteixo, doncs, costa molt de regular determinades accions i activitats si no hi ha una visió d'escala més mundial o d'escala més internacional, que vostès saben que costa molt que hi arribi a ser: tots aquests grans organismes tipus G-20, fons monetaris internacionals, bancs mundials, la mateixa OCDE, etcètera, costa molt que arribin a acords pràctics, moltíssim. I segurament d'això també plora una mica la criatura –diguem-ho així–, perquè aniria molt bé que hi hagués aquesta sintonia a nivell internacional, precisament per evitar que hi hagi després tantes escapatòries sobre determinades regulacions, que jo entenc que algunes d'elles poden ser clarament necessàries.

També deixi'm dir, de tota manera, encara que potser pugui semblar contrapunt –i segurament ho és–, que amb totes les seves falles, no tant el capitalisme pur i dur, sinó les economies socials de mercat, que les hem conegudes així i a Europa han evolucionat i han creat els models de benestar més potents de tot el continent –aquesta és la realitat, són els nostres models–, aquestes economies socials de mercat, doncs, han tingut les seves cares positives. I també deixi'm dir, senyor Fernández, que quan s'han intentat experimentar alternatives a això que significa l'Europa continental, fins i tot el Regne Unit, normalment en la història aquestes alternatives no han reeixit, moltes vegades han acabat amb fracassos sonats; vostès ho saben. Encara avui ha de sortir una alternativa millor, més potent i més creïble a això que hem construït a Europa, que són les economies socials de mercat i els estats del benestar. Amb totes les seves falles, d'acord, amb totes les seves debilitats, amb algunes injustícies, amb abusos, tot el que vostè vulgui; però un model millor que aquest normalment en el món no el trobarà, normalment.

Vol dir que n'hem de denunciar els passius, que hi són –estic d'acord amb vostè–, però també n'hem de valorar els actius. Perquè, si en els judicis que fem no valorem els actius i només carreguem els neulers sobre les passius, aleshores probablement entrarem en una terra completament desconeguda, que no sabem exactament a on ens porta. I en aquest «exactament a on ens porta», doncs, jo també hi volia posar una mica l'accent.

Tenim un sistema conegut que és bo, que té molts actius, però que és perfeccionable. Vostès crec que no estan en aquest registre, però com a mínim deixi'm dir-li, amb el mateix bon to que vostès utilitzaven, que no crec que sigui bo menystenir allò de bo que s'ha aconseguit crear per part de molts països de la Unió Europea, que des del punt de vista de la defensa dels

drets humans, des del punt de vista de l'estat del benestar, des del punt de vista de la igualtat d'oportunitats –no de resultats, però sí d'oportunitats–, des del punt de vista de la, diguem-ne, consolidació de classes mitjanes, des del punt de vista d'haver tret molta gent de la pobresa, des de tots aquests punts de vista, hi han hagut èxits molt importants al llarg d'aquestes darreres dècades. Demano en aquest sentit que també es tingui en compte que això, del tot, no es pot menystenir.

Vostè deia «de bracet», no sé si ha utilitzat aquesta expressió, però..., «amb la mà estesa», em sembla que ha dit, «en l'autodeterminació, amb el puny elevat, en contra de les retallades.» Bé. Jo li agafo la primera part, eh?, vostès es queden amb el puny elevat contra les retallades –ja m'ho imaginava–, jo els agafo la mà estesa per a l'autodeterminació, que no és poc, és una part del camí, no és tot, evidentment. Agraeixo que vostè amb molta claredat hagi dit que crisi social, autodeterminació i un estat per a Catalunya va tot lligat. I és cert, nosaltres també pensem així. Les solucions nacionals de Catalunya són les solucions socials, són les solucions del benestar –després, cadascú amb les seves discrepàncies–; però és evident que en aquest país li falten molts instruments, molts estris, molta capacitat de decisió per poder, després, barallar-se civilitzadament en un parlament, de tal manera que uns hi diguin la seva i els altres també la seva, i que, al final, s'imposin les polítiques que realment desitja la majoria dels ciutadans; però, per això, cal tenir els instruments, cal tenir les eines, cal tenir la capacitat de decisió que clarament nosaltres no tenim.

Per tant, hi insisteixo, estic d'acord amb aquesta línia de crisi social, progrés, benestar, lluita contra els desequilibris. Això va íntimament lligat a les possibilitats que Catalunya tingui, com a mínim, els mateixos instruments que tenen altres societats, per exemple, en el context europeu i no cal dir-ho, també, en el context mundial.

Algun comentari final sobre algunes coses que vostè deia... Sé que no ens podem posar d'acord en algunes d'aquestes coses; però, de tota manera, sí que les podem comentar i podem anar-nos coneixent a través de l'expressió de la paraula i escoltant atentament, i, a més a més, doncs, intentant entendre també la posició de l'altre que l'expressa, no?

Per exemple, vostè diu una cosa que té raó. En el tema dels desnonaments no hi ha hagut l'agilitat que hi havia d'haver hagut. És cert. Això és veritat. En canvi, crec que no és cert quan s'afirma amb tanta contundència: «Res que no hagi estat un moviment ciutadà ha aturat un desnonament.» Això crec que és fals. Vaja, crec que, com a mínim, no respon a l'estricta veritat. Jo li podria posar molts exemples de gent que treballa en els serveis públics, també de la Generalitat, que, a través de la mediació amb les entitats financeres, ha estalviat un munt de desnonaments. No li dic que li falti raó en el sentit de la manca d'agilitat; té raó, li ho reconec; però també és veritat que s'ha fet una part de la feina que també s'ha de valorar. I això val pels ajuntaments, a través dels serveis socials –aquí tenim un munt de gent que estan

en els municipis i que saben que això s'ha fet d'aquesta manera—, i val també per la Generalitat, que té mecanismes d'intervenció que resolen molts problemes. I, per tant, sent veritat la denúncia que vostès fan, no amaguem del tot les solucions que, malgrat tot, hi ha. Perquè aquestes solucions, a més a més, són solucions eficaces i solucions de bona fe que van en la bona línia. Intentem valorar això.

El mateix li podria dir, senyor Fernández, del tema de «la Caixa» o de les caixes, per exemple, no? Vostè fa un discurs molt dur contra les entitats financeres, jo no el faria d'aquesta manera, però puc entendre algunes de les coses que vostè diu —ho puc entendre.

De fet, hi ha un ànim molt, diguem-ne, encès contra determinades pràctiques que s'han fet en això. I vostè també citava el tema de la corrupció. Però admetem una cosa —admetem una cosa—, com a mínim les caixes han fet una cosa històricament, que han estat les seves obres socials, que, de fet, era un dividend social, en lloc de repartir un dividend entre accionistes —que també és legítim i legal—, les caixes han repartit un dividend en la societat, que era l'obra social. I el fet que ara tinguem menys caixes vol dir que tenim menys obra social. I això ha afectat la gent gran, la gent discapacitada, la gent jove, programes de reinserció, programes culturals dels quals n'ha pogut gaudir molta gent, precisament, per l'obertura que això ha significat en aquestes obres socials, etcètera.

Per tant, denunciem un cop més —jo li proposo això com a mètode— allò que realment cal denunciar i allò que no ha funcionat, però també valorem allò que ha estat un actiu. Perquè, si totes aquestes realitats les veiem només en el sentit del passiu, aleshores..., bé, potser ens ho podrem carregar tot; però haurà d'emergir alguna cosa nova que sigui millor. I això, ara com ara —ara com ara—, almenys, encara hi ha molta gent que segurament no ho veu.

El mateix li puc dir de les privatitzacions. Vostè considera gairebé un sacrilegi que hi hagi determinades coses d'aquestes que són privades, no? Per exemple, una autopista —per exemple, una autopista. Tabasa, en el fons, és una autopista, és un túnel de peatge; d'autopistes n'hi ha de públiques i n'hi ha de privades. És un sacrilegi que siguin privades en lloc de públiques si hi han de ser igualment? Una altra cosa seria que vostè digués: «És que no en volem, d'autopistes de peatge.» Això és un altre plantejament. Ni públiques ni privades, però, si hi són, poden ser públiques, poden ser privades.

Abans hi havia, senyor Fernández, companyies aèries que eren públiques. I vostè pujava a l'avió i pujava a un avió de bandera, pagava un passatge i era públic. I puja igualment a les companyies aèries privades, que ara gairebé ho són totes, i l'avió funciona igual en un cas que en l'altre, i no li dona un plus que una companyia aèria sigui pública en lloc que sigui privada.

Li faig aquesta reflexió perquè hi ha coses que crec que no han de ser anatema. Per exemple —li'n poso un cas concret, no?—, és millor vendre's algun actiu públic que pot ser gestionat privadament i que aquest privat posi diners sobre la taula per gestionar aquest actiu

durant una colla d'anys a canvi que aquests diners ajudin a reduir el dèficit i no hàgim de fer retallades a la sanitat i a l'ensenyament? Plantegin-s'ho d'aquesta manera, perquè, al final, el marge que tenim és el que tenim.

Li ho deia abans al senyor Herrera: si vostè gasta molt de més del que pot gastar, tot això que gasta de més no ho podrà pagar. Aquí hem de fer funcionar la imaginació tots plegats per fer el menys mal possible. Segur que fa menys mal vendre's algun actiu públic, que pot ser gestionat per privats, abans que haver de retallar programes sanitaris o programes educatius o programes socials. Doncs, això és el que estem fent, perquè el marge que tenim és el que tenim. Triem, de les opcions que tenim, la menys lesiva, sabent que moltes d'elles ho seran una mica, de lesives, en les circumstàncies actuals. Aquesta és la pràctica que s'està intentant fer en aquest moment.

Bé. Li faig aquestes reflexions, ho torno a dir, no tant amb l'ànim d'una crítica per part meua, perquè hi ha coses que vostè ha dit que jo les puc entendre i algunes altres que les puc arribar a compartir; però també deixi'm dir-li que crec que seria una bona pràctica, fins i tot per part de vostès, si es veuen capaços de fer-ho, d'intentar, doncs, subratllar aquestes parts bones que té l'obra col·lectiva que molta gent ha fet durant moltes dècades.

Pensin una cosa, i això crec que és..., vaja, es correspon amb la realitat, no?, pensin que, en el nostre cas..., per exemple, Catalunya, val també l'exemple per a Espanya, tot l'estat del benestar que tenim, que ara està en part qüestionat i en part amenaçat, tot aquest estat del benestar l'hem creat en una sola generació, en una sola, durant vint-i-cinc, trenta anys. Algun mèrit deu tenir la gent que ho ha encapçalat. Perquè això mateix que tenim nosaltres molts altres països del nostre entorn ho han fet en dues o en tres generacions. Hem hagut d'anar molt més de pressa i no érem, precisament, un país més ric que els altres, érem més pobres. Vol dir que alguna cosa durant bastant temps molta gent de colors molt diferents i de sensibilitats molt diferents..., alguna cosa es deu haver fet bé per arribar a tenir una societat en la qual hi ha molta gent, certament, que avui pateix com a conseqüència de la crisi, però una societat en la qual hem arribat a uns nivells de benestar col·lectiu i individual que pràcticament no tenen a cap altre país del món.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Honorable president, començo pels detalls concrets. Respecte a les caixes i l'obra social, també s'hauria de dir que s'ha adulterat el principi: abans era tot el benefici, es van fer successives modificacions d'estatuts, i, finalment, també molt malauradament hem de dir que el model de caixes ha estat directament anihilat pel decret de bancarització.

Respecte als desnonaments, no hi ha cap problema. Es pot reconèixer que hi ha serveis de mediació, però també, si no m'equivoco, diria que els únics que han aconseguit..., o els primers, sens dubte, en aconseguir dacions en pagament *in situ*, a dins d'una oficina bancària, ha sigut la bona gent de la Plataforma d'Afectats i afectades per la Hipoteca. La dació en pagament, avui, malgrat el que es digui, no depèn de cap marc legal i depèn exclusivament de la voluntat política.

Jo sóc membre d'una entitat financera, que és una caixa cooperativa, propietat de vuitanta mil persones, i fem dació en pagament fa deu anys, i no només fem dació en pagament, sinó que no es desnona ningú fins que no està garantit pels serveis socials el real·lotjament durant un any. Vull dir que depèn, únicament i exclusivament, de la voluntat política la superació de les desigualtats.

Autopistes... Home, millor que no siguin de pagament, sobretot, si han estat amortitzades sis cops.

I la resta també és respecte als sectors estratègics..., és a dir, també gestionar un servei públic, i les comunicacions ho són, o infraestructures bàsiques, també suposen ingressos, no?, per a les arquitectures públiques, per a les finances públiques. I, si anem malvenent..., i vostè ha dit «un temps» i jo vaig llegint acords..., amb Acciona són cinquanta anys, vull dir que..., no?, doncs que perdem capacitat, també, financera pública i que queda tot mercantilitzat, que és el que passa i és la nostra sensació. Al final, acabarem pagant per la salut, per l'ensenyament, pel transport públic... Tercera pujada avui... –bé, per a l'any que ve–, del transport públic de Barcelona. Una persona que cobra 1.000 euros, si s'ha de desplaçar de Gràcia a Sants, doncs, té un problema econòmic, perquè ja pràcticament destinarà el 15 o 16 per cent a pagar la T-30 o la T-50.

Respecte a les desigualtats, jo crec que cal fer una reflexió profunda, i és veritat que tenim una certa cultura pagesa, si ho vol, no?, respecte de com invertim i com gastem. Nosaltres ens reivindicuem de l'austeritat, segurament; d'una esquerra austera, d'una nova esquerra austera que amb poc fa molt, que treu punta a les coses; però això no significa cap aval a l'austeritat neoliberal, sinó que està a les antípodes. Però sí que és veritat que, respecte a les desigualtats socials, sí que caldria una referència. El 30 per cent de la nostra societat, que està avui a les portes de l'exclusió, que no sap com arriba a final de mes, que té problemes de dieta bàsica, un de cada quatre nens a Barcelona..., no és d'ara –no és d'ara. Hi ha un 10 per cent que ha sigut en cinc anys de crisi, però és estructural. En aquest país, del 1980 al 2010, la pobresa ha sigut estructural, el 20 per cent. I quan hi havia els Jocs Olímpics i vaques grasses i tsunami immobiliari no s'han modificat les causes de les desigualtats, ni desigualtats en habitatge, ni desigualtats en salut, ni desigualtats en ensenyament. I això és un error col·lectiu i una falla col·lectiva, perquè l'estat del benestar està per transformar les causes de les desigualtats i per fer qualsevol persona d'aquest país lliure i autònoma. I això no ha sigut així, i ara tenim el problema que tenim.

Per tant, respecte a l'estat del benestar també crec que pot ser un consens gairebé de ciència política que hi hagi diferències en l'estat del benestar. Aquí va arribar molt tard, fruit d'una dictadura cruel, d'una dictadura que va sobreexplotar i va desculturitzar les classes treballadores d'aquest país. Afortunadament teníem PSUC, afortunadament teníem lluita antifranquista, afortunadament teníem una gent que va venir i que es va deixar la pell, no?, en la pista de la lluita per aquest país, per la seva llibertat i per la seva justícia, però l'estat del benestar sempre ha sigut minso, escarransit i, a vegades, *Spain is different*, ho fèiem tot al revés.

L'altre dia un llegia els tres-cents... –quan deia els responsables polítics–, els tres-cents ministres dels governs espanyols successius en democràcia on estan avui..., tots estaven en consells d'administració de multinacionals, el 80 per cent, perquè és una forma de portes giratòries, de país-empresa, de plutocràcia, que finalment hi ha més poder avui a Berlín, no? Avui estem intervinguts pel directori alemany, o sigui, a Berlín o a Londres, que fa moltes malifetes econòmiques amb el deute, que en aquest Parlament. I això també és perdua de sobirania.

I la resta..., absolutament d'acord. Nosaltres venim d'una derrota..., d'una derrota històrica, de successives derrotes, des d'Antígona i Espàrtac no fem res més que acumular derrotes..., però, bé, només de derrota en derrota fins a la victòria final algun dia.

I és veritat que les experiències de construcció d'economies postcapitalistes o neocapitalistes han sigut un fracàs, i han acabat derivant en capitalisme d'estat, com ho és avui la Xina, i com ho són les factories de Shenzhen, que fabriquen els mòbils que després tenim el gust de publicitar aquí, a la plaça d'Espanya, quan fem el Mobile Congress, li donem 100 milions d'euros al Mobile Congress i ens oblidem tant del Congo o ens oblidem... Vull dir, tot està molt interrelacionat en un món que s'ha fet petit.

I nosaltres anem a això, que partim de la derrota, que anem a les palpentes, també ho hem dit, no?, i que tenim un projecte definit; és a dir, sabem que el gran repte d'aquest poble és al sud d'Europa, enmig del món, on estem ubicats, a la Mediterrània, construir la plena democràcia política, social, econòmica i cultural al segle XXI. El repte és difícilíssim, perquè el minotaure existeix i es diu «mercats financers», i no el canviarà ni la plaça de Sant Jaume, ni Burjassot, ni Sóller o Pollença, haurà de ser un moviment, no?, al·termundista, que també està, fa anys, plantejant un debat sobre en quin món absurd estem vivint.

Martí i Pol deia que «tot és possible», no?, i que «tot es pot fer». Slavoj Žižek, un filòsof contemporani, diu que s'ha de canviar aquesta reflexió per una més lacaniana que és «l'impossible passa». I quan Muhammad Bouazizi s'immolava a Tunísia, el novembre del 2010, contra la crisi i contra la corrupció d'una dictadura, ningú podia preveure que quinze dies després Ben Ali era història. I això passa, la història s'accelera i, a vegades, el producte de la història passa. Per tant, sí que estem construint una alternativa.

Jo insisteixo que aquest país el que té..., i el té tot Europa, a vegades ens equivoquem, Europa és un planter d'experiències de gestió d'economia social, d'experiències d'intervenció democràtica en barris i comarques, d'economia ecològica, de respecte al medi ambient..., i el cooperativisme, on jo estic personalment vinculat i molta gent també està vinculada, és una escola; en aquest país, abans de la guerra, el cooperativisme era hegemònic, el de treball, el de consum, i, a més, era hegemònic en un context on hi havia especulació sobre l'accés als productes bàsics de la vida: l'habitatge i els aliments. Per tant, sí, estem construint una alternativa.

És veritat també, ho he assenyalat, respecte de la Unió Europea, ja que nosaltres sempre hem dit que estem contra aquesta Unió Europea, obertament; ens sembla que és una unió profundament antidemocràtica, una unió que forma part d'aquesta cadena del minotaure i que és la que aplica i la que castiga, no?, els pobles, avui, del sud d'Europa. Finalment, estem rescatant la banca alemanya. I, per tant, també s'haurà de construir una altra Europa, que no només miri a Brusselles, sinó que també sàpiga mirar al Magreb, no?, a la Mediterrània, als Tahrirs que hi ha hagut a la cornisa mediterrània àrab, dels quals nosaltres també –i ho diem també obertament, perquè ho hem dit en campanya i ho diem fa anys– som la cinquena columna; voldríem ser la cinquena columna de les majories empobrides del planeta, perquè insistim que el món s'ha fet petit i el que poden aportar avui els Països Catalans al món és precisament això: la sortida més democràtica, més justa, més ètica i més solidària a cada contradicció i a cada desigualtat que travessa el nostre poble, que no són poques.

Em sembla que no em deixo res més... Sí, l'última, que és l'ètica. El gran canvi que necessitem, i comença en nosaltres mateixos, i nosaltres ens en fem co-responsables, i, per tant, encara no hi hem arribat, és el de l'ètica política, un canvi de paradigma, un canvi de cultura d'aquesta crisi; cal solidaritat, cal suport mutu. Les institucions poden fer moltes coses, segurament moltes menys de les que podien fer fa deu anys. El sector privat pot fer moltes coses. I nosaltres podem fer moltíssimes coses en la vida quotidiana. No tenim més territori alliberat avui per avançar cap a la plena independència del nostre poble i cap a la màxima justícia social, tanta com siguem capaços de construir, que la nostra vida quotidiana; és l'únic erm sobre el qual podem caminar. I, per tant, som molt conscients que tres persones –el Quim, la Georgina i servidora..., de la CUP i de vostès–, doncs, no som força; la força és la força del carrer, hi insisteixo.

Ahir va dir una dada vostè que era: «Hem donat suport a cinc mil autònoms i petites empreses.» Jo estalvio en una cooperativa que, en cinc anys de crisi, dues mil persones estalviadores hem donat suport a vuit-cents projectes econòmics per valor de 25 milions d'euros. Si fem la regla de tres –perquè també hi ha diner i estalvi intern, i el diner té por, es diu–, doncs, si dues mil persones poden finançar vuit-cents projectes per 25 milions d'euros, què no podran fer 7 milions de persones.

Per tant, la millor resposta –i això, encara que sigui de filmografia, no?– comença en nosaltres mateixos; vull dir, tot comença en nosaltres mateixos; tot comença i acaba al mateix lloc: en nosaltres mateixos. I el que ens neguem a assumir..., ja ho hem dit, som insubmisos, som insurrectes, som subordinats als mercats financers, perquè finalment el minotaure i les retallades... Jo tindria por de fer unes retallades de 3.000 milions d'euros, sabent el que implica; o sigui, el doble del que hem fet en un any el que implica d'incertesa, de por, d'inseguretat, en el sentit vital, no policial, de què serà del nostre país; tenim un 30 per cent de la nostra població a les portes de l'exclusió social.

De pitjors ens n'hem sortit, també, segurament. Nosaltres venim amb un missatge col·lectiu, no tant d'esperança nostra, sinó que l'esperança és la gent del carrer, els milers de persones que estan al carrer, que estan defensant l'escola, que estan construint cooperatives, que estan fent desenvolupament comunitari, estan vertebrant els barris, estan recuperant el vincle social, que és el més destrossat i trinxat que tenim avui als barris, el vincle social comunitari, i que fa una aposta forta i en majúscules per la cultura. Ho deia Adorno: «Només la cultura ens salvarà.» I, per tant, el que cal és una revolució ètica en les nostres vides quotidianes.

Ho deixo aquí.

Gràcies. I visca la terra!, un altre cop. I els cops que calgui.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Pujol, president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Oriol Pujol i Ferrusola

Bé, bon dia. Intentant acabar ja aquest debat, li pertoca, lògicament, no pot ser d'una altra manera, la intervenció al principal grup de la cambra, el qual ja d'entrada se sap que dona suport al candidat i en poques hores president, nou president de la Generalitat de Catalunya. I certament hi ha un punt de protocol en aquesta cambra, en la qual es dona la benvinguda als diputats, lògicament. Ho ha anat fent el president a tots els que han intervingut. Als que encara no han intervingut, també, lògicament: benvinguda. Es va fent també a aquells, doncs, que ho deixen, que marxen per diferents motius. Sempre hi ha aquest punt, doncs, d'intentar agrair la feina que, amb molta vocació, i s'ha dit, tots nosaltres, amb les nostres diferències, intentem anar fent en l'època, durant el temps que som diputats.

Però tot sovint hi ha una cosa que ens passa molt per alt –i jo vull aprofitar avui per fer-ho–, que és agrair la feina que fa el Govern. Perquè hi ha un president, però hi han uns consellers i unes conselleres. I això, tot sovint, en aquest Parlament ens passa per alt. Perquè en aquest Parlament, lògicament, la fa, i l'hem aplicat, la

feina de fiscalitzar i controlar l'acció del Govern. I es fa. Però, perquè els moments són complicats, perquè els moments són dursos, crec que val la pena, en aquest sentit, agrair també la feina de servei públic i de molta responsabilitat, amb aquell punt inclús de la solitud de la política, que exerceixen, doncs, els consellers i conselleres, des de les seves responsabilitats, assumint que tot sovint ara hi ha allò que a vegades el president explica, que és: «Ara no és agrair, governar.» Portem dos anys on no ha estat gens agrair, governar. I probablement inclús els propers temps tampoc serà del tot massa agrair, governar. Inclús notem que ràpid se'n van alguns, de plantejaments, quan se'ls diu: «Incorporeu-vos al Govern.» Imagineu-vos, per tant, si és encara més motiu d'agraïment aquella gent que hi està posant el coll. Val la pena, aprofitant aquest moment, que té un punt de solemnitat, jo crec que val la pena aprofitar per fer-ho.

M'ha sobtat bastant, de les intervencions dels grups, m'ha sobtat, que hi han hagut en general poques referències a l'excepcionalitat del moment; hi han hagut poques referències. I val la pena aquí recordar que en un moment determinat el president va dir: «Moments extraordinaris, decisions extraordinàries; moments excepcionals, decisions excepcionals.» Es va produir la convocatòria d'eleccions.

Però el moment excepcional continua. Va haver-hi una decisió excepcional –les eleccions–, però el moment excepcional continua, amb la diferència que ara en part el tenim acotat a allò que ens planteja el president del triple repte. És un moment excepcional, que queda clarament definit en el triple repte de fer front a la crisi econòmica; hi ha una recessió que fa anys i panys que no veia aquest país. I amb una posició, amb un situació de xacra absolutament ja insostenible, que són les dades de l'atur i les famílies afectades per l'atur. El triple repte, també, amb relació a les finances públiques, a la necessitat de sacsejar, de sanejar les finances públiques de totes les institucions públiques d'aquest país, de totes, no se'n salvarà cap, ben bé. Però també el triple repte, com deia, i no per ser l'últim, el menys important, d'establir o dotar aquest país d'un nou marc polític i legal, com no ens hem atrevit mai abans durant els darrers tres-cents anys. Això és l'excepcionalitat del moment, que dibuixa una nova Catalunya i que en gran part dibuixa una nova política; dibuixa una nova Catalunya i una nova política.

S'ha parlat, i vostès ho han discutit molt, i el president hi ha fet molta referència, de per què es van fer les eleccions i quin va ser el resultat. Jo simplifico el resultat amb relació a allò de: «Convergència i Unió sí, però no sola»; o: «El president Mas sí, amb suports.» Aquest era finalment, poc o molt, el resultat. El resultat d'una campanya que va ser clara; probablement, com feia anys i panys que no ho era, de clara, una campanya, amb els postulats que cada un de nosaltres defensava. Una campanya també bruta. I dura. Però potser per la duresa i per la brutícia de la mateixa campanya, però per la claredat, el resultat va ser clar. Va ser claríssim. No m'hi allargaré. Però va ser molt clar amb relació al dret a decidir. Va ser molt clar dibuixant, en el fons, un mapa polític, que ja era hora

potser que passés, en què aquest panorama parlamentari que avui veiem no respon a un esquema clàssic de fer política del segle XX. Clarament ja, per tant, és un resultat de política clarament –clarament– del segle XXI.

Del resultat se'n podria derivar una reflexió de: de veritat –de veritat– què s'oferia als catalans?, què han acabat triant els catalans?, què han acabat escollint, no? Tots vostès, durant el procés electoral, i ara mateix s'hi han referit, tots vostès, van parlar de sortir de la crisi. Tots ho han fet –tots ho han fet. És veritat que els «com» són diferents, i són bastant diferents amb relació a aquell que té, malgrat tot, el coratge per posar-se al capdavant d'un departament i del Govern i el que, malgrat tot, no el té tant, o pensa que això li quedarà lluny. Per tant, s'ha parlat de la crisi, però els «com sortir-ne» no han estat iguals per aquells que saben que tenen el coratge, la responsabilitat i la possibilitat d'exercir govern respecte als que s'ho miren més des de la barrera.

I en aquest sentit Convergència i Unió vam ajuntar en una sola agenda, no com a dues dinàmiques separades, no com a dos objectius, per entendre'ns, diferents i inclús estranys un de l'altre, vam ajuntar com una sola agenda que l'exercici del dret a decidir, a articular-nos com a estat, a articular-nos i dotar-nos d'instruments d'estat, era el mecanisme per sortir de la crisi; a articular tot això com una mateixa agenda, com un mateix objectiu per sortir de la crisi i per lluitar contra l'atur, per garantir el futur social dels catalans i de les catalanes.

L'oferiment, en el fons..., si del resultat hem de parlar, és que l'oferiment en el fons era que els catalans tenim la nostra pròpia sortida. I potser, amb claredat, com no havia estat mai fins ara, l'hem exposat davant del conjunt del país. Els catalans tenim la nostra pròpia sortida. I aquesta pròpia sortida en gran part ha viscut en contraposició a la de l'Estat, que s'ha anat dibuixant com a incomprensió, com a incompliment, com a rebutjament a les propostes que col·lectivament s'anaven fent des de Catalunya; s'ha articular, fins i tot, més darrerament, al voltant de la por i de l'asfíxia.

Aquest oferiment que ha anat fent Convergència i Unió partia d'un convenciment, d'una convicció, d'una convicció nova, que era que la solució..., se'ns ha fet molt evident que la solució no passava pel mateix lloc de sempre –la solució no passava pel mateix lloc de sempre. I aquí, a més a més, això convivia perfectament amb allò que s'ha impregnat al país –i és bo atendre-ho i entendre-ho així–: Espanya no vol ser canviada, però Catalunya no vol ser assimilada.

Tot sovint, parlant de tot això, es fan símilis i metàfores. I, certament, coneixent el president Mas, les metàfores solen ser marineres. Fa dos anys, recordo que la metàfora era «una barca de rem». Els diputats i diputades de Convergència i Unió ja estàvem asseguts a la barca, amb el rem agafat, disposats a remar. I els convidàvem a tots vostès a remar. Si volen, poden vostès fer el seu propi balanç de fins a quin punt s'han assegut a la barca, han agafat el rem, han remat, si han

remat en la mateixa direcció o no, si han ajudat, per entendre'ns, que la barca anés endavant.

Aquesta podia ser una metàfora. Però d'altres que es van començar a exposar ahir i que avui altres membres d'aquest Parlament s'hi han referit tenen a veure amb un tren, amb un ferrocarril descarrilat, descarrilat de la via, clavat a la sorra, i que busca allò, l'esforç de tothom, col·lectiu –alguns amb més passió, altres amb menys–, per tornar la locomotora a la via.

I jo, escoltant aquesta metàfora, pensava que això no és ben bé així; no hi ha ni una locomotora, ni un tren descarrilat de cap via: senzillament, la via es va acabar, i el tren va sortir..., la locomotora va sortir disparada i es va clavar a la terra. La via es va acabar –la via es va acabar. I m'atreveixo a dir que és una via que es va acabar fa aproximadament una dècada. La locomotora, Catalunya, anava per aquella via i la via es va acabar de sobte. Ja m'hi referiré més endavant a aquesta dècada.

Però nosaltres en tot cas volem retornar la locomotora a la via. Però no a aquella que ens torna a abocar irremeiablement a la terra, a la sorra, clavats a la sorra; a una via que sabem que és a prop, que la veiem, que requereix l'esforç col·lectiu no només de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, sinó de molta més gent. És una altra via, que té molt camí lliure per endavant. Aquesta és l'altra via; no hi ha un descarrilament: es va acabar la via en sec.

Ens cal, per tant, una via, perquè l'existència de la locomotora, en el fons, no té garantia il·limitada. Ens cal una via, perquè l'existència de Catalunya no té garantia il·limitada. I no ens cal una via que ens torni a conduir irremeiablement a la sorra. En aquesta nova via hi conflueixen eines i solucions; entre altres, lògicament, per a la crisi.

Articular aquesta via, que té a veure amb intentar articular, anar dibuixant, anar construint instruments, eines d'estat per anar-nos preparant, a algú li ha sobtat. I algú feia una intervenció ahir com si fos això, tot això, una cosa sobrera, com si no fos necessari. I avui algú ens ha recordat –i tenia raó la senyora Camacho quan ho recordava– que construir una hisenda pròpia és necessari, encara que només sigui perquè el Govern de Catalunya pugui recaptar els seus impostos, cosa que avui ni tan sols és així. Per tant, suposo que tothom compartirà que, per poder recaptar ja no només sancions, sinó, per exemple, l'impost de patrimoni, el Govern de Catalunya es pugui dotar de la seva pròpia hisenda.

Els diré, de totes maneres, que això no és estrictament nou. Des de l'any 80 –i el president Pujol ens acompanya, i tants que li han vingut al darrere–, el Govern d'aquest país –el Govern d'aquest país– ha anat construint pilars de país, ha anat construint instruments d'estat. No ens enganyem: haver articular com s'ha articular, amb tanta gent protagonista –molts de vostès; no és només un patrimoni de Convergència i Unió, molts de vostès–, haver construït el model sanitari propi és un pilar de país; haver construït el model de seguretat pròpia és un pilar de país; haver fet la defensa –encara no prou reeixida– de la normalització

lingüística i de ressituar el català allà on es mereix –encara, ho repeteixo, no prou reeixit–, això és un pilar de país; haver treballat des del principi de tot amb un marc legal molt estrany, no sé si l'estat de dret això ho permetria o no, però avui és una gran realitat; haver treballat per articular un pilar de país al voltant dels mitjans de comunicació públics i nacionals, això ha estat un mèrit de tots. Per tant, no és estrictament nou que dibuixem instruments d'estat, pilars de país; el que passa, que ara tenim l'oportunitat amb l'acord, amb aquest acord per a la desena legislatura, tenim l'oportunitat de fer això de forma més renovada, més enfortida, més clara, més clarament ho podem fer.

I, president, val la pena recrear-se una mica en l'acord, em pertoca explicar-los l'acord. En tot cas s'anirà veient, lògicament s'anirà veient, però aquest és un acord per fer tot això però sobretot per dotar un govern..., aquest país, per dotar-lo d'un govern fort. Ho deia ahir mateix, sense anar més lluny, el senyor Junqueras: per dotar-lo d'un govern fort, perquè sense govern fort no trobarem la nova via on tornar a ressituar la locomotora. Un govern fort per a tota la legislatura que avui comença, per a la desena legislatura.

La fortalesa se sustenta sobre l'estabilitat parlamentària. No és menor: setanta-un diputats i diputades; no és menor el que s'estableix en aquest acord. Estabilitat parlamentària per donar-li fortalesa al Govern, per garantir l'exercici del dret a decidir, també per garantir durant aquesta legislatura l'exercici del dret a decidir i que ningú se'n senti exclòs –que ningú se'n senti exclòs. I, en tot cas, submergeixin-se en l'acord, perquè l'acord estableix el Consell per a la Transició nacional, i el full de ruta d'aquesta transició nacional es farà aquí, en seu parlamentària, i amb dinàmica parlamentària. No es pretén –no s'equivoquin, no comencin per entendre'ns amb mal peu–, no hi ha una voluntat de patrimonialitzar el dret a decidir; és impossible. Això és un oferiment plantejat a tots vostès, no el rebutgin i no se sentin convidats de pedra. L'acord marca un ritme, marca un parer, marca un mecanisme, però en cap cas és exclòs respecte de la participació que tots vostès poden tenir en aquest procés.

L'acord marca també seixanta prioritats, que no són poques, seixanta prioritats per a la desena legislatura; no són poques. No m'hi estendré, el president en va fer menció. Però sí que m'agradaria destacar que en aquestes seixanta, primer, s'articula la voluntat que l'estabilitat parlamentària també condicioni una certa acció de govern, enfocada molt principalment a la recuperació econòmica. Submergeixin-se en l'acord. Les seixanta prioritats fan èmfasi en la recuperació econòmica i, si se les llegeixen i se les miren, veuran que moltes de les intervencions que jo he anat escoltant que han fet vostès, senyores i senyors diputats, moltes de les intervencions i propostes que fan queden reflectides en les propostes de recuperació econòmica que suggerim en aquest acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana per al conjunt del país: el crèdit, la innovació, la internacionalització, la formació professional..., mirin-ho, hi és. Seixanta prioritats al voltant de mesures per abordar la recuperació econòmica, mesures per garantir i enfortir la cohesió

social i els serveis públics, mesures per consolidar la identitat, la llengua i la cultura.

No em vull estendre més, però siguin conscients que són seixanta prioritats que no són perquè això sigui una legislatura curta. Cal que ens ho posem tots al cap. A ningú de nosaltres ens van votar perquè això fos una legislatura curta, no hem fet un acord perquè això sigui una legislatura curta. I els convido, a tots aquells que tot sovint voldran buscar més la inestabilitat, inclús potser desitjaran que la legislatura sigui curta..., que aquest no és el mandat que té cap de nosaltres, cap de vostès té el mandat que això sigui una legislatura curta, malgrat que alguns ho puguin desitjar o que ara per ara tan sols, com a mínim, de moment ho estiguin verbalitzant.

L'acord, a part de les seixanta prioritats, incorpora una política pressupostària rigorosa, seriosa i amb ànima, una política pressupostària amb ànima. Ja hi era, l'ànima, però la volem reflectir –ja hi era, l'ànima, però la volem reflectir. L'ànima que, per entendre'ns, en el terreny pressupostari vol dir que som conscients del sobreesforç que fa aquest país, som perfectament conscients del sobreesforç que fa, però precisament perquè hi ha un sobreesforç, perquè el moment és excepcional, cal corregir-lo immediatament, aquest sobreesforç, en la mesura..., en el moment que es pugui i de forma immediata, sense fer discursos estrictament demagògics, perquè no es pot estar dient que no, que no, que no a totes les propostes del pressupost de despesa i que no, que no, que no també a totes les propostes del pressupost d'ingrés; no es pot anar dient a tot que no. Per tant, el plantejament d'una política pressupostària rigorosa, seriosa, però amb ànima, en el fons ve concretada al voltant del contracte programa. El contracte programa és la materialització de l'ànima, el convenciment que tenim la gent de Convergència i Unió, i també la gent d'Esquerra Republicana, que tot això ha de poder ser reversible, que aquest sobreesforç que es demana tant en la política de despesa com en la política d'ingressos al conjunt dels catalans ha de poder ser reversible. I aquí els convidem també, la mà estesa també és cap a tots vostès perquè formin part, perquè s'incorporin a aquest procés d'articular el contracte programa.

De l'acord val la pena destacar –i sembla que ho repeteixi però és molt important que vostès això ho entenguin– que en tota la dinàmica d'ingressos i despeses les propostes han de ser reversibles i temporals, perquè en aquesta dinàmica de fer-ho reversible i temporal s'incorpora la coresponsabilitat que el poble de Catalunya en el fons ens va donar a tots plegats i que jo celebro que a hores d'ara la gent d'Esquerra Republicana ho haig entès.

Deixin-me dir-los, més enllà del contingut del l'acord, que aquest és un acord que, a parer meu, ha de consolidar una espiral de confiança i esperança, aquest acord ha de poder consolidar una espiral de confiança i esperança. Confiança dels catalans a saber que tenim la nostra pròpia sortida a tot això que ens passa, tenim la nostra pròpia sortida al que ens passa, al voltant del nostre esforç, de la nostra capacitat, dels nostres impostos, del nostre talent, de les nostres empre-

ses, dels nostres autònoms, de les nostres indústries, dels nostres valors... L'espiral de confiança..., jo els emplaço, amb aquesta voluntat que no em cansaré de manifestar i d'intentar executar, en aquesta espiral de confiança no em cansaré d'emplaçar-los que s'hi incorporin tots vostès, s'hi poden incorporar. D'entrada ens hi podríem incorporar encara que només sigui per la via discursiva.

Fixin-se..., i no és un exemple menor, perquè algú analitzant-nos des de fora es podria acabar pensant que realment aquí hem perdut la dinàmica d'allò políticament correcte, l'oasi català ha desaparegut i ens hem, tots, llençat en una piscina en la qual les posicions polítiques són absolutament infranquejables, llunyanes, contraposades i fins i tot amb un punt d'agressivitat i de confrontació contínua. I en part potser és així i potser sí que és així, en el sentit que respon –n'estic convençut; si no, no tindria massa sentit– al que estem fent, als nostres ideals, als nostres projectes de país, que en part segurament són ben diferents els uns dels altres. Però, inclús en els discursos per articular aquesta espiral de confiança, jo els haig de dir que en la majoria de vostès, en la majoria de tots nosaltres, m'atreviria a dir «amb tots nosaltres», es reuneix un comportament profundament democràtic; no em puc imaginar cap de vostès sense actuar amb un comportament profundament democràtic. I és precisament al voltant d'aquest principi democràtic que crec que podem garantir que l'espiral de confiança rodi bé, giri bé.

Més enllà d'aquest principi, el president ens empeny cap a un altre ingredient necessari i positiu per a aquesta espiral de confiança. Fugim, fugim, intentem vèncer el resistencialisme; durant molts anys hi hem estat instal·lats. Resistir podria esdevenir un fi en si mateix, podria esdevenir un fi en si mateix resistir, senzillament. Però quan un només resisteix i passa massa, massa, massa temps que resisteix, en veritat –en veritat– el que li passa és que s'acaba empetitint. Jo entenc, per tant, que el president ens empeny a sobrepassar la resistència, l'actitud estrictament resistencialista, a superar els plantejaments estrictament de defensa.

Nosaltres en el fons sabem que fa... –i ho deia al principi parlant de la locomotora clavada en la sorra, clavada en la terra–, nosaltres sabem que aquest procés d'aquesta locomotora aturada a la terra fa una dècada que es va iniciar. Any 2001, any 2002..., hi ha una forma de simplificar-ho que són aquells comentaris de diferents presidents i presidentes de comunitats autònomes de la resta de l'Estat, tant del Partit Socialista com del Partit Popular, que li deien al president Mas o li deien al president Pujol una frase que ho explica molt tot: «Mire, señor Mas», o «mire, señor Pujol, lo que pasa es que no queremos más para ustedes, porque ya no queremos más para nosotros.» Aquest va ser l'inici en el qual es va fer evident que la via s'havia acabat en sec. «No queremos más para ustedes, porque ya no queremos más para nosotros.»

D'això fa una dècada, i al voltant d'aquesta dècada la crisi econòmica sobretot això ho ha accentuat i ho ha accelerat. I d'aquesta crisi, eh?, i d'aquest «ya no queremos más para ustedes, porque ya no queremos

más para nosotros», ens han acabat abocant a un procés de recentralització que empetiteix l'autogovern –no m'hi allargaré– en l'àmbit sanitari, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de les infraestructures, en l'àmbit de *la unidad de mercado*, com el concepte al voltant del qual aplicar la recentralització sense pietat, per entendre'ns.

Però de la recentralització hem evolucionat ja cap a l'asfíxia financera, asfíxia financera que el president s'hi ha recreat al voltant del que suposen aquests objectius de dèficit en els quals el Govern de l'Estat es preserva per a ell tots els marges, centrifuga la despesa, centripeta els ingressos, intenta fer-nos veure que la bestreta és un regal, eh?, o una..., allò de donar una miqueta de vida, com si no fossin de justícia les bestretes, com si fos inclús conseqüència de l'acord polític la política de bestreta –això ho hem viscut durant els darrers dos anys–, o una asfíxia financera també en la qual es juga políticament amb el Fons de liquiditat autonòmic, s'hi juga políticament. Però no només asfíxia financera en aquest àmbit, sinó asfíxia financera també en el marc competencial propi, posant traves a l'euro per recepta, posant traves a les noves figures com els dipòsits bancaris, etcètera.

Però de l'asfíxia financera hem saltat a l'asfíxia identitària, de l'asfíxia financera hem saltat ja a l'asfíxia identitària. El cas més emblemàtic és, sens dubte, l'atac contra la immersió lingüística. L'atac contra la immersió lingüística, a més a més, ha anat amb el subterfugi d'intentar ser dissimulat al voltant de la història del trilingüisme. I ho hem tingut present al voltant de diferents grups polítics que diuen: «No, no...», no volen parlar d'atac a la immersió lingüística i fan servir el subterfugi del trilingüisme. I se sobten i se sorprenen quan el president Mas explica «Trilingüisme? I tant que sí: en dos anys hem passat d'un 12 per cent de classes amb matèries explicades en anglès a un 30 per cent de matèries explicades en anglès, d'un 12 a un 30 per cent.» I algú diu: «I això per què no ho fan amb tot?» Doncs, molt senzill –molt senzill–: això es fa així perquè no podem garantir –i és una pena que no ho puguem garantir– que a l'acabar l'ESO els nens tinguin el mateix nivell d'anglès que tenen de castellà o de català. Si els nens a l'acabar l'ESO tinguessin el mateix nivell, eh?, de català, de castellà i d'anglès, no caldria fer aquesta mesura que està empenyent el Departament d'Ensenyament. No s'amaguin vostès sota el trilingüisme, aquells que en el fons estan aplicant una asfíxia identitària.

Recentralització, asfíxia financera, asfíxia identitària i finalment –i això ja és més nou, certament–, i de forma molt desfermada, atacs personals. I no són casuals, i segur que no són casuals. I davant d'aquests atacs personals, senzillament, transmetre a aquells que els organitzen, a aquells que poc o molt els lideren, que en el fons hi ha un error de plantejament. No s'equivoquin: aquells que els poden fins i tot compartir i dels quals en podrien ser mitjanament còmplices, que sàpiguen que hi ha un error de plantejament, pensant que fet mal a la imatge d'una, de dues o de tres persones, o de cinc persones, aturaran el procés. Això no va així. Ni una, ni dues, ni tres persones són imprescindi-

bles per a un procés que s'ha iniciat i que no té marxa enrere.

El president entén i representa el clam d'un país que ha entès que cal superar aquest procés de resistència, que cal..., que superar el procés de resistència en el fons vol dir escoltar lliure i democràticament la voluntat dels catalans; és, per tant, poder exercir el dret a decidir. I, en aquesta voluntat de poder fer explícit i exercir el dret a decidir com a dret que tenen tots els catalans, sobten –i deixi'm que li ho digui, senyor Navarro– la posició i l'opinió del Partit Socialista, perquè, davant d'un dret tan fonamental com aquest, vostès no se'ns poden presentar dient que s'abstindran en tot, que és tant com rentar-se'n les mans; fins i tot m'atreviria a dir: és tant, gairebé, com llençar la tovallola. Mirin, no els estranyi que els ho digui: vostès són massa importants per a aquest país, el Partit Socialista és massa important en aquest país per, en un dret tan fonamental com aquest, tirar la tovallola. Sàpiguen que jo,estic segur que tots els diputats i diputades de Convergència i Unió ens esforçarem, senyor Navarro, diputats i diputades del Partit Socialista, ens esforçarem perquè vostès no es quedin en aquest terreny de ningú, en aquest terreny intermedi, perquè no ens ho podem permetre. Són vostès –no s'equivoquin– massa importants per a aquest país.

Superar el resistencialisme, allò a què ens aboca el president Mas, allò a què ens empeny el president Mas, no està renyit amb l'ànima social. Celebro, per tant, i compartim profundament que es vulgui en aquest sentit empènyer una cimera per plantejar els límits, allò que en deia el president «els límits infranquejables de l'estat del benestar». Que se sàpiga també en aquesta cimera... –que se sàpiga també en aquesta cimera–, més enllà de les declaracions que tot sovint es fan en aquest Parlament o a vegades els titulars senzills dels mitjans de comunicació..., que se sàpiga en aquesta cimera que qualsevol decisió d'ajust, les que s'han hagut de fer, probablement les que s'hauran de fer..., que ningú dubti que incorpora l'amargor, que incorpora el disgust, que incorpora fins i tot un punt a vegades d'insatisfacció i d'impotència del que l'ha d'aplicar. Que no s'equivoqui ningú. Conec i he anat vivint, eh?, les experiències i els dia a dia de molts dels consellers i conselleres d'aquest Govern; moltes d'aquestes decisions han incorporat l'amargor, el disgust, la insatisfacció d'haver d'aplicar mesures que se sabia que no eren populars, que generaven, fins i tot, patiment. Per tant, que en aquesta cimera també es pugui fer evident la necessitat que algunes d'aquestes mesures, com més millor, puguin ser, com he dit abans, reversibles.

En superar l'estricta resistencialisme, el president aporta quelcom de nou. Ho aporta el president i ho aporta Esquerra Republicana, certament. És nou: és fer política, en majúscules. Sí, i és nou. Ho va dir el mateix president la nit electoral: «Hi ha un missatge molt clar: coresponsabilitat.» Hi ha alguna gent que això ho ha entès i s'hi ha arremangat. És nou que el primer i el segon partit del país actuïn juntament –actuïn juntament– amb la mà estesa a la resta de partits. Però, en el fons, preguntin-s'ho vostès: no és el que ens van de-

manar els catalans? És nou, però és que ens ho van demanar els catalans.

I val la pena entretenir-s'hi, perquè no havia passat mai. No havia passat mai que el primer i el segon partit en aquest país actuessin conjuntament: el del Govern i el de l'oposició, sí. Per saltar un paradigma que l'hauríem de deixar obsolet. L'oposició no té per què dir sempre que no. L'oposició no té per què ser un òrgan sempre –sempre– intentant ser desestabilitzador. No. L'oposició, Esquerra Republicana, en aquest cas, molt clarament, pot ser un partit que digui que sí –que digui que sí– i que no sigui permanentment un acord o un ens o una voluntat o una formació amb la voluntat de buscar la inestabilitat; just al contrari. Això és el que apareix de nou, ho crec jo, en aquesta legislatura i que el president Mas ens «emplaça» a poder fer.

Quants països abans de Catalunya han sabut fer grans enteses en moments crítics per al mateix país? Quants? No ha passat. Tan difícil és senzillament reproduir-ho, copiar-ho i aplicar-ho al propi país? Això jo crec que val la pena, en aquest sentit, destacar-ho. I destacar-ho amb un convenciment: continua existint l'oferiment. Ho ha dit el president, ho continua dient Convergència i Unió: continua existint l'oferiment de fer –i si és necessari i si és possible i si vostès volen– un govern de ventall més ampli –un govern de ventall més ampli. Per tant, que entenguin allò de nou que té fer política en un moment excepcional i crític com el que està vivint el nostre país.

El «no» al resistencialisme, la voluntat del fet de renèixer, del fet d'avançar han anat associats a vèncer la por, han anat associats a arraconar aquella petita i decadent comoditat –ho repeteixo, la petita i decadent comoditat–, han anat associats a rebutjar aquells postulats, que hi són –que hi són–, que pretenen empetitir-nos i residualitzar-nos, però també hauran d'anar associats a aquells que ens pretenen confondre.

El laberint, el laberint federal no és res més, en aquest sentit, que un exercici de confusió. El laberint federal és com voler continuar mantenint la locomotora clavada al mig de la terra, sense possibilitat de portar-la a aquesta nova via.

Davant de tot això –i ara sí que acabo–, president, nosaltres no el votarem senzillament perquè sigui el nostre candidat, que ho és, sinó per la convicció que tenim que vostè és ara, i per al procés i la nova etapa que enceta Catalunya, el president que els catalans necessiten. Votarem un president que no té por, votarem un president que lidera al costat de la gent i votarem un president que ho vol fer amb la mà estesa cap a tots vostès.

Jo els demano el vot per un moment extraordinari que viu i viurà Catalunya. Jo els demano el vot per al senyor Artur Mas. Sàpiga el senyor Artur Mas... –ja ho sap–, el president de Catalunya sap que ja té el vot de Convergència i Unió.

Una darrera reflexió, molt curta: val la pena tot el que farem? (*Veus de fons.*) Val la pena el que farem? Jo crec que la resposta és que sí. (*Remor de veus.*) Val molt la pena. En tindrem una petita mostra ara mateix.

No s'acabarà ara mateix. Haurem de continuar. Però val la pena..., val la pena, en part... –fixin-s'hi, i val la pena que ho analitzin–, perquè, en part, no hi ha alternativa –no hi ha alternativa–, no podem tornar la locomotora en aquella via que ens aboca irremeiablement de nou a la sorra. Val la pena perquè hem de portar la locomotora a la nova via. I en el fons, deixin-m'ho dir, val la pena perquè és el mandat dels catalans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula, ara, el molt honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Oriol Pujol..., com que interpreto que probablement és la darrera intervenció abans de procedir a la votació, volia fer alguns comentaris sobre la intervenció del Grup de Convergència i Unió, necessàriament breus.

Primer, crec que la lectura que hem fet, a nivell de formació política, de les eleccions és la correcta. El mandat que tenim és: «Ho heu de fer vosaltres, us hi heu de posar, Convergència i Unió, però no ho heu de fer sols.» He de dir que en cap cas ho hauríem fet sols, però hi ha un mandat molt explícit en aquest sentit per part de la gent després d'unes eleccions, que és el moment culminant de tota democràcia, el moment en què la gent decideix a través del vot.

I, per tant, doncs, assumim aquesta responsabilitat si així es produeix, sabent que l'hem d'assumir acompanyats, i això vol dir amb colideratges i, sobretot, amb coresponsabilitats. Aquest és el mandat de la gent. I tenim dues possibilitats: o en fem cas o mirem cap a un altre costat. I nosaltres ja des del primer moment de les eleccions, aquella mateixa nit, vàrem llegir –crec que correctament– aquest resultat. I, abans d'un mes després d'aquell moment, tenim avui els acords que tenim, i podrem començar, a partir de la setmana que ve, el Govern que deriva d'aquesta desena legislatura.

S'ha dit abans, per part del senyor Oriol Pujol, que en aquest moment estar en el Govern no és una cosa còmoda, en absolut; no en el Govern de Catalunya, sinó en general, a cap govern. Això és evident.

També vull fer notar que tots aquells que ja han començat avui amb tota la seva part de crítica –que, per altra banda, és lògica, etcètera– ara imaginin-se que nosaltres, per la raó que fos, diguéssim que en el Govern no hi volem estar. Què passaria? (*Veus de fons.*) Dic això perquè, clar, és molt fàcil criticar-ho tot, com s'ha fet avui aquí. Però, jo em pregunto: qui hi vol ser ara? I em fa la impressió que més aviat despistem, no? (*Rialles.*) I si es creuen, com s'ha dit aquí, que hi han alternatives molt millors, doncs, aleshores, que es poden configurar en aquest Parlament, jo em pregunto per què no s'han intentat? Si vostès diuen que hi ha al-

ternatives molt millors –ho he sentit per un costat, ho he sentit per un altre, etcètera–, com és que no s'han intentat? Perquè és evident que nosaltres no tenim la majoria sols. Per tant, es podrien haver intentat altres alternatives. I, en canvi, crec que nosaltres el que havíem d'assumir des del primer moment era la responsabilitat del mandat que havíem rebut d'aquestes eleccions, que era posar-nos al davant, sabent que en aquest posar-se al davant hi hem d'anar acompanyats.

I vull fer notar –i al mateix temps, doncs, vull agrair-ho i vull valorar-ho– la posició que ha tingut Esquerra Republicana de Catalunya, perquè crec que també ha llegit correctament el resultat d'aquestes eleccions; saben que el seu grup en aquest moment té una força gran en aquesta governació del país i en aquesta línia de projecte; saben que tampoc ells ho poden fer sols –és obvi–; necessitem el concurs de forces polítiques diferents; per tant, hem confegit un primer acord –aquest primer acord, que és el més important, segurament el més decisiu– per encetar la legislatura i espero que per acabar-la. Però torno a subratllar el que he dit abans i que també us hi heu referit des de Convergència i Unió en moltes ocasions: aquest és un acord que té amplitud de mires des del punt de vista del seu contingut, però també des del punt de vista de la incorporació de més aportacions –polítiques i socials–; i aquest serà, hi insisteixo, un oferiment permanent per part nostra.

Ara tindrem una majoria absoluta i, per tant, suficient per tirar endavant el Govern. Però la majoria excepcional a què jo vaig apel·lar i que no es va conformar entorn de Convergència i Unió a les eleccions segueixo pensant que la necessitem. Aquest país, per fer front als reptes que té al davant, necessita una majoria excepcional; si aquesta majoria excepcional no gira entorn d'una formació política, ha de girar entorn de diverses formacions polítiques.

Ara en tenim dues, que per elles mateixes tenen majoria suficient. Però, si volem una majoria excepcional de veritat –i crec que la necessitem–, haurem de fer el que puguem, el que sapiguem per eixamplar aquesta majoria en aquells temes que són absolutament claus i en aquells temes que són absolutament vitals, i en tenim uns quants.

Segona cosa que volia comentar després de la intervenció del senyor Oriol Pujol: en tot el que és la dinàmica econòmica del país, d'aixecar econòmicament Catalunya, en tota la dinàmica social, que comença per la creació d'ocupació, en tot això podem fer moltes aportacions, podem aportar, vaja, moltes idees, moltes reflexions, etcètera, i molta acció també; però crec que, en un gest d'humilitat col·lectiva, podem fer notar que ningú té solucions màgiques ni ningú té solucions de molt curt termini. Aquesta és la realitat.

Tenim una situació econòmica i social d'una gran complexitat, com no havíem viscut des de fa molt temps, moltes dècades. I, davant d'això, sabem que solucions màgiques no hi són i solucions de curt termini –en el sentit que donen la volta a la situació de cop– tampoc hi són. Girem entorn de moltes discussions, de moltes reflexions, etcètera; les haurem d'afinar.

També aquí ens haurem d'intentar ajudar, però és evident que hem d'administrar una complexitat enorme. I totes aquestes reunions, cimeres, etcètera, que s'han anunciat han de servir per poder identificar els màxims comuns denominadors, que jo crec que hi són.

Tenim un avantatge, si m'ho permeten: han passat les eleccions. Es van fer fa aproximadament un mes enrere. Tenim, ho espero, una temporada llarga per davant sense convocatòries electorals. Això ens hauria de permetre de trobar aquests màxims comuns denominadors, en l'àmbit d'aixecar el país econòmicament i en l'àmbit d'apuntalar bé el país des del punt de vista de les polítiques del benestar, de les polítiques socials, de les polítiques públiques o de les polítiques concertades. Crec que aquest temps el tenim i espero que tots plegats el sapiguem aprofitar.

Tercera i penúltima cosa que els volia dir, al fil també de la intervenció del senyor Pujol: en la relació entre Catalunya i la resta de l'Estat almenys nosaltres ho hem intentat tot –tot–; tot vol dir «tot». Ens hem intentat entendre amb tot tipus de governs; els hem ajudat quan estaven en minoria, moltes vegades sense demanar pràcticament res a canvi o res a canvi; hem donat suport a constitucions i a estatuts, i hem donat suport als grans projectes que s'estaven configurant a l'Estat en aquests darrers trenta anys. Sempre hi hem sigut –sempre.

Però la realitat és la que estem vivint, i la realitat la descrivia el senyor Oriol Pujol amb aquelles confessions en privat que de tant en tant alguns fan: «Com que nosaltres no volem més, no permetrem que Catalunya tingui més.» Això és real. Hem arribat en aquest punt. Però hem arribat, encara, a un altre punt que es va arribar a escriure, no molts quilòmetres al sud d'aquí. Es va arribar a escriure en un altre territori de l'Estat, veí de Catalunya, que, si Catalunya aconseguia en el seu Estatut alguna cosa, ells, encara que no ho demanessin explícitament, perquè no hi havien pensat, també ho volien. És a dir, hem arribat al punt en què no volen que Catalunya tingui més, però en el cas que ho arribi a tenir tothom vol tenir el mateix.

I els estranya que en aquesta situació des de Catalunya hi hagi una reacció que acaba sent majoritària i que probablement no ho era uns anys enrere? És clar que s'està fent majoritària, aquesta posició! Perquè la reacció que hi ha a Espanya... –respecte al progrés de Catalunya, respecte al progrés material, però també respecte a la seva identitat–, la reacció que hi ha a Espanya és una reacció que no té cap mena de lògica, i que en molts sentits és menystenidora i en molts altres sentits acaba sent ofensiva. I, per tant, hi ha aquesta reacció del poble de Catalunya que ens porta concretament al darrer tema que també els volia comentar, que és tot aquest àmbit del dret a decidir.

Un comentari final sobre tot això. Hi ha una majoria molt clara en aquest Parlament i en les eleccions a favor d'exercir aquest dret. Jo recordo dels meus anys de diputat en aquesta cambra com en altres ocasions en algunes resolucions, per exemple, després de debats de política general, dèiem i votàvem que Catalunya tenia el dret a l'autodeterminació. I sempre hi ha-

via majoria absoluta, sempre es va aprovar en aquestes votacions. Ara estem en un estadi diferent, ara el que ha decidit la majoria del poble de Catalunya és que no només l'hem de proclamar, aquest dret, no només l'hem de votar com un dret, sinó que l'hem d'exercir com un dret. I, per tant, en aquests propers quatre anys, d'acord amb els pactes que s'han fet, exercirem aquest dret a l'autodeterminació.

I això, deixin-m'ho dir, no és, com s'ha dit en alguns moments, dividir la societat catalana. Ara també hi voldria fer una referència. Però un advertiment també, dit, vaja, sense cap mena d'acritud, que es diu habitualment, no? Quan tant es parla de la Constitució espanyola que no permet exercir aquest dret a decidir... Avui mateix em sembla que ho ha dit el senyor Rodríguez Zapatero, que feia molt temps que no parlava; després d'haver sigut president del Govern espanyol ha tingut un gran silenci, prudent silenci, i sembla que darrerament s'ha despertat i ha parlat per primera vegada i ha dit: «Escolteu, això del dret a decidir a la Constitució no hi cap.» Us imagineu que en aquest moment una llei com la Constitució espanyola, que es va fer en el moment que es va fer, recordem-lo tots, tres anys després de la mort del dictador i tres anys abans del cop d'estat del 23 de febrer de l'any 81 –en aquelles condicions es va fer la Constitució espanyola–, us imagineu que algú s'atrevis a tornar-la a posar a votació a Catalunya? Què passaria? Es podria seguir dient..., no ho sabem perquè això no ha passat, no?, però es podria seguir dient que aquesta Constitució de l'any 78 a Catalunya té majoria? Per què aquells que posen la Constitució com a fre del dret a decidir no fan algun dia aquest intent i en treuen la lliçó corresponent si s'arriba a produir? Perquè aleshores potser hi hauria determinats discursos sobre la Constitució que, almenys a Catalunya, ja no es podrien fer. Què vull dir amb això? El que vull dir és que faig una nova invitació que aquells que estan en contra del dret a decidir facin un esforç per adequar els marcs legals, que no té per què ser necessàriament la Constitució, per permetre que a Catalunya es pugui fer una consulta legal, que el poble de Catalunya sigui cridat a les urnes en aquests propers temps i pugui decidir lliurement aquest futur que tanta gent anhela.

I acabo d'aquesta manera. Es parla molt sovint de dividir la societat catalana, però jo em pregunto el següent: l'única manera de no dividir la societat catalana és fer sempre cas a aquells que no volen moure ni un pas? Perquè aleshores és molt fàcil que mai hi hagi res en moviment: per no dividir, fem cas d'aquells que no volen fer res. I si resulta que hi ha una majoria del poble de Catalunya que sí que vol fer, no hauria de ser al revés? O no podríem arribar a la conclusió que durant moltes dècades hi ha hagut una part significativa del nostre país que s'ha hagut d'esperar per poder exercir aquest dret i ara molta gent el vol exercir?

Doncs, donem la veu al poble de Catalunya. Fem-ho en paral·lel a aixecar aquest país econòmicament, perquè no hi ha un contrasentit; fem-ho en paral·lel a reforçar el nostre estat del benestar; fem-ho en paral·lel a valorar les nostres polítiques públiques en l'àmbit social. Fem-ho. Però fem-ho també amb la conscièn-

cia que aquest és un poble que ha arribat un moment que, sense voluntat de dividir, simplement vol decidir el seu futur. Cadascú hi dirà la seva, però donem-li l'oportunitat a un poble madur, en una democràcia que també hauria de ser madura, donem-li l'oportunitat de decidir lliurement aquest futur.

Moltes gràcies. I els desitjo, a les senyores diputades i als senyors diputats, unes bones festes de Nadal i una bona entrada d'any.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalitzades les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, procedirem ara a la votació.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i el Govern i l'article 128.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta; aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

De conformitat amb l'article 89 del Reglament, la votació és pública per crida; es vota per ordre alfabètic començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat o diputada pel qual ha de començar la votació nominal.)

Setanta-vuit.

Prego al secretari segon que anomeni les diputades i els diputats, i aquests respondran «sí», «no» o declararan que s'abstenen. Els membres del Govern que siguin diputats i els membres de la Mesa votaran al final.

El secretari segon

Començarem la lectura amb Eva Piquer i Vinent: «Sí.»

Carles Puigdemont i Casamajó: «Sí.»

Oriol Pujol i Ferrusola: «Sí.»

Pere Regull i Riba: «Sí.»

Glòria Renom i Vallbona: «Sí.»

Manuel Reyes López: «No.»

Marta Ribas Frías: «No.»

Elena Ribera i Garijo: «Sí.»

Montserrat Ribera i Puig: «Sí.»

Georgina Rieradevall i Tarrés: «No.»

Albert Rivera Díaz: «No.»

Jordi Roca Mas: «No.»

Santi Rodríguez i Serra: «No.»

Meritxell Roigé i Pedrola: «Sí.»

Alícia Romero Llano: «No.»

Àngel Ros i Domingo: «No.»
Marta Rovira i Vergés: «Sí.»
Maria Dolors Rovirola i Coromí: «Sí.»
Xavier Sabaté i Ibarz: «No.»
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»
Lluís Salvadó i Tenesa: «Sí.»
Fernando Sánchez Costa: «No.»
Alícia Sánchez-Camacho i Pérez: «No.»
Marc Sanglas i Alcantarilla: «Sí.»
Sergio Santamaria Santigosa: «No.»
Joan Maria Sardà i Padrell: «Sí.»
Núria Segú Ferré: «No.»
Jordi Solé i Ferrando: «Sí.»
Anna Solé i Ramos: «Sí.»
Jordi Terrades i Santacreu: «No.»
Roger Torrent i Ramió: «Sí.»
Jordi Turull i Negre: «Sí.»
Teresa Vallverdú Albornà: «Sí.»
Josep Vendrell Gardeñes: «No.»
Núria Ventura Brusca: «No.»
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Lorena Vicioso Adria: «No.»
Marc Vidal i Pou: «No.»
Sara Vilà Galan: «No.»
Pere Vila i Fulcarà: «Sí.»
Santi Vila i Vicente: «Sí.»
Marta Vilalta i Torres: «Sí.»
José Manuel Villegas Pérez: «No.»
Marisa Xandri Pujol: «No.»
Alicia Alegret Martí: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Rosa Amorós i Capdevila: «Sí.»
Oriol Amorós i March: «Sí.»
Josep Andreu Domingo: «Sí.»
Pere Aragonès i Garcia: «Sí.»
Inés Arrimadas García: «No.»
Quim Arrufat Ibáñez: «No.»
Antoni Balasch i Parisi: «Sí.»
Ramona Barrufet i Santacana: «Sí.»
Albert Batalla i Siscart: «Sí.»
Albert Batet i Canadell: «Sí.»
David Bonvehí i Torras: «Sí.»
Meritxell Borràs i Solé: «Sí.»
Pere Bosch Cuenca: «Sí.»
Cristina Bosch i Arcau: «Sí.»
Jaume Bosch i Mestres: «No.»
Gemma Calvet i Barot: «Sí.»
Dolors Camats i Luis: «No.»
Mireia Canals i Botines: «Sí.»
Jordi Cañas Pérez: «No.»
Montserrat Capdevila Tatché: «No.»
Carlos Carrizosa Torres: «No.»
Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»
Violant Cervera i Gòdia: «Sí.»
Pedro Chumillas Zurilla: «No.»
Jaume Collboni Cuadrado: «No.»
Celestino Corbacho i Chaves: «No.»
Josep Cosconera Carabassa: «Sí.»
José Antonio Coto Roquet: «No.»
Xavier Crespo i Llobet: «Sí.»
Carmen de Rivera i Pla: «No.»
Xavier Dilmé i Vert: «Sí.»
Albert Donés i Antequera: «Sí.»
Joan Ignasi Elena Garcia: «No.»
Ramon Espadaler i Parcerisas: «Sí.»
José María Espejo-Saavedra Conesa: «No.»
Ferran Falcó i Isern: «Sí.»
Daniel Fernández González: «No.»
David Fernández i Ramos: «No.»
Juli Fernandez Iruela: «No.»
Antoni Fernández Teixidó: «Sí.»
Anna Figueras i Ibáñez: «Sí.»
Antoni Font Renom: «Sí.»
Victòria Forns i Fernández: «Sí.»
María José Garcia Cuevas: «No.»
Eva García i Rodríguez: «No.»
Marina Geli i Fàbrega: «No.»
Germà Gordó i Aubarell: «Sí.»
Eva Granados Galiano: «No.»
Hortènsia Grau Juan: «No.»
Lluís Guinó i Subirós: «Sí.»
Dionís Guiteras i Rubio: «Sí.»
Joan Herrera Torres: «No.»
Mercè Jou i Torras: «Sí.»
Oriol Junqueras i Vies: «Sí.»
Marta Llorens i Garcia: «Sí.»

Dolors López Aguilar: «No.»
Rafael López i Rueda...
I, a continuació, Maurici Lucena i Betriu: «No.»
Rafael Luna Vivas: «No.»
Annabel Marcos i Vilar: «Sí.»
Rocío Martínez-Sampere Rodrigo: «No.»
Laura Massana Mas: «No.»
Carina Mejías Sánchez: «No.»
Joan Mena Arca: «No.»
Salvador Milà i Solsona: «No.»
Juan Milián Querol: «No.»
Josep Enric Millo i Rocher: «No.»
Àlex Moga i Vidal: «Òc.»
Begonya Montalban i Vilas: «Sí.»
Dolors Montserrat i Culleré: «No.»
Neus Munté i Fernàndez: «Sí.»
Pere Navarro i Morera: «No.»
Núria Parlón Gil: «No.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
I Carles Pellicer i Punyed: «Sí.»
Ara, els membres del Govern que són diputats.
Josep Lluís Cleries i Gonzàlez: «Sí.»
Josep Maria Pelegrí i Aixut: «Sí.»
Felip Puig i Godes: «Sí.»
Lluís Miquel Recoder i Miralles: «Sí.»
Irene Rigau i Oliver: «Sí.»
Joana Ortega i Alemany: «Sí.»
Artur Mas i Gavarró: «Sí.»

Finalment, els membres de la Mesa.
David Companyon i Costa: «No.»
Josep Rull i Andreu: «Sí.»
Pere Calbó i Roca: «No.»
Miquel Iceta i Llorens: «No.»
Lluís Corominas i Díaz: «Sí.»
Anna Simó i Castelló: «Sí.»
I, finalment, Núria de Gispert i Català: «Sí.»
(Es procedeix al recompte.)

La presidenta

El resultat de la votació ha estat el següent: 71 vots a favor, 63 en contra.

Atès que el molt honorable senyor Artur Mas i Gavarró en aquesta votació ha obtingut 71 vots a favor, que signifiquen la majoria absoluta que estableix l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, resta investit president de la Generalitat de Catalunya.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Els convido, ara, a cantar l'himne nacional de Catalunya.

(La cambra, dempeus, canta Els segadors. Aplaudiments forts i perllongats.)

Senyores diputades, senyors diputats, s'aixeca la sessió, i els desitjo, en nom de la Mesa, unes bones festes de Nadal i un any 2013 que sigui molt millor i amb més esperança.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i quatre minuts.